harleyle gelen tanrı

eskikitaplarim.com

joan brady

KURALDIŞI

KURALDIŞI

HARLEY'LE GELEN TANRI

JOAN BRADY

Türkçesi
Nil GÜN

© Pegasus Ajans

HARLEY'LE GELEN TANRI
JOAN BRADY
Türkçesi : Nil GÜN
Kapak : Nare ÖZTÜRK

Kuraldışı Yayınları 1996 İstanbul
ISBN 975 - 7146 -19-6

Yazışma Adresi: Musadayı Sok. Özer İşhanı Kat: 2
80310 Mecidiyeköy/İSTANBUL
Tel: (0 212) 212 59 57 - 212 59 78
Fax: (0 216) 345 39 84

Ofset Hazırlık, Kapak Baskı, İç Baskı ve Cilt:
ÇİZGE Matbaacılık Ltd. Şti.
Tel.: (0212) 647 34 93

Pegasus Ajans Yayıncılık Ltd.
Büyükhendek Cad. No: 79 Kat: 4 Beyoğlu/İSTANBUL

HARLEY'LE GELEN TANRI

JOAN BRADY

Türkçesi
Nil GÜN

SUNUŞ

İnsanın özüne, kendi kalıcı gerçekliğine dönmesi, nasıl da mücizeler yaratıyor yaşamda. Her insanın nihai anlamda istediği şey; iş, aşk, sağlık üçgeninde mutluluğunun eşit olarak dağılması değil mi? Mutluluk; "huzur, dinginlik, kendini ifade, başarı, gelişim ve üretkenlik" karışımından oluşan kokteylin yaşam boyu yudum yudum içilmesi değil mi? Sıkıntılar, genellikle kendi sorumluluğumuzu üstlenmekten kaçınmanın bedeli oluyor.

Sorumluluğumuzu üstlenmenin bedeli ise bize mutluluk olarak geri geliyor: İşte... Aşkta... Sağlıkta...

Sorumluluklarımızın ne olduğunu bilmek, kendimizi tanımaktan geçiyor. Eksikliklerimize, hatalarımıza, yeteneklerimize objektif olarak bakabilmeyi bilmek demektir, kendini tanımak.

"Harley'le Gelen Tanrı" kitabının yazarı halen California'da yaşayan bir hemşire. Roman kahramanının yaşam serüvenini ve spiritüel gelişimini bir solukta okuyacaksınız. Özellikle kırılmış bir yüreğiniz varsa... Gerçekten içinizi ısıtacak bir hikaye. Yaşam gerçekten uzun, sürprizlerle dolu heyecan veren bir serüven.

"Kuraldışı Yayınları"ndan çıkan ikinci spiritüel roman olan "Harley'le Gelen Tanrı"nın Joe'su hepimizin içinde varolan öz. Eğer izin verirsek her birimize her an yol göstermeye hazır olan doğal rehberimiz.

Yazar, kitapta Joe'yu, içimizdeki Tanrı'nın (Öz Varlık) bir metaforu olarak kullanmış; tıpkı, Kuraldışı'nın ilk spiritüel romanı olan "Dingin Savaşçı"daki Socrates'in bir metafor olduğu gibi.

Kuraldışı Yayınları, bireysel gelişim, felsefe, hümanistik psikoloji, kauantum felsefe türünden kitapların yanısıra spiritüel romanları da sizlere sunmayı sürdürecek.

Amacımız, birlikte gelişmek. Birlikte düşünmek. Birlikte (yaşamlarımızı) sorgulamak... Ve kendini gerçekleştiren bireyler konumuna gelmek.

İçindeki Joe'ları, Socrates'leri tanıyan insan, artık sürü bilincinin kurallarıyla yaşamayı seçmez. Doyumsuz sürü bilincinin sahte güveni ve dayatılmış kuralları altında yaşamını başkalarının yönlendirmesine izin vermez. Kendi yaşamının kurallarını kendisi belirler.

Huzurla dolu doyumlu bir yaşam için sevginin kozmik bağlayıcı gücüyle hoşça olun.

Nil GÜN

1

Bu eyaletin "Bahçe Eyalet" diye niye adlandırıldığını hiç bir zaman anlamadım. Batı sahilinde geçirdiğim yedi yıllık "dinlenme" döneminden sonra, New Jersey'e döndüğümde neden böylesine mutlu olduğuma da bir anlam verebilmiş değilim. Herkes New Jersey'i, New York girişindeki kesişme noktasından gökyüzünü kaplayan pis kokulu fabrika dumanlarının solunduğu bir yer olarak hatırlamaz mı? Kimse, Garden State Parkway'ın o zengin sonbahar yeşilliğini aklına getirmez.

Eyaletimiz, televizyondaki gece yarısı "talk show"larının şaka üretim merkezi. Bizim bu şakaları hoş karşılayacak kadar olgun olduğumuzdan hiçbir sunucu bahsetmez oysa.

Ayrıca, asla uyumayan New York'un bitişik komşusu olduğumuz için, Jerseylilerin kollektif bir aşağılık kompleksi içinde olduğunu varsayarlar. Buna aldırmıyorum. Teröristler tarafından bombalanan biz değiliz.

Bırakın, eleştirmenler gülsün. Biz, New York'un sahip olmadığı bir şeye sahibiz: Jersey kıyıları. Bu kıyılarda bir ay ışığına ya da gündoğumuna şahit olan herhangi bir kişi, size en katı bir New Yorklunun ruhunda bile gizli kalmış romantik duyguları nasıl da uyandırdığını söyleyecektir. Jay Leno

gibi geceyarısı talk showcuları istedikleri kadar Jersey şakaları yapsınlar. Herhalde, hiçbir zaman beyaz sörf dalgalarının akşamın havasına karışan tuzunu solumadıkları; ayın, bulutsu tost makinasmdan çıkan portakal renkli İngiliz kurabiyesine benzediğini görmedikleri için.

İşte, doksanbeş nolu otobanda New Jersey'e yaklaştığım anda ilk geceki manzara buydu. Apartmanım, sahile beş blok ötedeydi. Tüm randevuları Los Angeles'dan telefonla ayarlamıştım. Los Angeles'dan New Jersey'e gelmek arabayla yalnızca dört günümü almıştı. Her nedense, bildiğim ortama geri dönmek için bir sabırsızlık hissetmiştim. Kredi kartları ve faks makinesi böylesine bir taşınmayı çok kolaylaştırmıştı. Belki pahalıydı ama kolay olmuştu.

Vadi Halk Hastanesi'nin bildik koridorlardında dolaşmak bana her nedense iyi geliyordu. Batı yakasındaki arkadaşlarımın, iş bulmanın zorluğu hakkındaki tüm iyiniyetli uyarılarına rağmen, buraya dönmeye karar vermiştim.

Hastaneler, o sırada sağlık elemanlarını "azaltma" politikası içindeydi. Ama yine de hemen iş buldum. Komik olan, yoğun bakım bölümündeki onbeş-yirmiüç saatleri arasındaki eski görevime yine Baş Hemşire olarak atanmamdı. Hemşirelikten bıkmama rağmen, benim için bu çok iyi bildiğim koridorlarda gezinmenin anlatılmaz bir rahatlığı vardı. Bu bildik rahatlığı şuna benzetiyordum. Savaşta ölümle burun buruna gelmiş bir askerin anlaşılmaz bir dürtüyle yine o tehlikeli noktaya çekilmesi gibiydi.

Hemşirelik kariyerimin onbeş yılında ülkenin her yerinde değişik hastanelerde çalıştım. Ruhumu çalmayan bir hemşirelik görevi arayışı içindeydim. Kendimi kalıcı kılmaya katlanacağım hiçbir yer bulamamıştım. Şimdi daireyi tamamlamış ve başladığım yere geri dönmüştüm.

Çoğu hoş olmayan anılar, davetsiz misafirler gibi üzerime geliyordu. Bu sıvaları dökülmüş koridorlarda en az bir milyon mil yürümüş olmalıydım. Bu medivenleri, ayın etrafında dolaşacak kadar çok çıkmıştım. Bu beton yığını gri duvarlara ne çok geceler yaslanmıştım. Kemiklerim sızlayarak, sırtımda bir eşeğin yükünün ağırlığını duyarak, ayak bileklerim, üzerindeki bedenin ağırlığını taşıyamaz halde olarak.

Ama eski anılar hepten kötü değildi. Bu eski binada bir iki kez aşık olmuştum. Ah o eski günler! Boş asansörlerde çalınan öpücükler. Merdiven altı gizli boşluklarındaki terli dakikalar. Ameliyat maskelerinin gizlediği dudakların asla söyleyemediği ama gözlerin konuştuğu anlar. Yıkık duvarlar arasındaki aşk. Hastanenin acı dramları içinde filiz veren karşı konulmaz sevgiler. Tıpkı beton yığınını delip geçerek kendilerine yol açan yeşillikler gibi.

O zaman genç ve romantiktim. Çılgınca aşık olup evlenmeyi hayal ediyordum. Rüyalar hep acı veren ve çektiren ölümlerle son bulmuştu.

Şimdi yine buradaydım. Koridorları dolaşıyordum ama kendimi hazır hissetmiyordum. Yalnızca, artık daha olgun olduğumu hissediyordum; belki de biraz daha akıllı.

Kimsenin kalbimi yaralamasına izin vermeyecektim artık; Greg'in yıllarca önce beni yaraladığı gibi. Bu duyguları uykuya yatırmıştım. Tam tamına yedi yıl önce. Kimse bu duyguları uyandıramazdı. Bu kalp bir başka aşk acısını taşıyamazdı. Bırakayım, doğal nedenlerle ölsündü. Hiç olmazsa kimseyi incitmemişti. Kardiyak otonazi onun hakkıydı.

Her yeni bir işe başladığımda, kendime akşam yemeğini uygar bir insan gibi masada yiyeceğime söz veririm; kardiyak monitörleri, raporları imzalamak, doktorları anons etmek arasında sıkıştırılmış lokmaları yutmak yerine. Kendime verdiğim söz asla bir haftadan fazla uygulamada kalmazdı. Ama daima iyi niyetle başlıyordum ya.

Geldiğimin üçüncü günüydü. Hala otuz dakikalık akşam yemeği "saatimdeydim". Köşeyi döndüm ve hastane kafeteryasına girdim. Artık orası restoran diye adlandırılıyordu. Zavallı hastane yönetimi, diğer hastanelerle hasta ya da "müşteri" kavgasını vermekteydi. İsim değişikliğinin müşteri çekimine yararlı olacağını umuyorlardı. Kapının üstündeki levha ve mobilyalar yenilenmişti ama sundukları ne idüğü belirsiz tavuk yemeği, yedi yıl önceki aynı lezzetsizliğindeydi. Hatta aynı tavuk bile olabilirdi, ne malum. Ölü gürünümlü, suratı sivilcelerle kaplı, aşçı kukuletası giymiş genç adam tabağıma bir şey yığını dolduruyordu. Zehirimin parasını ödeyerek, salonun uzak köşesinde, pencere yanında kendime bir yer buldum.

Akşam saatinin kalabalığı geçtiği için, kimseyle nazik

sohbetler yapmak zorunda değildim. Zaten böylesine zoraki bir sohbete havam uygun değildi.

Kirli kafeterya penceresinden dışarıya bakarken ya gözüm dalmıştı ya da geçici bir kendimi kaybetme hali yaşıyordum. Tam bu sırada tanıdık bir sesin eşliğinde kocaman bir eli omuzumda hissettim. Bir haziran gecesinin derin karanlığına gömülmüş dalgınlığımdan uyandım; "Christine" diyordu şaşkın ve yumuşak bir ses.

Greg Anderson. Onun bariton sesini nerede olsa tanırdım. Bu ses yedi yıl önce bana aşk şarkıları söylüyordu, aç kulağımı pornografik fısıltılarla dolduruyordu.. Ve kalbime sonunda dinamit koyan da oydu.

Onunla eninde sonunda karşılaşacağımı biliyordum. Sadece daha sonunda olmasını diliyordum. Onunla konuşmaya hazır değildim; Texas boyunca onuncu otobanda ona ne söyleyeceğimin provasının değişik versiyonlarını belki elli kez yapmış olsam da. Hiçbiri söylemek istediklerim için yeterli gelmiyordu. Hiçbir erkek beni böylesine yaralamamıştı. Ve hiç kimseyi böylesine sevmemiştim.

Ta ki o ilişkimizi bitirinceye kadar. Arabasıyla evimden uzaklaştığını penceremden seyrederken, ona geri dön diye seslenmemek için perdeleri ısırmak zorunda kalmıştım.

Kendisini şimdi suçlu hissetmesini istiyordum; beni terkettiği için. Ama geri dönemeyecek kadar suçlu değil. "Greg" diye tebessüm ettim. Kendi yaşam çizgisini bulmuş ve acıyı aşmış biri olduğum imajını vermek için elimden geleni yapıyordum. Ayağımla yanımdaki boş sandalyeyi

iterek "lütfen otur" dedim. Olgun davrandığımı düşünüyordum.

Rahatlamış bir halde, 1.90'lık kibar görünümlü bedeniyle sandelyeye oturdu. Herhalde eskiden olduğu gibi, ona sözsel saldırıda bulunmamı bekliyordu. Ama yedi yıl uzun bir zaman. Ona bunca yılın beni nasıl olgunlaştırdığını kanıtlamalıydım. Ayrıca, o ela gözlere bakmanın bana hala nasıl acı verdiğini bilmesini istemiyordum. Hala beni bir sıcak bakışıyla hipnotize edebilecek güçteydi.

Üzerinde yoğun bakım ünitesinin yeşil üniforması vardı. Ayakları mavi kağıt ayakkabı örtüleriyle kaplıydı. Mavi ameliyat şapkası, alnının üstündeki yedi yıl önce hiç tanışık olmadığım gri saçları örtemeye yetmiyordu. İyi, hiç olmazsa artık saçları ağarmış. Belki biraz da saçlarının dökülmüş olduğunu umut ediyordum. Belinin kalınlaşması da grileşen saçlarına uygunluk gösterseydi daha da memnun olacaktım. Ama bel ölçüsünde hiçbir değişiklik yoktu. Hatta daha da iyiydi. "Harika görünüyorsun Christine" dedi.

Yalan söylüyordu. Beni en son gördüğünden beri en az beş kilo almıştım. Yıllar bana, ona gösterdiği toleransı göstermemişti. Gözaltımda hiçbir kremin yardım edemediği kırışıklıkları görmemesi imkansızdı.

"Sen de öyle" diye yalan söyledim. Pekala, belki yalan değildi. Hatta eskisinden daha iyi görünüyordu. Ama ilişkimizi yeniden başlatmak istiyorsa, açıklaması gereken çok ciddi şeyler vardı. Bizimki gibi bir aşkın yok olacağına inanmam mümkün değildi. İçim kıpır kıpır olmaya

başlamıştı bile. Onun da aynı şeyleri hissettiğine emindim.

Yüzeysel konuşmalar yapmaya başladı. Ses geçirmeyen bir odada olsaydım da hiçbir şey farketmezdi. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordum. Greg'in beni sevdiği eski günlerin hayaline dalmıştım. O stajyer bir doktordu, bense deneyimli bir yoğun-bakım hemşiresiydim. Ona bilmesi gereken her şeyi ben öğretmiştim. Stajyer doktorlar hep böyledir. İşe çok alçak gönüllü başlarlar, öğrenme arzusuyla doludurlar, hemşirelere saygılı davranır ve onlara öğrettiğimiz şeyler için şükran duyarlar. Ama ertesi yılın bir temmuzunda her nedense sihirli bir değnekle kadrolu doktor olurlar, o andan itibaren de yalnız isimlerimizi unutmakla kalmazlar, bize, bakımlarını üstlendiğimiz beyinleri ölmüş yoğun bakım hastaları gibi davranırlar.

Ama Greg öyle değildi. Başlangıcından itibaren ilişkimiz çok farklıydı. Her gün yanyana ölüm kalım vakaları içinde çalışıyorduk. Panik bizim için bir yaşam biçimi haline gelmişti.

Acil vakalarda çalışan doktor ve hemşireler arasında elektriksel bir şeyin, hatta cinsel bir çekimin olduğu bilinen bir şeydir. Vücutta adrenalin dolaşmaya başlar, beden ısısı yükselir ve nabız çılgınca atar. Bu karışıma biraz da testosteron eklediniz mi, işte size bir romans tarifesi.

Bu kronik adrenalin salgılanması ve insan acılarıyla gün be gün karşılaşmak sizi kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmeye zorlar. Ve bu hiç de hoş bir duygu değildir. Ölümü reddetmek istersiniz ve kendinizin hala hayatta olduğunu kanıtla-

maya çalısırsınız. Yavaş yavaş duygularınızı hissetme yeteneğinizi yitirmeye başladığınızın farkına varırsınız. Ve umutsuzca bunun böyle olmadığını kanıtlama yolları ararsınız.

Greg'le ben birlikte çalıştığımız, üç yılı aşan sürece duygularımızın hala var olduğunu ve hala "canlı" olduğumuzu birbirimize hatırlatıyorduk. Birbirimize kırkyedi yaşındaki kalp damarı tıkanmış bir hastayı kurtarmaya çalışırken aşık olmuştuk. Greg yanında kıdemli bir doktor olmaksızın bir hastaya ilk kez ciddi bir müdahale yapmak zorunda kalmıştı. Ona gerekli aletleri getirirken ikimiz de bu operasyonda benim daha deneyimli olduğumu biliyorduk. Ona, operasyon boyunca dikkat etmesi gereken ince noktaları adım adım anlatıyordum. Greg, bir gün onu başarılı bir travma cerrahı yapacak iyi ellere sahip olsa bile, o anda benim yardımıma ihtiyaç duyuyordu. Deneyimsizliğine rağmen kırk yıllık doktor gibi kolayca ve ustalıkla tüpü yerleştirdi. Onun deneyimsizliğini ele veren tek şey, tüm yüzünü aydınlatan zafer tebessümüydü.

Hastanın yaşama döndüğü ve ilk kez derin bir soluk aldığımız bir anda doyumlu bir tebessümün yansıdığı gözlerimiz buluştu. İşte o anda ikimiz de aramızda bir bağın oluştuğunu hissettik. Beni işten çıkış saatim olan 23.30'da hastanenin karşısındaki küçük bir bara başarımızı kutlamak için davet etti. İşte her şey böyle başlamıştı.

Ölüm kalım savaşını kazanmış olmak adeta tüm duygularımızı daha da duyarlı hale getirmişti. Birbirimize

duyduğumuz sevgi ve hayranlık, acil servisin verimli topraklarında gittikçe kök salıyordu. Üç yıl süren bir aşk hikayesi başlamıştı. Ve her şey çok mükemmeldi.... Ta ki evliliği gündeme getirene dek. İşte o anda onun ölüm-yaşam arasında gösterdiği cesaretten eser kalmadı. Greg Anderson, en büyük zorlukların üstesinden gelebilecek yeteneğe sahipti ama bağlılık sözü onlardan biri değildi. Üç yıl önce bu evlilik fobisinden bana neden bahsetmediğini hala anlayabilmiş değilim. Eğer bahsetseydi, hala aklım başımdayken belki bu ilişkiden kurtulma şansım olabilirdi. Ama benim ne kadar inatçı bir yapıda olduğumu biliyordu. Onu, bağlanma korkusu olduğunu bildiğim anda terkedeceğimden emindi.

Greg benim "kararlılığıma" hayrandı. Beni sevmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu söylüyordu. Ama benimle niçin evlenmeyeceğinin gerekçelerinden biri de yine bu kararlılığımdı. Dramatik birçok kavgadan sonra ayrıldık. Beyaz teslim bayrağını çektim, Greg'i de, hastaneyi de terkettim. Hastane ve Greg... İnşallah ikisi birlikte mutsuz olurlardı.

Gezgin Hemşirelik denilen yeni bir işkolu olduğunu duymuştum. Gezgin Hemşireler, bir ajansa bağlı olarak, değişik hastanelerde kısa süreli kontratlarla çalışıyorlardı. Bu işin kırık bir kalp için iyi bir ilaç olacağına karar verdim. Ve böylece serseri bir mayın gibi şehirden şehire dolaşacaktım. Ama hiç de düşündüğüm gibi olmadı. İlk görev yerimde demir attım. Bütün ömrümü geçirdiğim Jersey kışlarından sonra Los Angeles iklimi bana harika göründü. Ayrıca California'nın rahat yaşam biçimi bana hiç

de itici gelmiyordu. Neyse, anılara kendimi kaptırdım.

İşte, şimdi burada Greg'in davetkar ela gözlerine bakıyordum. Umudun küçük tohumları yüreğimde yeniden yeşeriyordu. İşte o anda gözüm sol elindeki parlak halkaya ilişti. Kalbimin durduğunu görmemesi imkansızdı. Rahatsız olduğunu görüyordum ve ilk kez dilini yutmuştu. Ben yutkunmakta zorlanırken onun yüzünde ezik bir gülümseme vardı.

"Kim?" diye sordum, boğazımdan sözcükler binbir güçlükle çıkarken.

"Onu tanıdığını sanmıyorum" dedi, rahatsızca metal kafeterya sandalyesinde kımıldayarak.

"Belki tanırım" diye meydan okudum. Bilmek zorundaydım, beni öldürecek olsa bile. Zaten ölmek üzereydim.

İsmi söylerken gözlerime bile bakamadı. Sahte bir tebessümle, "Anna Rannucci" diye geveledi.

"Neee!" diye çığlık attım. Kızgın. Yıkılmış yüreğimin taa derinliğinden gelen sözlere gem vuramaz haldeydim.

"*Benimle* evlenmek istemedin? Seni seven *benle.* Dünyadaki en iyi arkadaşın olan *benle?* Evlenmekten korktuğunu söylüyordun? Şimdi de gitmiş evlenmişsin o... o... o..."

"Dur bir dakika Christine!" dedi savunmayla. O insanı içine çeken gözleriyle bana baktı ve ses tonunu yumuşattı. Tanrım! Benimle hala nasıl oynayacağını biliyordu.

"Bak! Kızgın olmaya her türlü hakkın var. Bunu

anlıyorum...."

"Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye öfkeyle bağırdım.

Sözümü kesti: "Bak! Anna iyi bir insan. Onu tanısan seveceğine eminim..."

"Beni kusturma!" diye bağırdım. Öfkeden titriyordum. Anna Ranucci? Tabii ki Anna Ranucci'yi tanıyordum. Ve o da benim onu tanıdığımı *biliyordu*. O yıllarda personel müdürüydü. Ve Greg birçok geceler onunla ilgili şikayetlerimi dinlemişti. Beni hiç sevmezdi. Sürekli onu bir televizyon özel haber programına şikayet etmekle tehdit ederdim. Vadi Halk Hastanesi'ndeki inanılmaz boyuttaki personel kıtlığının herkes tarafından bilinmesini istiyordum. Anna Ranucci?! Güzel bile değildi. Zeki bile değildi. Sadece önemli bir ünvanı olan tipik aptal bir sekreterdi.

Oh! İşte bu bu her şeyi açıklıyor. Belki Greg güçlü ve zeki kadınlardan korkuyordu. Aptal, kuşbeyinli, zayıf bir kadınla evlenen ilk başarılı erkek o olmayacaktı. Bunun niçin daha önce farkına varamadım. Belki bilseydim davranışlarımda biraz daha az agresif olurdum. Yoo! Neler düşünüyorum. Greg benim o inatçı yapıma hep hayran olduğunu söylemiyor muydu? Yoksa üç yıl boyunca benimle dalga mı geçmişti?

"Herhalde Anna'nın *özel* bir yeteneği olmalı" dedim, sinsice. "Tanrı biliyor, hiç beyni yok da."

Şaşırtıcı bir sakinlikle söylediklerimi gözünü kırpmadan dinledi. Ne kadar hakeret edersem edeyim benimle kavga etmemeye karar verdiği belliydi.

"Bak, Christine" dedi en yumuşacık sesiyle "şimdi mutluyum. Benim için mutlu olamaz mısın?"

"Hayır Greg, olamam" diye hırladım. Sesimin tonundan utanmıştım.

"Eğer gecikmiş düğün hediyesi göndermezsem beni affet". Kendimi aciz hissettiğimde daima alaya sığınırım.

"Hala ne yapacağını bilemediğinde alaya sığınıyorsun" dedi bilen bir gülümsemeyle. O anda ondan nefret ediyordum. Ama sözünün devamını getirdiğinde ondan iyice nefret ettim.

"Bak, Christine. Bunun için gerçekten *sana* teşekkür etmeliyim." Yüzümdeki şok ifadesini görerek çabucak ilave etti. "Demek istediğim şu; benimle rekabete girmeyip, evlilik konusunda ne kadar çocukca davrandığımı bana göstermiş olmasaydın, Anna karşıma çıktığında onunla birlikteliğime hazır olamazdım."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Şimdi gerçekten kusacağım" dedim. Keşke kafeteryada daha çok kişi olsaydı ve onu nasıl reddettiğime şahit olsaydı.

Greg'in çağrı cihazı ötmeye başladı. Uygun zamanlamaydı. Acil servise dönmesi için sinyal veriyordu: Harcayabileceğinden daha çok kazanması için. Sevdiği işi yapması için. Onun hemen kalkmasına izin vermedim. Mazoşist damarım kabarmıştı. Gitmeden önce yaşamının detaylarını da öğrenmek istedim. Bana çok acı veriyor olsa da.

Üç yıldır evliydi. Anna üçüncü çocuklarına hamileydi.

Anna Ranucci'nin bürokratik cehaletinin dışında bir şey doğurabileceğini düşünemiyordum bile. Ona Anna Anderson diyemiyordum. O kadarına katlanamazdım.

Hayalimde onları okyanusa bakan villalarının geniş yatak odasında sevişirken canlandırıyordum. Yoğun Bakım Ünitesi ile malzeme deposu arasında yer alan minik, tıkış tıkış nöbetçi doktor odasında Greg Anderson'la çılgınca seviştiğimiz anlarla hiçbir benzerliği olamazdı. Hatta en uygunsuz zamanlarda öten Allahın cezası çağrı cihazını hatırlıyorum. Ona gülerek "SB" adını takmıştık: "Sevişme Bölücü"nün kısaltılmışı.

Greg'in elimin üstüne koyduğu sıcacık elini hissederek istemeden o bedbaht şimdiki ana geri dönmek zorunda kaldım. İkimiz de görevimizin başına dönmeliydik. Dudaklarıma dostça bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, aniden başımı yana çevirdim. Dudakları ancak yanağıma değebildi.

Kafeteryadan dimdik bir yürüyüşle çıkarken güldüğüne yemin edebilirdim. Acaba, stajyer doktor olduğu dönemdeki telaşlı halini ne zaman kaybetmişti. Oturduğum yerden hemen kalkamadım. Duygularımın yoğunluğu beni kımıldayamaz hale getirmişti. Onu yeniden görmenin acısına katlanmakta zorluk çekiyordum. Acıdan daha zor gelen bir şey daha vardı: Yavaş yavaş farkına vararak yüreğime oturan şey; Greg'le on dakika süren konuşmanın, ondan uzakta olduğum yedi yılın iyileştirici etkisini bir anda silip süpürdüğüydü. Bu yedi yıl içinde hiçbir şey öğrenme-

miş miydim? Tüm hayatımı altüst etmem, ülkenin öbür ucuna gitmem hiçbir işe yaramamış mıydı? Kendim gitsem de kalbimi burada bırakmış olduğumu şimdi anlıyordum.

Umutsuzluk ve çaresizlik duygusunu içime sindirmeye izin verdim. Görünen şu ki, kalbimin yarası iyileşmeyecek kadar umutsuzdu. Kendimi, etrafında herkesin koşuşturduğu, ama kardiyak monitörünün hiçbir elektrik sinyali vermediği bir konumda hissediyordum. Her şey bitmişti. Herkese teşekkürler, ama artık yapabileceğiniz bir şey kalmadı.

Birdenbire öfkeyle doldum. O anda Greg Anderson'dan nefret ettim. Kendi zavallı hayatımdan nefret ettim. Bir içkiye ihtiyacım vardı.

2

Mesaimin bitiş saati gelmek bilmiyordu. Saat 23.30'u gösterdiğinde, sanki saatin geceyarısı gongunu vurduğu sinderella idim. Gece mesaisi hemşirelerine acele ve kısa bir rapor verdim. Ve yıldırım hızıyla kendimi kapıdan dışarı attım. Kalp cihazlarının mekanik melodisi karanlık koridorların gerisinde kalmıştı.

Hiçbir şeye aldırmıyordum. Zaten uzun zamandır hiçbir şeye aldırmamıştım. Bir zamanlar hastaların her acısını nasıl da yüreğimde hissederdim. Ama artık değil. Bir zamanlar şefkatin ve sempatinin dipsiz kuyusu olan yüreğim artık kurumuş ve bomboştu. Hiç kimseye ne verebileceğim bir şey vardı, ne de alabileceğim. Bu gece, hissedebildiğim tek acı kendi acımdı. Artık *yeni* bir Christine Moore vardı. Daha bencil olma yeteneğinde iyice ustalaşacaktım artık. Bu pislik dünyayla ilgilenmeyecek, kendi zavallı hayatımı kurtarmaya çalışacaktım. Başkalarının hayatını kurtarmak için uğraşacağıma önce kendi hayatımı kurtaracaktım.

Doksanbir Mazda Miata'ma bindim. Bugünlerde arabama geçmişte herhangi bir insana gösterdiğim ilgiden çok daha fazlasını gösteriyordum. Okyanus kıyısındaki yakın bir bara gitmek üzere yola koyuldum. Orada tek başıma sakin bir ortamda içkimi yudumlayabileceğimi biliyordum. Oraya

gürültücü New Yorklular gelmez. Bu akşam yaz turistlerini çekecek halde değildim. Kendi mutsuzluğumla başbaşa kalmak istiyordum.

Amacım duygularımı uyutmaktı? Bu akşam yaşadığım acıyı, beynimin uzak köşelerine gömmek istiyordum. Ancak o zaman nefret listemi yapmaya başlayabilirdim. Erkekler, listenin ilk sırasında yer alıyordu.

ilk Votka-Soda hemen başıma vurdu. Greg'in parlak altın yüzüğünü gördüğüm andan beri boğazıma lokma girmemişti. İçkiyi her yudumlayışımda, beyin hücrelerimin toplu katliamını zihnimde canlandırdım. Eğer hala bir hemşire gibi düşünüyorsam, bir ikinci içkiye ihtiyacım var demekti.

Greg, bunu bana nasıl yapabilirdi? Onu tüm yüreğimle ve ruhumla sevmiştim. Bedenimin diğer bölümleri de cabası. Onu, Anna Ranucci'nin asla sevemeyeceği kadar çok sevdiğimi biliyordum. Niye erkekler böylesine yüzeysel? Bu konuda Greg yaşamımdaki tek örnek değildi. Tek örnek olması ne kelime; ondan önce de sonra da bencil, içtenlikten uzak birçok erkekle beraberliğim olmuştu. Ama bu akşam Greg'i görmek.. Bardağı taşıran damlaydı.

Barmen önüme ikinci votka-sodayı koydu. İtiraz etmedim. Herhalde ihtiyacım var gibi görünüyordum. Barda oturmuş boş yaşamımı gözden geçirmeye çalışıyordum.

Otuzyedi yaşındaydım. Hiç de heyecen duymadığım bir işte çalıyordum. Tanrı biliyor ya, artık hemşire olmak itemiyordum. Ama yeni bir kariyer için yeniden okula gitmeyi de göze alamıyordum. Benim kadar yorgun bir insan için

yeniden başlamak zor bir çaba görünüyordu. Hemşirelik mesleğim de bana erkeklerin yaptığını yapıyordu. Beni kullanıyor, tüm duygulardan yoksun bırakıyor, sonra da bir kez kullanılan şırıngalar gibi fırlatıp atıyordu.

Barın arkasındaki aynaya gözüm takıldı. Bana bakan kişi çok yorgun, çok yalnız bir insandı. Etrafımdaki herkes çiftti ya da çift gibi görünüyordu. Ama yalnız başıma olmaktan rahatsızlık duymuyordum. Psikoloji derslerinden öğrendiklerimle, bunun kendine zararlı bir davranış biçimi olduğunu biliyordum. Ama gerçekten aldırış etmiyordum. Yaşamında "önemli" bir kişi yoktu ve onu aramaya niyetli de değildim. "Erkek arkadaş" sözcüğü bana çok komik geliyordu. Otuz yaşımı devirdiğimden beri bu sözcük bana çocukca geliyordu. Otuz yaşından sonra bir kadının kocası olmalı, erkek arkadaşı değil, şu anda zaten sınırın yedi yıl ötesindeydim.

Ayrıca küçük bir kilo sorunum vardı. Kimse bana şişman, hatta kilolu bile diyemezdi. Ama kendi ölçülerime göre fazla kilolarımı hissediyordum. Ayaküstü yediğim hamburgerler ve düzenli bir egzersiz yapmayışım son günlerde kendini kalçalarımda göstermeye başlamıştı. Bu da beni iyice mutsuz ediyordu. Sanki daha fazla mutsuz olmam mümkünmüş gibi.

Umarsızca içkimden bir yudum daha aldım. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ben şişman, amaçsız, yalnız bir hemşireydim. Mutluluğun ne olduğunu hatırlayamıyordum bile. Daha da kötüsü, Greg; ince, zengin, mutlu ve evliydi. Yaşamımı değiştirmek için tek umudum iki şeyden

vazgeçmekti. Zevk aldığım iki şeyden: Erkekler ve hamburger. Erkeklerden kolaylıkla vazgeçebilirdim. Bana göre bu migren ağrılarından vazgeçmeye benziyordu. Ama ayaküstü atıştırılan yiyeyeceklerin rahatlığından ve kolaylığından vazgeçmek daha zordu. Kendimi inanılmaz bir şekilde boşlukta ve yoksun kalmış gibi hissedeceğimi düşünüyordum.

İçkimden bir yudum daha aldım. Sıkı bir rejime girmeden önceki, son özgür dakikaların tadını çıkarmak istiyordum: Hiçbir suçluluk duygusu yaşamaksızın.

İşte o anda acayip bir şey oldu. Kapının yakınında birinin bana baktığını *hissetim*. Yüzünü net olarak göremiyordum. Kapının üstündeki parlak ışık onu ancak siluet olarak görmeme izin veriyordu. Peki *bana* baktığını nasıl biliyordum?

Bilmiyordum. Sadece hissediyordum. Sanki beni güçlü ve hata affetmeyen bir mikroskop altında inceliyor gibiydi. Böyle olduğuna süphem yoktu.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve geri kalan içkimi bir dikişte bitirdim. Alkol, beyin hücrelerimde etkisini göstermeye başlamıştı. Aklı başında hangi erkek *bana* bakardı ki? Yıllardır kendimi iyice bırakmıştım. Kendimi yalnızlığa mahkum ederek erkeklerle aramda görünmeyen bir duvar oluşturmuştum. Bir damla aklı olan erkek (sanki öylesi varmış gibi) daha verimli topraklar peşinden giderdi.

Ama, onu göremesem bile, çok çekici olduğunu *hissediyordum*. Oh! Herhalde böyle olmasını arzu ediyordum,

çünkü başka bir neden mantık dışıydı.

Bara yaklaştığında onu daha iyi görebiliyordum. Müzik grubu ara vermeden önceki son şarkısını çalıyordu. Bilinen anlamda çok yakışıklı ya da çarpıcı değildi. Fakat ukalaların, sarhoşların ve umutsuzca bir gecelik macera peşinden koşanların arasından kolaylıkla sıyrılıyordu. Her şeyiyle "güven" telkin ediyordu.

Önü kısa, arkası uzun siyah saçları vardı. Ağarmış tişörtünün üzerine giydiği motosiklet ceketinin kollarını yukarıya doğru kıvırmıştı.

Yanımdaki sandalyeye ilişerek barmene bir vişne soda ısmarladı. Sesi güçlü ve melodik idi. Adam yalnızca beni çekmekle kalmıyor, merakımı da uyandırıyordu. Varlığı gerçekten *hissediliyordu*. Gözlerim ellerine takıldı. Asil görünümlüydü. Siyah kıllı ve damarlıydı. (Ne diyebilirim ki? Bir hemşire olmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Boş mideyle birkaç kadeh içmiş olsam bile.) Cebinden çıkardığı on doları barın üstüne bıraktı. Sol elinin dördüncü parmağındaki boşluk da gözümden kaçmadı.

Alkolsiz içkisi önüne geldiğinde, bardağı güzel kıvrımlı dudaklarına götürürken bana göz kırptığına yemin edebilirdim. Yarı içilmiş bardağını barın üstüne bıraktı ve müzik grubuna doğru ilerledi. Parasının üstü olan yedi buçuk doları açıkta öylesine bırakmış olduğunu umursamaz görünüyordu. Kimsenin ona ait olan bir şeye el uzatmayacağını biliyordu sanki.

Kimse böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Çok

farklı bir aurası vardı. Emin değilim ama yanımdan geçerken sanki bir an gözleri gözlerime kilitlenmişti. Erkek egosunu tatmin edecek havada değildim. Anlamsız bir flört peşinde ise hiç değildim. Çabucak gözlerimi kaçırdım. Bu tipleri çok görmüştüm. Kesinlikle ilgilenmiyordum. Merakımı çekiyordu ama ilgilenmiyordum işte. Onu bir kitap gibi okuyabilirdim. Bu tip erkeklerden kesinlikle uzak durmam gerekiyordu. Güçlü, kendine güvenli ve mesafeli. Genellikle aşık olmaktan kendimi koruyamadığım tip yani.

Duygusal bir şeker hastası olduğuma karar vermiştim. Bu tür erkekler çukulata gibidir. Yemesi tatlı ama şeker hastası için sağlığa çok zararlıdır. Hayır, efendim, bir iki şey öğrenmeden kalbimi boşu boşuna öğütücüden geçirmemiştim ya. Yine de orkestra üyeleriyle selamlaşmasını seyretmekten kendimi alıkoyamıyordum. Onu gördüklerinde gözlerindeki mutluluk ifadesi dikkatimi çekmişti. Herhalde o da müzisyendi. Sanatçılar birbirlerini tanır.

Onu gözlerimle takip etmemeye karar verdim. Dikkatimi önümdeki içkiye vermeye çalıştım. Ama bardağımın boş olduğunu görünce şaşırdım. Hepsini içtiğimi hatırlamıyordum.

Ama içmiş olmalıydım. Bir içki daha ısmarlamak için canım çekiyordu. Ama içmemem gerektiğini de biliyordum. Erkeklerle olduğu gibi aşırıya gittiğim her şeyde ertesi gün pişmanlık duymak kaçınılmaz oluyordu. Kesinlikle gitme zamanı gelmişti. Çantamı toparladım. Barmene oldukça yüklü bahşiş bırakarak kapıya yöneldim. Bir başka kalp

kırıklığından kendimi kıl payı kurtardığımın farkındaydım.

Barın (otomatik soğutucusunun sağladığı) serin havasından sıcak bir yaz gecesinin nemli yapış yapış havasına çıkmak, saunadaki buhar odasına girmeye benziyordu. New Yorklular yaz sıcaklarımızı itici bulur. Ama biz Jerseyliler için bu tür geceler kış boyu, rüyasını kurduğumuz şeydir.

Puslu dolunayın çekiciliği beni caddenin karşısındaki kumsala doğru yürümeye itti. Okyanusun dalgalarının kıyıdaki kumlarla hafifçe öpüşmesini, sonra da nazlı nazlı geri çekilmesini izlemek bana her zaman zevk verirdi. New Yorklular yalnızca gündüz vakti plajlara doluşurlar. Üzerlerinde sayılamayacak kadar çok altın zincir, güneşten koruyucu bir ton krem ve suratlarında bir parmak kalınlığında makyaj vardır.

Kumsalda gecenin güzelliğini yalnızca New Jerseyliler bilir. Ayın kumsaldaki parlaklığı bir başkadır. Dalgalar, dinleyen herkesin kulağına tatlı bir şeyler fısıldar.

Yazın erken gelen sıcak dalgası, genellikle gece kumsala gelme alışkanlığı olmayan şaşırtıcı sayıda insanı da kendisine çekmişti. Mevsim normalinin çok üstünde olan havanın sıcaklığıyla başedebilmek için insanlar okyanusun serinliğinden medet umuyorlardı. Gecenin saatleri oldukça ilerlediği için herkes birbiriyle sessizce fısıldaşıyordu. Okyanustan arada bir gelen hafif serin rüzgarın umuduyla dalgalardan aşınmış iskelenin üzerinde yürüyorlardı. İnsanların hafif hafif sesleri bana ninni gibi geliyordu. Rahatlık duygusu içinde kendi düşüncelerime gömüldüm.

Kendimle neden böylesine mutsuzdum?

Yaşamım niye böylesine bomboştu? Beni mutluluktan alıkoyan sorunlarıma niçin çözüm bulamıyordum? En azından zeki bir insan olduğumu biliyordum. Tanıdığım bazı budala insanlar bile benden çok daha mutluydu. Yaşamımdaki boşluğu dolduracak bir yol niye bulamıyordum?

Tümüyle kendime gömülmüş, düşüncelerimde kaybolmuş bir halde iskeleye doğru yürüdüm. Orada olağanüstü bir gizemin beni beklediğini nereden bilebilirdim ki?

Bu dalgınlık içinde ayağımın tam önünde çıkıntı yapmış tahtayı görmem olanaksızdı. Ayağım takıldığında başımın iskelenin metal trabzanına çarptığını hissettim. Bir anda kendimi dizlerimin üzerine çökmüş kumsala inen merdivende buldum.

Bu hızlı uçuşun verdiği sersemlikle nereye düştüğümü anlamaya çalıyor, kendimi toparlayabilmek için gözlerimle etrafı tarıyordum. Gözlerim kumsalın tam ortasında acayip bir şekle takıldı. Herhalde kafamı tahminimden daha kötü çarpmıştım. Çünkü motosikletin üzerinde oturan bir adam gördüğüme yemin edebilirdim. Ama gördüğümün gerçek olması olanaksızdı. Kendini bilen bir motosiklet sürücüsü, motosikletine kum kaçırma tehlikesini göze alamazdı. Kesinlikle beyin travması geçiriyor olmalıydım.

Gözlerimi kısarak kapadım, yeniden açtım. Evet, iskelenin az ötesinde yumuşak kumların üzerinde bir adam motosikletinin üzerinde oturuyordu. Gözlerim daha iyi

seçmeye başladı. Adam herhangi bir motosikletin üzerinde değildi. Harley-Davidson'du bu. Motorun keskin silueti adamın keskin siluetiyle bütünleşmişti adeta. Harley tutkunu erkekler motorlarıyla kendilerini bir görürler.

Adamla motosikletin siluetinin arka fonunda kocaman tepsi gibi bir ay görünüyordu. Böyle bir ay görünümüne ancak yaz geceleri tanık olunabilir. Ay, onu aydınlatmak için elinden geleni yapıyordu. Ama ışığı, yüzünün detaylarını görmem için yeterli değildi. Görebildiğim tek şey Harley kullanan tüm erkeklerden beklediğim gibi keskin bir profile sahip olduğuydu. Ama bir şey daha dikkatimi çekmişti. Çenesinin kıvrımı ve başını tutuş biçimi Harleycilerin kendini beğenmiş tavrı yerine sanki yumuşaklık yansıtıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin silueti ona neredeyse bir yakışıklılık kazandırıyordu. İlk bakışta beni rahatsız eden keskin profili, onu inceledikçe rahatsız etmemeye başlamıştı. Sanki etrafına bir huzur yayıyordu. Ona çekildiğimi hissettim.

Daha yirmi dakika önce barda erkekler hakkında verdiğim kararı hatırladım. Hemen bir görev bilinciyle kendimi azarladım.

İşte yine aynı hatayı yapıyorum, kendi iyiliğim için fazla romantiğim diye düşündüm. Hep erkeklere, daha hakedecek bir şey yapmadan fazlasıyla önem veriyorum. Yelkenleri bu kadar çabuk indirmemeyi galiba hiç öğrenemeyecektim.

"Evet, öğreneceksin." Ses, onun istikametinden geliyordu. Yumuşak ve müşfik bir sesti. Benimle konuşmasını bek-

lemediğim halde hiç şaşırmamıştım. Ama bir dakika, tabi ki *şaşırmalıydım*.. Ben sadece *düşünüyordum*. Düşündüklerimi yüksek sesle söylemediğime emindim. Ne düşündüğümü nasıl bilebilirdi ve niye yanıt verdi? Belki o da kendi kendine konuşuyordu. Söylediklerini işiteceğimi düşünmemişti. Tabi ki böyleydi. Yalnızca olağanüstü bir tesadüftü.

Yumuşacık sesi sıcak yaz akşamı sessizliğinde yine duyuldu.

"Tesadüf diye bir şey yoktur. Olan her şey ne kadar önemsiz gibi görünürse görünsün evrensel akışın bir parçasıdır."

Artık çok fazlaydı "Kimsin?" diye sordum, güldüğünde görünen bembeyaz inci gibi dişlerine gözüm takılarak.

"Korkma!" diye fısıldadı yumuşakça.

"Senden korkmuyorum" diye bağırdım biraz fazla bir güvenle, ama hala yerde dizlerimin üstündeydim.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesi gerekmiyordu. Sağ elini uzatarak, sabırla ayaklarımın üzerinde dikilmemi bekledi.

Ben mi korkuyordum? Deli miydi ne? Bu kadar aptal mı görünüyordum. Bu adamın kadınlar hakkında çok şey öğrenmesi gerektiği aşikardı.

"Lütfen" dedi. Yüzündeki şefkat ve nezaket karışımı ifadeye uyan bir tonlamayla. Ellerinde kendimi yoğrulmaya hazır hamur gibi hissediyorum.

3

Bir an duraksadım. Ne olursa olsun dikkatli olmalıydım, her ne kadar ondan korkmasam da. Tanıdığım en büyük şüpheci olan ben hiç tanımadığım bir erkeğe tarif edilemez, açıklanamaz güçle çekiliyordum.

Sıkılgan ve ürkekçe ona doğru yaklaşırken gözlerimi bir an bile o yumuşak yüzden ayıramıyordum. Merdivenlerden kumsala inerken ayakkabılarımı çıkardım. Serin kumlarla temas yorgun ayaklarıma iyi gelmişti. Harley'in üstünde rahat bir pozisyonda oturmaya devam ederek elini yeniden uzattı.

Barda beni gözleyen adamdı. Utangaç bir şekilde uzattığı eli sıktım. Nezaket kurallarının elverdiği ölçüde elimi çabucak çektim. (O anda nezaket kurallarına dikkat etmeye neden önem vermiş olduğumu düşündüğümü bana sormayın). Utangaçlığımı ve çekingenliğimi hissettiğini biliyordum. Ama üzerinde durmadı.

"Arkadaşlarım bana Joe der." Sıcak bir tebessümle. Kendisini tanıtış şekli ilginçti. Niye kısaca "Adım Joe" dememişti? Ama zaten bu adamın sıradanlıkla ilgili hiçbir yönü olmadığını anlamıştım.

"Ben, Christine" dedim utangaçlıkla.

"Biliyorum."

Normal olarak bu mevsimde, bu güzel sahil kenti bir gecelik serüven peşinde koşan New Yorklu yalnız kalplerle dolardı. Ama o türden biri olmadığını hissediyordum. Bir New Yorklu olamayacak kadar sakin, New Jerseyli olamayacak kadar sofistikeydi. Bir kızı tavlama yollarını bildiğini bile sanmıyordum. Buna hiç ihtiyacı yoktu. Her tavrından doğallık akıyordu.

"Bir damlacık bile aklı olan bir insan, bu güzel motosikleti nasıl kumlara sokar?" diye sordum. Kendimi odak noktası olmaktan çıkarmaya çalışıyordum, Onun kadar güvenli olduğum imajını vermeye çabalıyordum. Ama pek becerebildiğimi de sanmıyordum.

"Bunu anlamaya hazır olduğunu henüz sanmıyorum," dedi, yüzünde sürekli varolan tebessümü ve kadifemsi sesiyle.

İşte şimdi rahatsız olmuştum. Rahatsızlığımı saklamayan bir ifadeyle,

"Bak, Joe" dedim alaycı bir tonla, "Buraya nasıl geldiğin umurumda bile değil. Yalnızca kibar olmak için bir iki laf etmeye çalışıyordum. Hepsi bu. Bu "Bay Gizem" numarasına hiç mi hiç ihtiyacım yok."

Çıplak topuklarımın üstünde hızla dönerek iskeleye doğru yürümeye başladım.

Nemli gece havasında arkamdan gelen aynı tatlı ve yumuşak sesi yalnızca kulaklarıma ulaşmakla kalmadı, yüreğime de oturdu.

"Hala, tüm dünyaya ne kadar güçlü olduğunu göstermeye çalışan küçük korku dolu bir kızsın değil mi Christine? Hala birilerinin içini görmesinden ödün patlıyor."

Bu sözlerde alay ya da öfke olduğunu düşünebilmek isterdim. Ama hayır, söylediği tümüyle gerçekti. Bu gerçek yüreğime saplandığında bir jöle gibi titrediğimi farkettim. Olduğum yerde kalakaldım. Sırtım hala ona dönüktü. Kimdi bu adam? "Gölgelerden çık" dedi yumuşakça

"Gölgelerde saklanmak için yeterinden çok daha fazla zaman harcadın."

İçimden katıla katıla ağlamak geliyordu. Yalnızca *benim* bildiğimi sandığım bir şeyi, bir başkası nasıl bilebilirdi?

Hayatım boyunca potansiyelimin çok altında yaşamıştım. Kendimi göstermekten korkuyordum. Gelişmekten korkuyordum. Risk almaktan korkuyordum. Bu adam bütün bunları nasıl bilebilirdi ve neden benimle ilgileniyordu?

Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğini düşünürse düşünsün, iyi niyetli olamayacağına karar verdim. Hangi erkek iyi niyetliydi ki? Ondan hızla uzaklaşmaya kararlı bir tavırla ona bir kez daha dönüp baktım. Geceleri saldırıya uğrayan kadınlarla ilgili tüm duyduklarım zihnimden tek tek geçmeye başladı. Geride kalan birazcık mantığım, hızla oradan uzaklaşmamı söylüyordu. Ama yüreğim ona doğru çekiliyordu, ayaklarım ona doğru yürümeye başlamıştı bile; hem de beynimden izin almaksızın.

"Böylesi daha iyi" dedi gülerek.

"Anlamıyorum" diye geveledim kuruyan boğazımdan.

Damlacıklar gözlerime dolmaya başlamıştı bile.

"*Sen* kimsin? Nasıl hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?" Yalvaran ses tonumdan nefret ediyordum.

"Her şeyi zamanla anlayacaksın" dedi, tebessümle. "Tüm sorularını yanıtlayacağım. Hatta sormayı henüz düşünmediklerinin yanıtını bile. Korkma. Sana burada yardımcı olmak için varım."

Sesiyle böyülenmiş gibiydim. Ona inandığım için kendimden nefret ediyordum. Ne kadar güçlü olduğumu ona göstermeye hala ihtiyaç duyuyordum.

"*Yardıma* ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun? Benim neye ihtiyacım olduğunu sen ya da bir başkası nasıl bilebilir?" Her şeyi bilen üstün tavrından hoşlanmamıştım.

"Üstün tavırla yaklaştığımı düşünmene üzüldüm" dedi, üzgün bir tebessümle. "Öyle davranmak istememiştim. Söylemek istediğim; hiç kimse sana benim gibi yardım edemez. Sana öğretmek istediğim dersleri başka kimse sana öğretemez. Öğrenmen gereken ne kadar çok şey olduğunu tahmin edemezler bile. Aslında taktığın maskeler hiç de kötü değil. İyi bile sayılır."

Bu sözler kendimi hem iyi hem kötü hissettirdi. Kafam çok karışıktı. Ama hiç korku duymuyordum. Benim gibi öfke ve kırgınlık dolu şüpheci biri bile, ondaki yumuşaklığı ve alçakgönüllülüğü hissedebilirdi.

Tavrı bana güven veriyordu. İçimin derinliklerinden gelen bir duyguyla, bu adamın bana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini biliyordum. Hatta zarar vermeye müktedir bile

olduğunu sanmıyordum.

Alçak ve yumuşak sesle konuşmasını sürdürdü.

"Bana güvenmeye ihtiyacın var, Christine. Sana güven duygusunun kolayca gelmediğini biliyorum. Yıllar boyu neredeyse ölümcül boyutta yaralı kalbinle yaşamak zorunda kaldığın için buna şaşmıyorum.

"Ama bana biraz olsun güvenmezsen, senin için yapabileceğim fazla bir şey olamaz. En az bir hardal tohumu kadar güven duymalısın."

Hardal tohumu? Kutsal kitapta olan bu kavramı kullanması dikkatimi çekmişti. Acaba kendisini insanları kurtarmaya adayan bir din fanatiği miydi? Belki kendisini Tanrı falan sanıyordu.

Gülmeye başladı. Sanki düncelerimi yüksek sesle ifade etmişim gibi. Söylemediğimi biliyordum.

Bana çocukluğumla ilgili şeyler anlatmaya başladı. Bunları kimsenin bilmesine imkan yoktu. Gittiğim din okulunun ikinci sınıfında, Rahibe Mary Michael'dan nasıl korktuğumu detaylarıyla anlatıyordu. Ev ödevimi kaybettiğim bir akşam, sabaha kadar onun ölmesi için nasıl dua ettiğimi biliyordu. Buluğ çağındaki çalkantılı ve zor dönemlerimi inanılmaz detaylarla bana hatırlatıyordu. İki kez uyuşturucuyu denediğimi, akşamları yatmadan önce bir kadeh Chardonnay şarabıyla gevşemekten hoşlandığımı biliyordu. Erkeklerle olan nörotik ve yıkıcı ilişkilerimi, yaralı yüreğimin içinde taşıdığı acıları tek tek anlatıyordu. Greg Anderson'la olan aşk maceramı, o akşamın erken saat-

lerinde, parmağındaki halkayı gördüğüm anda yüreğimin nasıl bin parçaya bölündüğünü biliyordu.

Hayatımın her detayını biliyordu. Karakterimdeki eksiklikleri, ağzımdan çıkan her duayı, yüreğimdeki özlemleri her şeyi, her şeyi biliyordu. Sonunda bana hayat hikayemi, unuttuğum detayları bile anlatmayı bitirdiğinde, gözlerimden gözyaşlarım ılık ılık boşalıyordu.

Artık güçlülük maskesi takmaya ihtiyaç duymuyordum.

"Kimsin sen?" diye sordum yeniden; şaşkın bir fısıltıyla.

Önce bir şey söylemedi: O zarif ellerini Jean Pantolonunun ceplerinden çıkararak, yumuşakça yüzümdeki yaşları sildi.

"Yıllar boyu benden kaçmaya çalıştığın Tanrı'yım" dedi. Başparmağıyla yüzümden aşağı süzüleı kocaman damla gözyaşını yakaladı.

"Bazı insanlara Tanrı sözcüğü itici gelir" dedi gülerek "Bu nedenle 'Sınırsız Bilinç' ya da 'Evrensel Güç' gibi sözleri tercih ederler. Bana ne istiyorsan onu diyebilirsin. İstersen kendin bir söz uydur. Kendini nasıl rahat hissediyorsan onu kullan."

"Adının Joe olduğunu sanıyordum" dedim gözyaşlarımın arasında.

"Evet öyle dedim. Öyle. En azından bu serüven için bu ismi seçtim. Dünya insanlarının, oğlum olduğunu sandıkları kişinin adını kullanıyorum. Nasıralı Joseph'in adını yani. Nasıralı kısmını kullanmıyorum tabi ki. İnsanlara itici gelmemesi için." (İncil'de İsa'dan Nasıralı Joseph olarak da

bahsedilir. Joseph, İsa'nın ilk adı. Joe ise Joseph'in kısaltılmışı. Ç.N.)

"Şaşkınlık içindeyim" diye inledim.

Kafam karmakarışıktı. Tescilli bir ateisttim. Hayatımda o kadar çok acılar, yaralar, dramlar vardı ki "Tanrı" diye bir şeye inanmam mümkün değildi. Hele sevecen ve müşfik bir Tanrıya? Asla!

"Önemli değil" dedi Joe. İşaret parmağını üst dudağımın üstündeki küçük çukurluğa değdirerek.

"Tepkin çok normal, ama bana da alışacaksın. Yıllardır aksi istikamete doğru koşup durmana, benden iyice uzaklaştığını sanmana rağmen."

"Niye böyle söyleyip duruyorsun?" diye ısrar ettim.

"Sen *gerçekten* bir çeşit 'Üstün Varlık' ya da 'Evrensel Güç'sen, uzun süre sana dua ettiğimi de bilmeliydin. Dinlemiyor muydun yoksa?"

"O zaman sana anlattığım şeyleri nasıl bilebildim? Özellikle ettiğin duaları?"

Huzur dolu, güzel yüzüne baktım. "Cevabını vermen gereken çok soru var" dedim.

Sabırla tebessüm ederek başını salladı.

"Hepimizin var. Hepimiz gelişiyoruz. Gelişerek gerçek doğrulara yaklaşıyoruz. Ben bile."

"Sen bile?" Anlayamadım. Bu Tanrı, Yüce Varlık ya da her neyse, olduğunu iddia eden insan, nasıl hala yanıtların ve yüksek gerçeklerin peşinde olabilir?

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi. Ama hiç kimse mükemmel değildir. Mükemmelliyet bir illüzyondur, hedefini daha da yükseğe çeken bir yoldur.

"Düşüncelerimi okuyorsun, değil mi?" dedim.

"Düşüncelerini işitebiliyorum demeyi tercih ederim."

"Pekala, şimdi beni dinle!" dedim. Sesimde eski meydan okuyan kıvılcımlar yine vardı. "Dualarımı neden karşılıksız bıraktığını bilmek istiyorum. Açlık, hastalık gibi şeyleri kastediyorum. Birçok insan için hayatı niye böylesine zorlaştırdığını bilmek istiyorum. Daha da ötesi, niye hiç kimsenin yüzde yüz uymasının mümkün olmadığı bir sürü kurallar koydun ve bu kurallara uymadığımızda da üzerimize bir ton suçluluk duygusu boşalttın?"

Öfkemin havasına girmiştim. Susamıyordum.

"Kutsal kitaplardaki kuralları kastettiğini sanıyorum" dedi; yüzünde acı dolu bir ifadeyle. Suratındaki güzellik insanı etkiliyordu. İlk başta pek dikkat etmemiştim. Ama konuştukça güzelliği artıyordu.

"Evet, o Allahın belası kuralları kastediyorum." Çok uzun zamandır Tanrıya küfretmek istiyordum. Beklemeye değmişti. Oh, nasıl da rahatlamıştım. Onun duraksamasından istifade ederek devam ettim.

"Bu emirler çok katıydı, biliyorsun, insan olmaya yer bırakmadın. Ya da koşulların getirdiği zorunlu durumlara. Bazen, insan kuralları çiğnemek zorunda kalıyor."

Bunları söylediğimde kendimi çok daha iyi hissediyordum. hiçbir yanıt almasam da, uzun zamandır bu sorular

içimde yanıp duruyordu. Onları kusarak söylemek bile nerdeyse yeterliydi.

Joe, gözlerini gökyüzüne dikmiş, ellerini blucinin ceplerine sokmuştu.

"Bu, düşündüğümden daha fazla bir açıklamayı gerektirecek" dedi.

İkimiz de bir an için sustuk. Sorularıma (nasıl) bir yanıt verme telaşını duymadığını, ya da suçlamalarıma karşı kendini savunma ihtiyacı duymadığını düşünüyordum.

O anda ilginç bir şey oldu. Okyanus dalgalarının sahile vurması durdu. İskelede yürüyen insanlar sessizleşti ve dondu kaldı. Birisi ay ışığının parlaklığını arttıran düğmeyi çevirdi. Joe ve ben ay ışığının spot ışığında ay banyosu yaptık.

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez gerçekten korktum. "Ne olduğunu anlayamıyorum" dedim. Joe ve Harley'ine biraz daha sokularak.

"Basit" dedi. "Seni yaşama hazırlıyorum. *Gerçek* bir yaşama. Anlamı olan bir yaşama." Mükemmel yapılı yüzünü aya doğru çevirdi. Ve konuşmaya devam etti.

"Kurallar konusunda haklısın. Ama o kuralları koyan ben değilim. Onları katılaştıran da. Kurallar, insanların söylediklerimi yanlış yorumlamalarıyla ortaya çıktı. Yalnızca belirli bir kurallar dizisi nasıl *herkese* rehberlik edebilir? Aynı kurallar herkes için nasıl geçerli ve yararlı olabilir? Hepimiz gelişimimizin ve evrimimizin farklı basamaklarındayız. Bir insan için geçerli olan, diğeri için olmayabilir. Her insanın

yaşamında bazı kurallar olmalı. Ama bunlar yaşamın içinden çıkarsa yararlıdır; yaşama karşı olursa değil."

Yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri, üzerinde ay ışığının dansettiği okyanusun rengini almıştı. Eğer daha önce şüphe ettiysem bile, şimdi bu insanın kesinlikle evrenle bağlantısı olduğunu biliyordum.

"Bu yüzden geri geldim" diye devam etti. "Herkese ulaşmak ve herkese kendi gelişimlerine uygun özel kurallarını bildirmek istiyorum. Kurallar kişiler için geçerlidir. Topluluklar için değil."

Zarif ve güçlü ellerini omuzlarıma koydu. Gözlerini benimkilerle kenetledi.

"Şimdi sıra sende, Christine. Bunun için buradayım. Sana ulaşmam uzun zaman aldı. Çünkü sen benden hep uzaklaşmaya çalıştın."

Öylesine sessizce duruyordum. İşittiklerime bir tepki vermiyordum bile. Birilerinin içkime bir şeyler karıştırdığını, belki de her şeyin bir halusinasyon olduğunu bile düşünüyordum.

"Yeni bir hayata başlamak için zamanın geldi Christine. Ben, umutsuzca aradığın 'Tanrı'yım, Bazen varlığına bile inanmadığın 'Tanrı'yım. Seni yargıladığımı ve cezalandırdığımı düşündüğün 'Tanrı'yım. Ama beni tanımıyorsun... Bu da çoğunlukla benim hatam. Belki, her an varlığımı göstermedim. Ama senin büyümeni ve umutsuzluğa düşmeni izleyen 'Tanrı' olduğuma inanmalısın Christine. Sana birçok kez yardım etmeye çalıştım. Bana güvenmek ve

yardımımı kabul etmek yerine kızgın ve savunmada olmayı seçtin. Bunu anlıyorum, seni de her zaman sevdiğimi ve seni asla terketmeyeceğimi anladığını umut ediyorum."

Dünya sanki kımıldamadan sessizce duruyor ve kibarca yanıt vermemi bekliyordu. Ona soracağım hesap henüz bitmemişti. Sözleri ucuzdu.

"Niye şimdi? Sana *gerçekten* ihtiyacım olduğu zamanlar neredeydin? Şimdi niye karşıma çıkıyorsun? Artık hiçbir şeyi umursamadığım anda? Artık bir sorunum kalmadı. Sensiz yaşamayı da öğrendim."

O anda korkunç bir düşünceyle irkildim, "yoksa ölecek miydim?". Yüzünde adeta güller açıldı.

"Nihayet yaşamayı öğreneceksin" dedi gülerek. "Sana bugüne kadar hiç bilmediğin huzuru öğreteceğim. Öylesine güzel, öylesine doyumlu bir huzur ki, bugüne kadar yaşamış olduklarını tümüyle unutacaksın."

"İyi şanslar" dedim alayla. Yüz ifadesinde belli belirsiz bir çatılma hissettim ve ağzımdan çıkan sözler için pişmanlık duydum.

Onun duygularını incitmemek için bir çaba göstermemeye karar vermeme rağmen, onu incitmeye dayanamıyordum.

"Bak, Joe" dedim. "Din benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnancımı yitirmeye yetecek zamandan çok daha fazlasını din okulunda ve kilisede geçirdim." Anlayışla gülümsedi.

"Din hakkında neler hissettiğini biliyorum. Ama insanlar söylediklerimi hep yanlış yorumladılar. Hatta kimin haklı

olduğu konusunda nice savaşlara girdiler. Gerçekten iş çığrından çıktı." İfadesiz bir yüzle suratıma baktı. "İşte bu yüzden buradayım. Tüm bu karmaşaya son vermek için."

"Bu oldukça zor bir iş" dedim. Dünya hala kımıldamadan duruyor gibiydi. Herhalde sözlerini bitirene kadar da böyle kalacaktı. Hakikaten çok etkileyiciydi. Bizi sohbetimizden alıkoyacak hiçbir engel yoktu. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama, kesinlikle etkin bir iletişim yoluydu.

"Bunu gerçekleştirmeyi nasıl planlıyorsun?" diye sordum, büyüsüne kapılmış bir havada.

"Bireysel boyutta elbette" diye duraksamadan cevap verdi.

"Örneğin sen: Sana yaşamında uygulaman için bazı kurallar önereceğim. Sana mantıklı gelen, seni bugüne kadar tatmadığın bir huzura kovuşturacak kurallar. Herkes için ayrı listem var. Kiminin daha çok, kiminin daha az kurala ihtiyacı var. Yaşamlarını ne kadar karmaşık hale getirdiklerine bağlı."

Gözlerinde, eski coşkusunu görmekten mutluydum.

"Benim için listende kaç kural var?" Merak ediyordum.

"Altı" dedi, daha sorumu bitirmeden. "Herhalde sandığım kadar çok karmaşa içinde değilim" diyerek işi şakaya vurdum. "Bana bu kuralları iki taş tablete yazdığını, ve onları bulmak için dağlara tırmanmam gerektiğini söylemeyeceksin herhalde."

Şakamı anlamadı. "Oh, Hayır" dedi ciddi bir ifadeyle.

"Dağa tırmanmaktan çok daha zor olacak. Seninle bir süre birlikte kalacağım. Her şeyi anladığına ikna olana kadar hayatından çıkmayacağım. Birkaç kez senin bu kuralları uyguladığına tanık olduktan sonra, bir başka insana gideceğim. Böyle çalışırım ben."

Yüzünden saflık ve temizlik yansıyordu. Onu düşkırıklığına uğratamazdım. Kim olduğu konusunda hiç şüphem yoktu. Şüpheci bir insan olmama rağmen başka kim okyanusun dalgalarını durdurabilir, ayı parlaklaştırabilir, iskeledeki insanları dondurabilirdi. Bu gezegenden biri olamazdı.

"Şu ana kadar nasıl gidiyor?" diye sordum. "İnsanlara kendilerine özel kuralları vermeyi kastediyorum."

"Buna çok uzun zaman önce başlamadım. İşim epeyce birikti. Ben de sürekli öğreniyor, sürekli gelişiyorum. Yapmak istediğimde gittikçe ustalık kazanıyorum."

"Artık yeterince ustalaştın mı? Beni yeniden unutmandan korkuyorum da" dedim içtenlikle.

"Christine, bunu anlaman zor biliyorum, ama benden uzaklaşan *sensin.*" Yüzü yumuşak ve şefkat doluydu ama sözleri kesinlik yansıtıyordu.

"Ben seni *asla* terkketmedim ve ne olursa olsun *asla* terketmeyeceğim."

Söylediklerini hazmetmeye çalışıyordum. Motosikletine bakıyor ve ayağındaki spor ayakkabıları inceliyordum.

"Neden bana Harley'le geldin?" Bilmek istiyordum.

"Dikkatini çekmek zorundaydım" dedi sadelikle

"Peki tişört, deri ceket ve bu güzel vücut niye?" Yüzüne tebessüm yayıldı.

"Yeni bir imaja ihtiyacım vardı. Bugünlerde insanlar uzun saçlara ve sandal ayakkabılara (sandalet) pek itibar etmiyorlar. Atmışlı yıllar geride kaldı."

"Seni doğru anlamaya çalışıyorum. Bana Tanrı olduğunu söylüyorsun, değil mi?" dedim.

Onu anlamaya çalıştığımı anlıyordu. Buna daha önce çok kez tanık olduğu belliydi. Tane tane konuşuyor, sözlerini dikkatle seçiyordu; şüpheci aklım ve sertleşmiş kalbim söylediklerini anlayabilsin diye.

"Ben evrende iyi, müşfik, güçlü olanım. Tohumları çiçeğe dönüştüren enerjiyim. Çiçekleri güneşe doğru döndürenim. Sessiz ve alttan alta hissedilen varlığımın gücü, bana açık olan için yadsınamaz. Ben senim, sen bensin. Bana 'Tanrı' demek istiyorsan o, senin seçimin. Başka isim kullanmak istiyorsan o da farketmez."

"Tanrı' sözcüğünden kesinlikle rahatsızlık duyuyorum" diye çabucak ekledim. "Ona kızgın ve öfke dolu olduğum o kadar çok anlarım var ki."

"Biliyorum."

"Onunla ilgili yeni bir imaja ihtiyacım var. Büyük harfle başlamayan bir imaja."

"Ben tanrıyım."

"Bunu nasıl yaptın? Benimle küçük harfli 't' ile iletişim

kurmayı nasıl başardın?

"Christine, zihnin harikulade şeyleri anlayacak kapasiteye sahip. Eski öfkelerine, olumsuz düşüncelerine yoğunlaşarak kapasiteni yok etme. Öğrenmen gereken çok şey var. Bana güven, bana inan. Epey yapmamız gereken iş var. Ama hiç de iş gibi gelmeyecek. Söz veriyorum. Kendini harika hissedeceksin."

Hala bir çekimserlik duyuyordum. Söylediklerine beynim inanıyordu, ama kalbim artık her şeyi çabucak kabullenemiyordu. Ne de olsa çok yaralıydı. İçinde bir sürü hayalkırıklığı taşıyordu. Ne de çok ayaklar altına alınmıştı. Neden? Çünkü karşıma çıkan herekese güvenmiştim.

Bu insan kesinlikle özel biriydi. Ama "Tanrı" sözcüğünü bir türlü telaffuz edemiyordum.

Hayatımı mahveden erkekler arasında en büyük suçlu Tanrıydı. En büyük hayalkırıklığı... Hiçbir zaman yanımda yer aldığını hissetmemiştim. Bu karşımda duran, Tanrı bile olsa bir şekilde rahatsızlık hissediyordum. Hala kalbimin beynimi yakalaması için geçmesi gereken zaman aralığında aptalca, savunmaya yönelik şakalar yapmak ihtiyacını duyuyordum.

"Kendini Tanrı sanan birçok erkek tanıdım" dedim. "Ama beni buna neredeyse ikna eden ilk erkek sensin." Otuz yedi yılın burukluğu, sesimin alaycı tonuna yansıyordu.

Komik olmayan bir durum için gülmeyecek kadar olgun ve içtendi. Gözleri yaz gecesinin ay ışığında yumuşacık kahverengi bir tondaydı.

"Korkmamaya çalış Christine." dedi. "Böylesine buruk olma. Kendine güven. Bırak kendini. Harika bir hayat seni bekliyor. Kızgınlığından vazgeç ve bırak sana yol göstereyim."

Bezgin bir sesle "Bu kez sana güvenebileceğimi nereden bileyim?" diye sordum.

Uzun ince parmaklarını dudaklarıma değdirdi. "Şşşş. İşitiyor musun?"

Hiçbir şey işitmiyordum. Bunu ona söyledim.

"Yıkılan duvarların sesi. Yüreğinin etrafına ördüğün duvarlar. Şimdi onları işitiyor musun? Bana birazcık güven duydun. Duvarlar yıkılmaya başladı bile."

"Hayır, hiçbir şey işitmiyorum" diye ısrarımı sürdürdüm.

"Önemli değil" dedi rahatça. "Onların yıkıldığını *ben* bildiğim sürece, senin henüz işitip işitmediğinin hiçbir önemi yok." "İşte ilk kuralın" diye sözüne devam etti. "Duvarlar inşa etmek yerine, onları aşmayı öğren."

"Anlamıyorum" dedim. "Bu, benim yaşamımı nasıl daha iyi hale getirecek?"

"Sen bana anlat." dedi gülerek.

Oh, Tanrım, şimdi benim çözüm bulmamı istiyordu. "Pekala, belki yıllardır etrafımda oldukça sağlam duvarlar inşa ettim" dedim rahatsızca. "Biliyorsun duvarlar insanı korur. O duvarlar sana inanmamı bile engelliyor. Gözümün önünde olsan bile. Bu duvarlar başkalarını da mesafeli tutmak için işe yarıyor."

Joe, onaylayan bir şekilde başını salladı. Ama bir şey söylemedi. Herhalde benim konuşmamı istiyordu.

"Ama ben duvarlarımı seviyorum" diye ısrar ettim. Onlar beni koruyor. Onlar sayesinde daha fazla acı çekmekten korundum."

"Ve aynı duvarlar, korkularını da içinde hapsediyor" dedi. "Bu yüzden duvarlar tehlikelidir. Senin gerçekleri görmeni de engeller."

"Pekala" dedim. "Ama onları aşmak ne demek? Bugüne dek mükemmel bir biçimde inşa etmek için senelerimi verdiğim duvarlarımı şimdi yıkmamı mı istiyorsun?"

"Hayır" dedi. "Bu çok zor olur. Duvarların üstüne çıkmak çok daha kolay. Onlardan bağımsız olarak davran. Onları görmezden gel. Bu sandığın kadar zor değil. Zor olan, yeni duvarlar örmemeyi başarmak. Onların ötesine geçmeye yoğunlaş. Bazen ne kadar korkutucu olursa olsun."

Kafam karışmıştı. Bunu nasıl başaracağımı bilemiyordum. Duvarlarım işe yarıyordu. Belki onlardan kurtulmak *istemiyordum.*

"Biliyorum kolay değil" diye fısıldadı. "Ama bu tek şansın. Eğer yaşamının bir anlamı, bir amacı olmasını istiyorsan."

Bana mutluluğa giden yolu göstermeye söz veren bu adam, beni büyülemişti. Ona umutsuzca inanmak istiyordum. Ama bir kez daha hayal kırıklığına uğramak da istemiyordum.

"Bu kez seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Chirstine"

diye fısıldadı. Sözleri yüreğimi, üzerine sıcak su dökülen buz gibi eritti. Umut dalgalarının halkaları gözlerimde yansıyordu.

"Pekala" diye içimi çektim. "Teslim oluyorum."

Joe'nun güçlü ve şefkatli kolları beni sarmaladığında kaslı göğsünün verdiği rahatlıkla sanki beşikte gibiydim. Tüm dünyadan korunma içgüdüsünün, bebeksi rahatlığını hissediyordum. İşittiğim tek ses, kulağımı dayadığım kalbinden gelen yavaş ve düzenli kalp atışlarının ritmiydi. Önce, bu atışı hemşire kafamla normal sinüs ritmi olarak değerlendirdim. Ama dinledikçe, sahile vuran dalgaların sesini andırıyordu. Joe bana bakarak gülümsedi. Artık hiçbir yanıt beklemiyordum. Daha soracak milyonlarca sorum olsa bile.

Tüm bedenimi bir dinginlik ve huzur duygusu kaplamıştı. hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordum.

"Hep senin varolmadığından korkuyordum" dedim gözlerimden süzülen yaşlarla.

"Çünkü benden korkuyordun. Bana inanmamak çok daha kolay geliyordu."

"Ama yaşamımda hep acı veren şeyler oluyordu. Senin tarafından da terkedildiğimi düşünüyordum" dedim. "Hayatımda ters giden her şey için seni suçlamak çok daha kolaydı ve mantıklıydı."

Saçımı okşadı ve gecenin laciverdine baktı. "İşte bunu anlamaya çalış. Beni suçladığın zaman, aslında kendini suçluyorsun. Unutma! Ben senim, sen bensin. Biz her an

bağlantı içindeyiz. Senden asla vazgeçmem. Beni hayatından çıkarmak için ne kadar uğraşsan da."

Kollarını gevşetti. O zarif elleriyle yanaklarımı avuçladı. Gözlerinin dibi olmayan kahverengiliğine bakmak zorundaydım. Orada gördüklerim beni sarhoş etmişti. Kendi yansımam bana bakıyordu. Öylesine güzeldim ki, bu güzelliği hiçbir moda magazini yakalamayı umut bile edemezdi. Yüzümde aynı huzur vardı. Tıpkı Joe'nun yüzünde beni ona çeken huzur gibi. Eski acıların, hayal kırıklıklarının ince çizgileri yüzümden silinmişti. Gözlerimden tanımlayamadığım bir enerji yayılıyordu. Dilimi yutmuştum. Şaşkınlığım onu eğlendiriyordu.

"Alışacaksın" diyerek gülümsedi. Buna huzur deniyor. Sonra, birdenbire konuyu değiştirdi. "Bir şey söylemeyi unuttum" dedi. Ne söyleyeceğini merak ederek bekledim. "Bu olanları kimseyle paylaşmamalısın. Bu gerçekten çok önemli."

"Ama senin gibi insanların, yani, eğer *gerçekten* Tanrı'ysan demek istiyorum, öğrendiklerimi yaymamı istediğini sanıyordum" dedim.

"Artık değil. Bu yol, son denememde işe yaramadı. Bu, kulaktan kulağa oyununa benziyor. İlk kişiye bir sır söylüyorsun. O sır, kulaktan kulağa sıranın sonundaki kişiye ulaştığında, tümüyle çarpıtılmış oluyor.

"Bu oyunu daha büyük boyutta oynadığında ise savaşlar bile çıkıyor."

"Bunu hiç düşünmemiştim" dediğim anda iskelede

insanların yeniden adım seslerini işitmeye başladım. Okyanusun dalgaları kıyıya yeniden vurmaya başlamıştı. Her şey normale dönmüş görünüyordu. Sahil Polisinin bize doğru geldiğini gördüm. Joe'ya ceza almadan önce motosikletini kumsaldan çıkarmasının iyi olacağını söyledim. Sadece güldü. Nedenini anlamadım. Ama anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Çok şey öğreneceğimi hissediyordum.

"Seni tekrar görecek miyim?" diye sordum. En ufak bir utangaçlık hissetmiyordum. Yüzü tebessümle aydınladı.

"Gördün mü? Başardın!"

"Neyi başardım?"

"İlk duvarını aştın ve bunu hiç düşünmeden yaptın. Beni tekrar görüp göremeyeceğini sordun. Bunu normalde bir erkeğe sormayacağını biliyorum. Onu yeniden görmek için yanıp tutuşsan bile. İşte bu tür duvarlar seni yavaş yavaş öldürüyordu."

Haklıydı. İlk duvarı aşmak ne de kolay olmuştu. Başaracaktım. İnanıyordum.

"Yani benim için ümit var desene" diye yarı şaka laf attım.

"Her zaman vardı." diye cevap verdi ciddiyetle.

"Gitmem gerekiyor" dedim. Saat oldukça geç ve düşünmem gereken çok şeyi var."

"Seni arayacağım" dedi, iskeleye doğru giderken.

Arabama binip kapılarımı kilitledikten sonra yola koyuldum. Eve doğru huzur içinde gidiyordum. Birdenbire

aklıma Joe'nun telefon numaramı istemediği geldi. Ama beni arayacağını söylemişti ve ona inanmak istemiştim.

"Erkeklerin hepsi böyle söyler" dedi beynimin içindeki minik bir ses.

4

İki hafta boyunca Joe'dan hiçbir haber alamadım. Telefonun yanından ayrılamıyordum. Ya çalarsa diye. Böyle yeni yetme genç kızlar gibi davrandığım için de kendime kızıyordum. Sahilde onunla geçirdiğim geceden beri, onu aklımdan bir dakika bile çıkaramıyordum. Kendimi ev işleriyle çok meşgul olduğum için evden neredeyse hiç çıkamadığım konusunda kandırmaya çalışıyordum. Evi baştan aşağı temizlemiş, mobilyaların yerini birkaç kez değiştirmiştim. Aslında birdenbire ev kuşu olmamın gerçek nedenini biliyordum. Ama itiraf etmek istemiyordum bir türlü. Mükemmel çalışan güvenilir bir telesekreterim olmasına rağmen, eğer ararsa onunla ben konuşmak istiyordum. Onu yeniden görmeye can atıyordum.

Ama telefon etmedi. Yüreğim şüphelerle dolmaya başladı. Daha kısa bir süre içinde kalbimde yeşeren umut tohumları yavaş yavaş süphenin zehriyle solmaya başlamıştı bile. İçimin derinliğinde, gerçekçi olmam gerektiğini biliyordum. Onun beni aramasını nasıl bekleyebilirdim ki? Telefon numaramı rehbere koydurmamıştım bile. Ona numaramı da vermemiştim. Peki, o niye sormamıştı? Ama onun gibi biri için, kayıtsız bir numarayı bulmak çok kolay olmalıydı.

Acaba, yaşadıklarım bir rüya mıydı?

Daha da kötüsü tıpta pseudocysesis denilen bir sendromu yaşıyordum? Örneğin; çocuk doğurmayı takıntı haline getirmiş bir kadın gerçekten hamileliğin bütün belirtilerini göstermeye başlar, karnı bile şişer. Hatta doğum sancıları bile başlar ama hiçbir şey doğuramaz. Bebek yoktur, hiç olmamıştır. Ama zihnin derin arzularını bedene yansıtmıştır.

Belki ben de Joe'yu tanıdığım akşam böyle bir sendrom yaşıyordum. Belki hayatımda bir erkeğin olmasını öylesine arzu ediyordum ki. Ayrıca sevecen bir Tanrı'ya da inanmak istiyordum. Zihnim bu iki arzumu birleştirerek Joe'yu yaratmıştı. Sahte bir hamilelik kadar gerçekti yani.

Yerinde sessizce duran telefona baktım. Arayacağım deyip aramayan erkekler uğruna bu telefonun çalmasını az mı beklemiştim. Onun başında beklenti içinde, yıllar boyu ne kadar çok zaman tükettiğimi farkettim. Bıkmıştım, yorulmuştum artık.

Spor ayakkabılarımı giydim. İskelede koşmaya karar verdim. Yoğun egzersizin böyle anlarda bana çok yararı oluyordu. Gerginliğim azalıyor, olayları daha net görebiliyordum. Yaktığım kaloriler de cabası.

Aşırı sıcak olmasına rağmen, iskelede çok sayıda kronik koşucu vardı. Onları kışın, sıfırın altında bile soğuk havalarda görürdüm. Anlaşılan, "koşu hazzı" denilen endorfin pompalanmasının sağladığı bir nevi sarhoşluk duygusunu hissetmek çektikleri ızdıraba değiyordu. Ama benim şu ana kadar hissettiğim, yalnızca ızdırap bölümüydü.

Biraz esneme hareketleri yaptıktan sonra koşmaya

başladım. Daha ilk mili tamamlamadan ter içinde kalmıştım. Nedense, fiziksel zorlamayı gerektiren çalışmalardan hoşlanıyordum. Terlemek ve kendi limitimi aşamaya çalışmak bana zevk veriyordu. Kendimi koşunun ritmine kaptırdım. Sağlıklı ve canlı hissetmeye başlamıştım bile.

Birden, her zamanki üç mil sınırımı çoktan aşmış olduğumu farkettim. Ama yorgunluk falan hissetmiyordum. Sörf dalgalarının sesini dinleyerek ve zıt istikametten gelen koşucularla selamlaşarak koşmaya devam ettim.

Koşuyu bitirdiğimde altı mil kadar koşmuş olmalıydım. Vücudumda dolaşan endorfinler sayesinde kendimi harika hissediyordum. Her gün düzenli koşarak mesafemi arttırmaya karar verdim.

Anahtarı evin kapısına soktuğumda telefon çalıyordu. Yüzümdeki teri silmek için mutfak havlusunu kaparak telefona koştum.

"Alo" dedim, nefes nefese.

"Bana olan tutkunluğundan vazgeçip, kendi sağlığını düşünmenin zamanı gelmişti" diyordu melodik bir erkek sesi kulağıma.

"Joe" diye haykırdım sesimdeki mutluluğu saklamadan. "Nerelerdeydin?"

"Niçin aramadın demek istiyorsun. Söylemek istediğini söyle, Christine." Bunu şefkatle ve bilgece söyledi, kınarcasına değil.

"Pekala, niçin aramadın? Senden umudumu kesmek üzereydim."

"Biliyorum, işte bu yüzden aradım. Kolayca vazgeçenlerden biri değilsin, değil mi?"

"Gerçekten istediğim bir şey için kolay kolay umudumu yitirmem." Yüreğimde bir an duraksama hissettim. "Seni tekrar görmek istiyorum Joe. Seninle biraz daha konuşmak istiyorum."

"Biliyorum. Konuşacağız. Ama önce kafandaki romantik düşünceleri silip atmalısın. Bu nedenle seni aramadım. Benimle ilgili düşüncelerini romansla karıştırdığın sürece, öğrenmen gereken şeyleri öğrenemezsin."

"Tabi. Haklısın", dedim. Ona karşı hissettiklerimi saklayamadığım için utanmıştım.

"İlgimi çeken, söylecek bir şeyi olan, bana mantıklı gelen birisiyle tanışmadığım o kadar uzun zaman olmuştu ki. O akşam beni kendine öyle hayran bıraktın ki, doğal olarak seninle daha sık birlikte olmak istiyorum. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Evet" dedi. "Senin için kötü. Sana acı veriyor. Seni bana bağımlı hale getiriyor. Senin zevk alman için "yarattığım" her şeyden seni mahrum bırakıyor. Okyanustan, gün batımından, çiçeklerden, ılık yaz rüzgarlarından. Bütün bu güzelliklerin tadını çıkarmak yerine, seni telefon başından ayrılamaz hale getiriyor."

"Ama beni biraz da takdir etmelisin, Joe" diye ısrar ettim. "Bak bugün seni aklımdan çıkardım ve o saydığın şeylerin hazzını dolu dolu yaşadım."

"İşte bu yüzden şimdi konuşuyoruz ya" dedi, tıpkı küçük

bir çocukla konuşur gibi.

"Aklın romantik düşüncelerle ve hasretini çektiğin şeylerle dolu olduğu sürece hiçbir şey öğrenemezsin. Onlara ister ders de, ister kurallar ya da başka bir şey, onları öğrenmen çok önemli. İstekli bir öğrenci olmalısın Christine. Zihnin tümüyle açık olmalı. Yoksa ikimiz de zamanı ziyan etmiş oluruz. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet" dedim dürüstçe, ama kalbim sıkışıyordu. Sesimdeki düş kırıklığını duyuyordu.

"Chiristine" dedi şefkatle, "romans, sevgi, ilişki. Bunların hepsini yaşayacaksın. Ama bir süre değil. Henüz hazır değilsin. Ve bunu yaşayacağın kişi ben değilim olamam da. Seninle birlikte olmamın amacı bu değil."

"Anlıyorum" dedim, hala hayal kırıklığımı üzerimden atamayarak. "Ama tüm bu güzel şeyler beni bekliyorsa, hemen derslere başlayalım. İki haftayı ziyan ettik bile."

Joe, gülmeye başladı.

"Ziyan ettiğimiz zaman yok, Chiristine. Sadece ikinci dersini öğrenmen iki haftanı aldı."

Bu dersin ne olduğunu sormama izin vermeden devam etti.

"İkinci dersinin ne olduğunu sen tahmin ederek söyle bana."

Bu kez konuşmadan önce düşünmek zorunda kaldım. Romantizm tutkunu olmamla ve ne olursa olsun hayattan vazgeçmemekle ilgili bir şey olmalıydı.

"Pekala" diye söze başladım. Tahminimin doğru olduğuna emin olarak. "Kişi, telefonun çalmasını bekleyerek yaşamını dondurmamalı."

"Yakın" dedi. "Ama bu daha büyük bir görüşün yalnızca küçük bir detayı. Bir daha dene."

Gözlerimi kapadım. Şakaklarımı zorladım. Ama ikinci dersin ne olduğunu bulamıyordum.

"Bilmiyorum. Tutkuyla ilgili birşey, değil mi?"

"Yaklaştın" dedi. "Şimdi dikkatle dinle. Bu senin için çok önemli. Çünkü bu kuralı sık sık çiğniyorsun. Hazır mısın?"

"Hazırım" dedim. Bilmediğim bir kuralı nasıl çiğnemiş olabileceğimi anlayamıyordum. Ama bunu başka bir zaman sormam gerekiyordu.

İkinci kuralı söylerken sesi derin ve etkiliydi.

"Anda-yaşa! Her-anın-değerini-bil-ve-ziyan-etme."

bir an sessizleştim. Bu kuralın bana uygun olduğu şüphe götürmüyordu. Joe'nun telefonunu bekleyerek birçok değerli anları "ziyan" etmiştim. Geçmişte bunu ne de çok yaptığımı düşünmek bile istemedim. Hayatımın ne çok anı erkeklerden gelebilecek telefonları beklemekle geçmişti. Ne çok günbatımını, yaz rüzgarını kaçırmıştım. Anda olan ne çok güzelliği görememiştim. Eğer yalnızca bu son iki hafta saniyelere çevrilseydi herhalde en büyük günahkar olmam için yeterli olurdu.

"Günah kavramlarıyla düşünmemeye çalış" dedi Joe kulağıma adeta fısıldayarak. "Öğrenmek için buradasın,

geçmişin acılarına gömülmek ya da çekmek için değil. Tüm bu günah işini unut. Günah kavramı benim söylediklerimin abartıldığı, çarptırıldığı şeylerden biri. Unut bunları, yalnızca anda yaşa ve gördüğün şeyi sevmeye çalış."

Biraz daha sohbet ettik ve Joe'ya artık ona tutkun olmayacağıma söz verdim. Onun ne söylediğini anlamaya başlıyordum. Söyledikleri son derece mantıklıydı. Ama anda yaşamak için kendimi nasıl eğitecektim? Benim gibi bir insan için zor bir görevdi. Evlenecek miyim, çocuklarım olacak mı, beş kilo kaybedecek miyim, bir ev ya da hiç olmazsa bir daire sahibi olacak mıyım? İtiraf ediyorum gelecekle ilgili çok fazla düşünüyorum. Bunun hep doğru bir yaşam biçimi olduğunu sanıyordum. Bunun sorumluluk olduğunu düşünüyordum. Eğer anda yaşamaya başlayacaksam, aşması güç değişiklikler yapmam gerekiyordu.

"Yapabilirsin" diyerek beni teşvik etti Joe. "Ama uygulamaya hemen şimdi başlamalısın. Telefonu kapattığımızda, dünya hakkında hiç dikkat etmediğin ayrıntıların listesini yapmanı istiyorum. Öyle büyük şeyler değil. Listeyi basit tut. Günlük şeyler, onların hep var olduğunu kabul ederek artık dikkatini çekmeyen şeyler. Sonra bitkilerine su verirken onların suyu nasıl emdiğine dikkat et. Suyun onları nasıl yeşil ve canlı tuttuğunu gözlemle. Her gün birkaç yeni şeye dikkat et. İstiyorsan yazabilirsin. Yaşamının değişmeye başladığını göreceğine söz veriyorum. Belki yavaş yavaş, ama değişecek."

Zihnimdeki düşünceler yarış halindeydi. Acaba onunla

bundan böyle sadece telefonda mı konuşacaktım, yoksa yüzyüze de görüşebilecek miydik?

"Yine yapıyorsun" diye ikaz etti. "Gelecekte yaşıyorsun."

"Ama, henüz çok yeniyim bu işte" dedim biraz savunarak. "Bu anda yaşamak işine alışmam için biraz pratik gerekecek."

"Belki, ama bu kendine verceğin armağanların en değerlilerinden biri."

"O zaman" dedim; "telefonu kapatmalıyım. Yapacak çok işim var. İyi geceler Joe."

"*Her* gece iyidir. Göreceksin" derken sesindeki tebessümü işitebiliyordum.

Onun telefonu kapadığını bildiren klik sesini işittiğimde, bir an öylece kaldım. Elimde telefon ahizesi, yüzümde engelleyemediğim bir tebessüm vardı. Ahizeyi yerine yerleştirdim ve su ibriğine yöneldim. Ağzına kadar su doldurdum, cam kapının yanında yerde sıralanmış bitkilerimi sulamaya başladım. Şimdiden daha yeşil ve sağlıklı görünüyorlardı.

Nedense buna hiç şaşmadım.

5

Birkaç gün içinde, bitkilerim hızla filiz vermeye başladı. Onların canlı renklerine ve büyüme arzularına hayranlık duyuyordum. Hatta öylesine hızlı büyüyorlardı ki, birkaçının saksısını değiştirmek zorunda kaldım. Bir anda şimşek çakar gibi bir ilhamla, bitkilerimin beni yansıttıklarını farkettim. Bende tıpkı onlar gibi bugünlerde daha renkli, gelişme arzusu içinde bir insan olmuştum.

Bu, her gün yeni bir şeylerin farkına varmanın başlangıcı olmuştu. Önceleri büyüleyici gündoğumu, günbatımı gibi dramatik şeylere dikkat ediyordum. Sonra, küçük şeyleri görmenin ne kadar daha kolay olduğunu farkettim. Mesela geceleri martılar sahilde rüzgara karşı hep aynı yöne doğru duruyorlardı. Kanatlarını çırpmamaya dikkat ediyorlardı. Çocukluğumdan beri ilk kez, gecenin sesizliğinde çekirgelerin şarkılarını dinledim. Bu sesi nasıl çıkardıklarını merak ettim. O kadar ilgimi çekti ki kütüphaneye gidip araştırdım.

Gözlerimin önünde yepyeni bir dünya vardı. Apartmanımın karşısındaki ağacın üzerindeki kuş yuvası için bir yemlik aldım ve balkonumun tavanına astım. Hatta arada bir hamburgerci dükkanına dalmak yerine evde yemek pişirmeye bile başladım.

Bazı sabahlar erkenden kalkıp, güneşin ilk kızıl ışınlarının ucunu göstermesine şahit oldum. O kadar dikkat etmeme

rağmen, güneşin doğuşundan yalnızca birkaç saniye önce görüldüğü söylenen yeşil ışığı hiç yakalayamadım. Tüm duyularımın gittikçe daha keskinleştiğinin farkına varıyordum. İçinde tenis kortu, kuru temizleyici, klorlu yüzme havuzu gibi tüm modern olanaklara sahip büyük bir apartman sitesinde yaşıyordum. Ama bu beton ormanının içinde en dikkatimi çeken şey, büyüyen leylakların kokusuydu.

El ve ayak parmaklarımı inceliyordum. Onların esnekliğine ve ne büyük hizmet gördüklerine hayran oldum. Solunum, dolaşım, kalp, sindirim gibi beden sistemlerinin çalışmasını gözlemledim. Organların mükemmel çalışma sisteminden şaşkınlığa düştüm. Tüm bunları nasıl hiç görmemiştim? Nasıl insanlar bu mükemmeliğe hiç dikkat etmiyordu? Bu; milyarlarca liranın varisi olduğu halde, bunu bilmediği için yoksulluk içinde yaşayan bir insanın durumuna benziyordu. Daha soyut şeyler üzerinde düşündüm. Uyku dönemleri, rüyalar, hayvanların kış uykusuna yatmaları gibi... İçim, gittikçe yaşama duyduğum derin bir saygıyla doluyordu.

Hastaların iyileşme süreçlerine dikkat ediyordum. Bedenin kendisini yenileme ve iyileştirme gücünün karşısında alçakgönüllü olmayı öğreniyordum. Ameliyat geçirmiş hastaların sargı bezlerini değiştirmek artık rutin ve sıkıcı gelmiyordu. Kesip açılan bir midenin, ertesi gün yaranın üstündeki derinin kapanmış olduğunu görmek bile mucizeye tanık olmak değil de neydi? Gerçekten bu iyileşmeleri artık küçük mucizeler olarak görmeye başlamıştım. Bu mucizelerin bir parçası olmaktan da onur

duyuyordum. Her şeyin ötesinde sağlıklı ve sağlam bir bedene sahip olduğum için şükrediyor ve sağlığımın değerini biliyordum.

Önceliklerim, olağanüstü hızla değişiyordu. Kısa bir zaman önce boş vakitlerimin çoğunu alışveriş merkezlerinde vitrindeki güzel şeylere bakarak geçirdiğime ve onları satın almanın hayalini kurduğuma inanamıyordum bile. Günlük yaşamımı kuşatan güzellikleri ve "bedava" mucizeleri nasıl da daha önce görememiştim. Bunu anlamakta bile zorluk çekiyordum şimdi.

Arada bir kendimi "keşke Joe arasa da keşfettiklerimi onunla paylaşsam" diye düşünürken yakalıyordum. Ama hemen kendime ikinci dersi hatırlatıyor ve yeniden ona dönüyordum. Her anı en güzel şekilde yaşamaya çalışıyordum. Bu bazen, taze çiçekleri koklamak oluyordu. Taze çiçekler artık hem alışveriş listemin hem de mutfak masamın üstünün kalıcı nesnesi olmuştu. Bazen ayaklarımı yüksek bir yere koyup bir kitap okumak ya da kokulu sabunla duş almak veya şiir yazmak da olabiliyordu. Tüm bunlarla yaşamım her yönüyle mükemmeldi demek istemiyorum. Hala işimden çok memnun değildim. Hala aşk hayatımdan ve kilomdan memnun değildim ama mutluluk potansiyelim gün geçtikçe artıyordu. Beynimin haz arayış mekanizmaları da. Gittikçe daha yaratıcı oluyordum. Sürekli harika bir gün geçirmenin mümkün olduğunu biliyordum artık. Eğer aklıma hiçbir fikir gelmiyorsa, bir an sesizce oturuyor (bu kendi başına bir mucize), *gerçekten* ne yapmak istediğimi soruyordum.

Şu anda da kendime bu soruyu sorduğumda, canımın *gerçekten* çukulatalı dondurma çektiğini farkettim. Hani şu, erimiş çukulataya batırdıklarında dondurmanın üstünde donan türden. Oh! Evet, istediğim buydu. Ayaklarıma rahat bir ayakkabı geçirdim ve en sevdiğim yazlık beyaz şortumun cebine iki doları sıkıştırdım. Her zaman, buzdolabımın dondurucusunda çukulutalı dondurma bulunurdu ama artık yok. Normalde, yakındaki dondurmacı dükkanına bile arabayla giderdim ama artık değil. Eskiden apartmanımda oturur, kocaman bir kutu dondurmayı mideye indirirdim. Tadını bile almazdım. Sadece yaşamımdaki boşluğu doldurmaya çalışmaktı bu yalnızlık aktivitem. Zoraki yalnızlığımın bedeli.

Şu anda neden bilmiyorum. Kendimi yalnız ya da boşluk içinde hissetmiyordum. Gerçekten canım çukulatalı dondurma istiyordu. Yürümekten de en az dondurma kadar zevk alacaktım.

Dondurmacı dükkanının kapısından içeri adımımı attığımda serin bir hava yüzümü okşadı. Sıcak bir yaz gecesinde böyle bir serinlikle karşılaşmanın ilk anının zevkini haz haneme ekledim. Dondurmamı aldım ve külahın yanından sarkan kısımlarını yalayarak oturmak için bir sandalye aramaya başladım.

İşte o anda onu gördüm.

Joe, en uç köşede oturuyordu. Önünde hiç dokunulmamış muzlu dondurma duruyordu. Sanki randevusuna önceden gelmiş ve beni bekliyor gibi bir izlenim veriyordu.

Karşısındaki sandalyeye otururken, "iyi gidiyorsun"

dedi. Güldüm. "Şu ana kadar harika bir öğrencisin Christine."

"Teşekkürler" diye mırıldandım. Şu anda çukulatalı dondurmam beni iltifatlardan daha fazla ilgilendiriyordu.

Hiç durmaksızın konuşmasını sürdürdü. "Hani apartmanında saksısını değiştirmek zorunda kaldığın bitkiler var ya"

Başımı salladım, hala külahımın yanlarından akan dondurma damlalarını yakalamaya çalışıyordum. Hızla büyüyen bitkilerimin saksılarını birkaç kez değiştirdiğimi nasıl bildiğini sormadım bile. Artık onun mucizeleri doğal hale gelmişti.

"Sen de onlar gibisin," diye devam etti. "Çok yakında senin de saksını değiştirmek zorunda kalacağız. Gerçekten beklediğimden çok daha hızlı gelişiyorsun."

"Saksımı değiştirmek mi" diye sordum. "Ne demek istiyorsun? Daha büyük bir şehre taşınmamı mı isteyeceksin? Yapma Joe, buna hazır değilim. Burada oldukça mutluyum. ve..."

"*Asla* seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam." diye sözümü kesti. "Ama kendini kandırma. Burada söylediğin kadar mutlu değilsin."

"O zaman ne demek istiyorsun? Saksını değiştirmek gerekiyor derken başka bir yere taşınmam gerektiğini kastediyorsun, değil mi?"

"Rahatla.". İri, sıcacık eliyle avucumu tuttu. "Gerçekten istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Ağzına bir kaşık dondurma aldı ve ekledi. "Zaten bunu kastetme-

miştim."

"Peki, öyleyse ne demek istedin Joe? Gerçekten bazen söylediklerini anlamakta güçlük çekiyorum."

Ağzındaki dondurmanın tadını çıkartıyordu. Yutmadan önce ağzında bir süre gezdiriyor tadının ve soğukluğunun zevkine varıyordu. Bana öğrettiği ikinci kuralın pratiğini yapıyor diye düşünmekten kendimi alamadım. Anda yaşamakla ve her anın hakkını vermekle ilgili olan dersti ikinci kural.

Bu kuralı iyice öğrendim artık diye düşünüyordum.

Ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi yine düşüncelerimi okuduğunu biliyordum. Bir şey söylemeden bekledim.

"Ev ödevini iyi yapıyorsun" dedi sonunda.

"Evet, ama bu saksı değiştirme meselesi ne? Beni endişeye kaptırıyorsun." Sabırsız davrandığımı biliyordum ama yer değiştirme düşüncesi güven duygumu alabildiğine tehdit ediyordu. Cevap vermeyi özellikle geciktirdiğini hissediyordum. Bana sabrı öğretmek istiyordu. Bekledim.

"Sabrı öğrenmen gerek" dedi suçlayıcı olmaktan uzak sıcak bir sesle.

"Ama, galiba üçüncü kuralın zamanı geldi, beklediğimden daha hızlı gidiyorsun." Hiçbir şey söylemedim, dondurmamın son lokmasını dilimle külahın içine ittim. Böylece külahın dibini ısırarak, soğuk ve yumuşamış dondurmayı dibinden emebilirdim; tıpkı çocukluğumda yaptığım gibi. Joe'nun kendi seçtiği zamanda bana üçüncü dersimi öğreteceğini biliyordum. Onu dürtüklemeye gerek yoktu.

Son lokmayı yutarken, Joe'nun sesi sanki havayı mistik

bir enerjiyle doldurdu.

"İlk önce ve en önemli olarak kendine iyi bak. Ben senim. Sen bensin. Kendine iyi baktığın ve ilgilendiğin zaman benimle de ilgilenmiş olacaksın. Birlikte, birbirimize bakacağız."

Yan masadaki adamın, bize acaip bir şekilde baktığını görünce utandım. Joe'nun sesi, bir yaz meltemi kadar yumuşak da, bir Concorde'un kalkışı kadar rüzgarlı da olabiliyordu. Yan masadaki adamın konuşmamızı işittiği belliydi. Ama Joe ona aldırmıyordu.

"Aldırma" diyerek güldü. "Henüz ulaşmadığım kişilerden biri. O, beş yıl sonraki listemde."

"Pekala, kendime iyi bakmalıyım" diye tekrarladım. Beni bu konuda sorgulayacağını biliyordum.

"İlk önce ve en önemli olarak" dedi yine.

"Peki benim kendime baktığımı düşünmüyor musun? Koşuyorum, iyi beslenmeye çalışıyorum, sigara içmiyorum ve...."

"*Ve* yaşamını sevmediğini düşündüğün bir işte haftada kırk saat çalışarak *ve* uyanık saatlerinin çoğunu bedeninin hiç de arzuladığın kiloda olmadığını düşünerek ve hayatında bir erkek olmadığı için yalnızlık duygusuyla geçiriyorsun."

"Oh." Söyleyecek sözüm yoktu. Tamamen haklıydı. "Peki bunları nasıl değiştirebilirim?" diye sordum kendimi biraz haklı görerek.

"Ayrıca, işimden nefret ettiğimi *düşünmüyorum*, işimden nefret ediyorum. İstersen gece mesailerinde ve hafta

sonlarında çalışmayı, doktorların egolarıyla uğraşmayı *sen* dene ve bana ne kadar hoşlandığını söyle.

Tebessümü her zamanki gibi şefkat, anlayış ve sabır doluydu... "İşini seviyorsun" dedi yaz meltemi sesiyle.

"Nefret ediyorum"

"Seviyorsun. Ama çok fazla çalışıyorsun. İşine ayırdığın saatleri biraz azaltmalısın."

"Saatlerimi azaltmak mı?" Bunu önermesi bile saçmaydı, neden öyle geldiğini bilmememe rağmen.

"Evet, aynen."

"Peki, faturalarımı nasıl ödeyeceğim konusunda da bir önerin var mı? Tabii önerin yaşamak için gereken yiyecek ve barınağa ihtiyaç göstermeyen bir yol bulmayı gösteriyorsa."

"Şu anda ne söylediğini düşün."

"Yiyecek ve barınak konusunda mı?"

"Hayır, faturaları ödemek konusunda Ne tür faturalar ödüyorsun? Paranın büyük bölümünün nereye gittiğini düşün."

Bu konuşmadan rahatsızlık duyuyordum ve gösteriyordum da.

"Pekala, her ay ödemem gereken kira gibi küçük bir ayrıntı var." Sesim alaycıydı ve öyle olmasını da istiyordum.

"O devasa beton yığını apartman sitesinde yaşaman çok gerekli mi?" diye karşılık verdi.

"Avantajları çok" dedim biraz savunmayla. "Havuzu, tenis kortu ve kuru temizleme servisi var."

"Dürüst olmaya çalış Christine." Kadifemsi kahverengi gözleri beni içine çekmişti. Eğer elimde hala dondurma

olsaydı, eminim ondan yayılan sıcaklıkla sıvı hale gelmiş olurdu.

"Orada yaşamanın gerçek nedeni ne? Seni orada yaşamaya çeken en önemli şey ne?"

Düşünmek zorunda kaldım. Nereye varmak istiyordu? Güzel bir apartman sitesinde yaşamanın ne mahzuru vardı? Bunu haketmiyor muydum yani? Joe, yorgun bir günün sonunda rahat ve kullanışlı bir apartmana gelmemi bana çok mu görüyordu?

"Düşüncelerini dağıtıyorsun, Christine. Bu apartman sitesinde yaşamayı seçmenin en önemli nedenini hatırlamaya çalış."

"Bekar erkeklerle tanışmak" diye itiraf ettim,

"Niye?"

"Aşık olayım ve evleneyim diye, ille de bilmek istiyorsan."

"Başka niye?" diye sordu, benim gittikçe artan sıkıntımı görmezden gelerek.

"Belki daha kolay bir hayat yaşamak için, belki tüm masrafları tek başıma üstlenmemek için!" Bu yanıtım, beni bile şaşırttı.

"Nihayet dürüstlük" dedi Joe belirgin bir rahatlamayla.

"Görmüyor musun Christine, böyle yaşayarak kendinle ilgilenmiyorsun? Sana hizmet etmeyen sorumlulukları elimine etsen, yaşamın çok daha doyumlu olacak."

"Başımın üzerinde kendime ait bir çatı olması bana oldukça hizmet ediyor."

"En son ne zaman tenis kortunu kullandın? diye sordu

sakince. Bu soruyu sormasından korkuyordum.

"Hiç oynamadım" diye geveledim.

"En son ne zaman havuzda yüzdün?" Çok acımasızdı.

"Hımmm, eee... Yüzmeyi seviyorum ama..."

"Ama saçlarının ıslanmasından hoşlanmıyorsun" diyerek sözümü tamamladı.

"Özellikle klorlu suyla, şu elli iki dolar ödediğin sarı röflelerinin turuncuya dönmesini istemiyorsun, değil mi? Ayrıca makyajsız olmanın zorluğu da var."

"Peki, ne bekliyorsun? Orada *erkekler* var" dedim zayıf bir sesle.

"Eee?"

"Eee, onların beni öyle görmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Duraksadım. Bu sadece utanç verici değildi, acı da veriyordu. Joe, bana cesaret veren bir bakışla bekledi ve sonunda dürüstçe yanıt verme cesaretini kendimde buldum.

"Çünkü onların beni güzel bulmamasından korkuyorum... O zaman benimle çıkmayı teklif etmezler... ve yalnız bir yaşam sürmeye mahkum yaşlı bir kadına... dönüşeceğimden korkuyorum."

Bir an bekledi ve ekledi.

"Asla yüzmeyen ve istediği hiçbir şeyi yapamayan yalnız bir kadına. Çünkü erkekler senin, canının çektiği şeyleri yaptığında, görünümünü beğenmezler, değil mi?"

Kendim bundan alasını söyleyemezdim. Gözlerimi yere indirdim ve başımı salladım. Joe uzandı ve şefkatle, eliyle çenemi kaldırdı, o büyüleyici gözlerine beni bakmaya zor-

ladı ve asıl bombasını attı.

"Ve ömür boyu kendi mutsuzluğun için erkekleri suçlayacaksın, çünkü onlar çok yüzeysel... değil mi?"

Haklı olduğunu biliyordum, ama otuz küsür yılın şartlanması hala içimdeydi ve direnmeden kolay kolay kabullenmeyecektim.

"Bir dakika" diye bağırdım.

"Peki, arada bir saçlarıma sarı röfle yaptırmak için elliiki dolar harcıyorum evet, harcıyorum çünkü ben kendim hoşlandığım için yapıyorum. Eğer erkekler de bu saçlarımı beğeniyorsa bence mahzuru yok. Saçlarımı boyuyorum çünkü kendimi güzel hissetmemi sağlıyor ve bu duygudan hoşlanıyorum."

"Havuzun başında oturup terlemekten hoşlanıyor musun? Güzel, yanık bir teninin olması ve erkeklerin seni cazip bulması için." Şimdi beni iyice kapana sıkıştırıyordu.

"Ne var bunda" dedim hiç de ikna edici olmayan bir sesle. "Hiç de fena olmuyor." diye vurguladım. Ama faydası yoktu. İkimiz de, benim her şeyi rasyonalize etmeye çalıştığımı biliyorduk.

"Hiç de fena değil belki" dedi. "Ama, belki çıplak omuzlarını okşayan güneşin altında sahilde yürümekten de hoşlanırsın. Belki, ayak bileklerinin etrafında danseden tuzlu sörf dalgalarından, asla içine girmediğin klorlu, kimyevi maddelerle temizlenmiş havuz suyundan daha fazla hoşlanırsın. Bugünlerde beyaz tuzlu köpüklerin tadını çıkaran sadece martılar kaldı. Belki, belki yalnız bütün bunlardan hoşlanırsın."

Joe, başını yenilmiş bir tavırla salladı. Birdenbire onu her zamanki iyimser tavrı olmaksızın görmeye katlanamadım. Birisine harikulade bir doğum günü hediyesi verdiği halde, hediyesinin değerinin anlaşılmadığı küçük bir çocuğa benziyordu. Dünya onun armağanlarının değerini hiç bilmiyordu. O ise tüm verdiklerinin değerli olduğunu düşünüyordu. İnsan yapımı suni zevkleri, onun ayağıma sunduğu harikulade doğal güzelliklere tercih ettiğim için onu incittiğimi biliyordum. Nasıl bu kadar duyarsız olabilirdim.

"Joe, sahil kıyısında yaşamaktan hoşlanmayacağımı söylemedim" diye açıklamaya çalıştım.

"Sadece ekonomik gücüm yetmez."

"Alıştığın tarzda yaşamak için evet."

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Bu senin düşünmen gereken bir şey."

Kafam karışmış görünüyor olmalıyım ki, devam etti,

"Sana bir ipucu vereceğim. Hazır mısın?"

Onun eski canlılığına kavuşmasından memnun olmuştum. Beni istediği noktaya getirebilmek ona iyi gelmişti.

"Bir ipucu mu?" dedim. "Ne için ipucu? Saksımı değiştirmek için sanırım?"

"B-11" dedi, sanki bu sözlerden bir şey anlayacakmışım gibi.

"B-11? Bu ne biçim bir ipucu? O da ne? Bir çeşit uçak mı? Makineli tüfekmi ya da başka bir şey? Ne?"

Güldü, tabağında kalan dondurmasını bitirdi. Masamızın yanındaki pencerenin önünde parkettiği Harley'ini işaret ederek istersem beni eve bırakabileceğini söyledi. Eve kadar

yürümem daha iyi olacaktı. Konuştuklarımız hakkında biraz düşünebilme fırsatı bulacaktım.

Eve dönerken, başka bir şey düşünemiyordum.

Belki, sahiden çalışma saatlerimi azaltabilirdim. Bu, haftada birkaç saat çalşma fikri nasıl çıkmıştı ortaya? Bu kural hangi taşın üzerine kazınmıştı? Kırk saatin kabul edilen bir standart olması yüzünden, bu kurala boyun eğmek zorunda mıydım? Hayatımda gerekli olduğuna inandığım şeyleri gözden geçirdim. Mesela sarı röflelerim; kendi doğal halimle yaşamak çok daha az maliyetliydi. Evet, birçok şeyden vazgecektim. Bazı şeyleri kolaylıkla yapabilirdim ama "full time" çalışmamayı düşündüğümde bundan suçluluk duyduğumu farkettim. Belki Joe haklıydı. Genellikle olduğu gibi. Belki işim tüm yaşamımın merkezi konumunda olmazsa, ondan zevk almayı bile öğrenebilirdim. Kendimle gerçekten ilgilenmeye başlamanın zamanı gelmişti. "Beton ormanına" ulaştığımda sarı röflelere de, tenis kortuna da, yüzme havuzuna da gerçekten ihtiyacım olmadığına karar verdim. İhtiyacım olan şey *bendim, gerçek ben.*

Apartmanımın önüne geldiğimde yerde akşam gazetesi duruyordu. Tuvalete giderken onu kanepenin üzerine fırlattım. Salona döndüğümde bir bölümü yere saçılmıştı. Ama küçük ilanlar bölümü kanepenin üzerinde kalmıştı. Sayfaları karıştırırken kiralık bölümündeki bir ilan gözüme çarptı.

Bir oda, bir banyo, sahil evi, Çok uygun fiyat. Acilen kiralık. Tel: 555 7987

Gazetenin sayfa numarasına baktım ve yutkundum B-11.

6

Part-time çalışmak istediğimi bildiren dilekçemi verdiğimde, hastanede kimse bu kararımdan memnun olmamıştı. Herkes başka bir yerde işe başlayıp başlamadığımı soruyordu. Birinin yalnızca hayattan zevk almak için daha fazla zamana ihtiyaç duyması oldukça anlamsız geliyordu. Onlara göre yaşamdan zevk almanın tek yolu mümkün olduğunca çok para kazanmaktan geçiyordu. Part-time çalışarak bunu bir insan nasıl başarabilirdi? Joe'nun bu hastanede kesinlikle yapması gereken çok işi vardı. Meslektaşlarım kararımdan suçluluk duymam için ellerinden geleni yaptılar ama tüm bunların beni rahatsız etmemesi için epey çaba gösterdim. Kendime bakmak ve kendimle ilgilenmenin ilk ve en önemli şey olduğu konusunda kararlıydım.

Haftada iki, oniki saatlik ve bir sekiz saatlik mesai yaparak geçimimi hala sağlayabilirdim; eğer birtakım masraflardan vazgeçersem. Hayatımın yeni boyutlarını keşfetmek için bu kesintilere çoktan razıydım. Kendimi bildim bileli, yaptığım işle kendimi tanımlıyordum. Şimdi insanlar "Neyle meşgulsünüz?" diye sorduğunda "Hemşireyim" demekten çok daha iyi bir yanıt vermek istiyordum. Ben bir hemşireden daha *fazlayım*, öyle olmalıyım. Bu fazlanın ne olduğunu bilme zamanı gelmişti. Joe, düşüncelerimin

değişmesini sağlamıştı. Onun haklı olduğunu biliyordum. Mutlu değildim, hem de uzun zamandır ama bunun farkına varmak için çok meşguldüm. Artık gerçekten kim olduğumu ve gerçekten ne istediğimi öğrenmenin zamanı gelmişti. Apartman sorununu da çözmem gerekiyordu. Küçük beton ormanımı terkedip, daha da küçük, çok daha az modern küçük sahil evine taşınacağıma inanamıyordum. Ama işte taşınıyordum, kimse beni durduramazdı. Joe'nun beni bana öğretmesinden çok zevk alıyordum. Yaşam stilimin ve önem sıralamalarımın biraz yüzeysel olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Benim kadar doyumsuz ve boşluk içindeyseniz, risk almak kolaydır. Kaybedecek bir şeyin olmaması halinde insan cesur dönüşümler gerçekleştirebilir.

Yine iki haftadır Joe'dan bir haber alamamıştım. Acaba iki haftada bir görüşmek Joe'nun alışkanlıklarından biri miydi? Ama Joe gibi birinin alışkanlıkları tarafından kontrol edilen biri olmadığını da biliyordum.

Ayın birinde sahil "evime" taşındım. Kutuları açarken tüm eşlarımı nasıl bu eve sığdırabileceğimi aklım almıyordu. Çok fazla şeyim olduğundan değildi bu. Ama eski küçük apartmanım bile burasına göre çok geniş sayılırdı. Görünen o ki sıradan bir plaj "serserisinin" sahip olduklarından daha fazla eşyam vardı. Sahil evlerinde (bunlara sahil kulübeleri demek daha doğru olur) yaşamayı seçen kişiler büyük gardroplara ihtiyacı olan kişiler değildir. Tüm bu giysilerimi nereye sığdıracaktım? Burada rahatça yaşayabileceğimi düşünmek için aklımı peynir ekmekle yemiş olmalıydım.

Birden sevecen bir ses odayı doldurdu.

"Ego tüm sorunlarının kökeninde yatan şeydir. Ondan kurtulduğunda mutluluğa yer açarsın... belki biraz da giysilerinin bir kısmından kurtulduğunda."

Joe'nun arkamda dikildiğini anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu. Açık kapıya yaslanmış, yüzünde o her zamanki tebessümü vardı. Onun bu birdenbire ortaya çıkışları beni hiç şaşırtmıyordu artık. Onun için böyle aniden belirip derin bir şeyler söylemek çok doğaldı. Acaba bunu nasıl yapıyordu?

"Şaşkın vaziyettesin Christine" dedi.

"Biliyorum. Benim için hep sürprizlerle dolu olduğundan" diye kendimi savundum.

"Buna sen sürpriz mi diyorsun?" diye benimle dalga geçti. "Daha henüz sürpriz görmüş sayılmazsın."

"Pekala beş metrekarelik gardroptan çıkmış bu giysileri iki metrekarelik bir dolaba yerleştirebilecek bir mucizen var mı?"

"Elbette" dediğinde hiç şaşırmadım. Yatağın üzerindeki elbise yığınına doğru gitti ve elbiseleri ayırmaya başladı. Normalde bir erkeğin özel eşyalarımı karıştırmasından rahatsızlık duyarım ve utanırım. Ama Joe sıradan bir erkek değildi. Eline blucinlerimden birini aldı. İki yıl önce sıkı bir rejime girerek sekiz kilo kaybettiğim bir dönemde almıştım onu. O zaman vücuduma mükemmel oturuyordu.. Ama sadece iki haftalık bir süre için. O zamandan beri de bir daha giyememiştim.

"Buna ihtiyacın yok" dedi. Daha sonra koca bir tepe oluşturacak yığının ilk giysisini yere attı.

"Bir dakika," dedim "bu çok kaliteli bır blucin! Evet, belki şu anda içine giremiyorum ama bir gün nasıl olsa yeniden giyebileceğim."

"Ne zaman?" Sesinde bir yargılama yoktu. İçtendi.

"Yine rejim yaptığımda" diye son derece mantıklı bir cevap verdim.

"Rejimler işe yaramaz." dedi. "Bunu hala öğrenemedin mi?"

Sonra üç yıl önce kuzenimin düğününde giydiğim askısız mavi bir elbiseyi eline aldı. Oh; o elbisenin ne anıları vardı. O akşam damadın yakın bir arkadaşıyla tanışmıştım. Birdenbire yakınlaşmıştık. Gece boyu şampanya içerek dans etmiştik. Kendimi ikimizle ilgili romantik fantezilere kaptırmıştım bile. Bir süre ilişkimiz sürdü. Ta ki yaşamım boyunca sayısız kez o aptal erkeklerden işittiğim "Asla evlenmeyi düşünmüyorum" nakaratını tekrar ettiği geceye kadar. Buna rağmen ilişkiyi iki yıl daha sürdürdüm. Bugüne kadar erkeklerin, *beni*, tanımadıkları için böyle söylediklerine, ama zamanla fikirlerini değiştireceklerine kendimi inandırmıştım. Bunun da iki yıl süren kalp acısının sonunda asla evlenmeyi düşünmediğini anlamıştım.

"Bunu en son ne zaman giydin?" diye sordu.

"Üç yıl önce" diye geveledim, elbise yerdeki yığına eklenirken.

"Ama o elbisenin çok güzel *anıları* var" diye yalvardım, elbise otuzaltı beden blucinin üstüne düşerken.

"Anılar, üzerinde iyi durmuyor" dedi gözlerinin kenarlarında ve ağzının yan kıvrımlarında beliren şakacı bir

tebessümle.

Sabahın geri kalan kısmı, yere atılan her parça için verilen mücadeleyle geçti. Sonunda, geride yalnızca birkaç rahat blucinim epey sayıda tişört, birkaç şort ve işte giydiğim iki üniforma kalmıştı. Joe, gururla hala içinde boş yer kalan gardrobun kapısını kapatırken ben umutsuzca yerdeki elbise yığınına bakıyordum. Joe'nun seçtikleri, zaten sürekli giydiğim şeylerdi. Ama nedense kendimi yerdekilerden mahrum olmuş hissediyordum.

"Bu giysilere elveda de Christine" dedi. Onları büyük bir çöp torbasına doldururken.

"Elveda" dedim kimliğimin, yaşamımın bir parçası olmuş giysilere.

"Şimdi bunları ne yapacağız" dedim cevabını hiç de işitmek istemeyeceğimi bilerek. "Kızılhaç'a mı vereyim?"

"Eğer istiyorsan" dedi pek ilgilenmeden. Kasetlerimin ve CD'lerimin olduğu kutuyu karıştırmaya başlamıştı bile.

"Eğer istiyorsam mı? şaşkınlıkla cevabını tekrar ettim.

"'Tanrı', ya da 'spiritüel varlık' veya her ne isen senden daha farklı bir yanıt beklerdim. Yardım derneklerine destek verilmesini teşvik edeceğini sanırdım. Fakirler için yani."

"Sen zaten şu anda yardım ettin... Kendine! Eski kendinden kurtularak. Fakire verdin... Ruh fakirine. Kendine. Bu eşyaları nereye ya da hangi derneğe vereceğin hiç önemli değil o, işin yüzeysel yanı.

Aynı metodla kasetlerimi, kitaplarımı ve diğer eşyalarımı tek tek ayıkladık. Yıllar boyu bir kez bile yüzüne bakmamış olduğum bu şeylere, delice bir tutunma arzusu duyuyordum

içimde. İşe yaramayan bir sürü şeyden bile vazgeçmek ne zordu. Joe, bazı kitapların ve müziğin bile zamanla insana artık hitap edemeyeceğini, bir zamanlar işe yaradıkları halde görevlerini tamamlamış ve onları aşmış olabileceğimizi söyledi. "Haklı" diye düşündüm dişlerimi gıcırdatarak. Sonunda her şey yerli yerindeydi. Etraf temiz ve düzenli görünüyordu. Ama benim zevkim için biraz fazla düzenli görünüyordu. Kendimi biraz depresif hissettim.

"Üzülme Christine" dedi Joe teselli ederek. "Şimdi gelişmen için yer açıldı. Şimdi yeni Christine için yer var."

"Ben eskisini seviyordum."

"Hayır sevmiyordun. Uzun zamandır mutsuz ve boşluk içindeydin, zamanını ve yaşamını maddi şeylerle doldurarak mutluluğu bulacağını sanıyordun. Ama işe yaramadı, değil mi?"

"Evet yaramadı" dedim. Haklı olduğunu biliyordum.

"Bu, kim olduğunu *gerçekten* bulabilmen, *gerçekten* neyin seni mutlu ettiğini anlayabilmen için, seni hazırlayan küçük bir deneme, yalnızca bir egzersiz. Heyecan duymalısın. Nihayet yaşamaya başlayacaksın."

Tam ikna olamamıştım. Hala otuzaltı beden blucine girebileceğime, hala bir gün yine askısız turkuaz elbisemle şampanya eşliğinde dansedeceğime inanmak istiyordum. Her şeyden önemlisi, yeniden aşık olabileceğime inanmak istiyordum. Ama Joe'nun kahkahası beni içinde bulunduğum ana geri getirdi.

"Sert cevizsin" diye takıldı. "Ama merak etme. Seni daha iyi bir yol olduğuna ikna edene kadar vazgeçmeyeceğim."

"Karnım acıktı" dedim. "Gidip bir şeyler atıştıralım." Bir erkeğe yemeğe gitmeyi önermem, eski karakterime ne kadar tersti.. Genellikle böyle bir teklifin erkekten gelmesini beklerdim. Onunla birlikte olmaya can attığımı anlamasını istemezdim. Ama Joe farklıydı. Onunla kendimi rahat hissediyordum. Düşüncelerimi okuyan ve biraz önce iç çamaşırlarımı dolaba yerleştirmeme yardım eden bir erkeğe rol yapmanın bir anlamı yoktu.

"Aç olan senin ruhun" dedi. "Miden değil. Ama gidelim. Biraz hava almak sana iyi gelecek."

Her zamanki gibi yine haklıydı. Karnım çok aç değildi, ama varlığım, özüm bir şeylerin açlığını çekiyordu. O da bir lokanta menüsünde bulunamazdı. Dediği gibi ruhumun beslenme sorunu vardı.

Joe'nun peşinden motosikletine doğru gittim. Motoru evimin yanındaki boşluğa park etmişti. Tuzlu su kokan hava burun deliklerime doldu, kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum. Joe'nun arkasına oturmadan, onun motoru çalıştırmasını bekledim. Bir ayağımı yumuşak deri koltuğun üzerinden attım ve yan pedalın üzerine koydum, egzoz borusundan çıkan sıcaklıktan yanmamaya özen göstererek. Joe, geriye dönerek bana baktı ve motora yeniden gaz verirken yüzündeki tatlı gülümsemeyle,

"Bakıyorum bu işte yeni değilsin. Belki de sana *her şeyi* öğretmek zorunda kalmayacağım" dedi sesine yansıyan hayranlıkla.

Bir şey söylemeden bana uzattığı kaskı taktım. Kollarımı ince beline doladım ve ellerimi dümdüz karnının üzerinde

sımsıkı kenettedim. Adeta uçarak, 1340 cc motorun gürültüsüyle yola koyulduk. Her deneyimli motosiklet kullanıcısı bilir ki arkadaki yolcunun sürücüye güveni tam olmalıdır ve iki beden bir gibi birbirine kenetlenmelidir. Birçok eski erkek arkadaşım onlara tüm kontrolu vermediğim için beni eleştirmişlerdi. Çok direndiğim için onları zıt istikamete çektiğimi ve denge kurmakta zorlandıklarını söylemişlerdi. Özellikle kavşaklarda ve kıvrımlı yollarda giderken. Belki haklıydılar. Asla kendimi akışa bırakamamış ve onların ustalığına güvenememiştim. Kaç kez bana rahatlamamı söylemiş olurlarsa olsunlar, sürekli tetikte olmaktan kendimi alamamıştım.

Böyle düşününce... Belki onlarla ilişkilerimde de aynı şeyi yapıyordum. Kontrolumu yitirmekten korktuğum için sürekli tetik davranıyordum. On dakikalık bir motosiklet gezisinde bile. Sonra da ilişkimde tümüyle kontrolu yitiriyordum. Bu hatayı bir kez daha yapmayacaktım. Bu kez farklıydı. Gerçekten Joe'ya *güveniyordum* ve bunu ona kanıtlayacaktım. Gözlerimi kapadım, iyice sokularak yüzümü tişörtünün yumuşaklığına yasladım. Joe'yla motosiklette gitmek iyi bir dans partneri ile dansetmeye benziyordu. Gevşeyerek onun adımlarını takip eden tecrübesiz bir partneri bile harika danseden biri olarak gösteren uzman bir dansçı gibi.

Joe'da beni usta bir "motosiklet kızı" gibi gösteriyordu. bunu düşünerek kıkırdadım. Şu anda beni gören biri olsaydı.

Joe, sırtına dayadığım yüzümdeki kıkırdamayı hissederek, omuzundan dönerek bana baktı ve güldü.

"Zevk duyduğun için memnunum" dedi. Dönerek konuştuğunda sert karın kaslarını hissettim. Joe'nun bizi gideceğimiz yere taşıyan bu koca makinenin üzerindeki tam hakimiyetinden hiçbir şüphem yoktu. Benim de bir şeyleri kontrol etmeye çalışmak gibi bir arzum yoktu. Güvenli bir teslimiyet duygusu ne güzeldi. Kaskının altından dökülen parlak, siyah saçlarına baktım. Burnumu dayadığımda mis gibi taze şampuan kokusunda adeta kendimi kaybettim. Sanki tüm duyularım birdenbire kış uykusundan uyanmıştı. Ne kadar önemsiz olursa olsun hiçbir detay gözümden kaçmıyordu. Gözlüklerinden yansıyan güneş ışınları... Gözlerini rüzgardan ve güneşten kıstığında kenarlarında oluşan ince kırışıklıklar... Sabah taze traşlı olduğu halde büyümeye başlayan sakallarının gölgeleri...

Yine gözlerimi kapadım. Isıtan güneşle serinleten rüzgarı hissettim. Joe'yla bu atmosferde birlikte olmak, sanki cennette olmak gibiydi.

Motorun keskin bir dönüş yaparak yavaşladığını ve durduğunu hissettim. Belli ki gelmiştik, nereye gelmişsek.. Nereye geldiğimiz hiç umurumda değildi. Bildiğim tek şey, bu motosiklet gezisinin bitmesini hiç istemediğimdi. Ama motorun durduğunu belirten sesi duydum. Onun park etmesini ve pedalları kilitlemesini izledim. Kaskımı çıkararak, kafama yapışmış olan saçlarımı, ellerimle kabartmaya çalıştım. Joe, benim bu tipik kadınsı davranışıma güldü ve "Eski alışkanlıklar zor kayboluyor" diyerek kasklarımızı motorun gidonuna astı.

Bana doğru yürüyerek, koruyucu kollarını omuzuma

doladı. Birlikte Surf Side restoranının basamaklarını tırmanmaya başladık.

"Anın tadını çıkarmayı harika başarıyorsun" dedi. Önce ön kapıyı, sonra verandaya açılan kapıyı iterek bana yardımcı oldu. Restoranın açık hava bölümünde kocaman rengarenk plaj şemsiyeleri vardı. Verandanın en uzak köşesindeki bir masayı seçtik.

"Geçen anlara çok fazla takılıp kalma, yoksa o anların tuzağına düşüp, yeni anların zevkini alamazsın" dedi, oturmam için sandalyeyi çekerken. Onun için söylemesi çok kolay!

Veranda, kumların arasında dolaşan martılarla birlikte boydan boya uzanan sahilin görüntüsüne hakimdi. Bu yeri niye daha önce keşfetmediğimi merak ettim. İşte bir başka güzel an yaşıyordum, asla kaçırmak istemediğim bambaşka güzel bir an.

Birdenbire, bu sabah bana söylediği bir sözü hatırladım. Gardrop sorununu nasıl çözeceğim konusunda tartıştığımız bir anda egonun, tüm problemlerimin kökeninde yattığına dair bir şeyler söylemişti. Gözlerimi sahilin dingin manzarasından çevirdiğimde, kahverengi gözlerinin içine düştüm. Sanki, sorumu bekler gibiydi.

"Bu sabah sahil evime ilk geldiğinde bana ne söylemiştin?" diye sordum. Hatırlamaya çalışarak "Egom hakkında bir şeydi" diye ekledim.

Joe, her zamanki tebessümüyle,

"Hiç sormayacaksın sandım" dedi.

"Açıkla bana Joe" dedim sabırsızca. "Gerçekten bunu

öğrenmek istiyorum". Bu dersin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Peki" dedi. "Ama lütfen anlamaya çalış, sabırsızlığın, senden yanıtı hissetmenin hızını çalıyor."

"Ne?"

"Boşver. Zihnin hala bunu anlamak için yeterince disiplinli değil. Ve bu kavrama açık değilsin.

"Hangi kavram?" diye ısrar ettim. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Ama bazen Joe'yla konuşmak duyuların kısa devre yapmasına neden oluyordu.

"Çok iyi Christine" dedi. "Şimdi anlamaya başlıyorsun. Ama mükemmel diş kavramı gibi yüzeysel şeylerle kendini meşgul etme. Zihnini, önüne gelen ve öğrenmen gereken derse yoğunlaştır."

"Özür dilerim" dedim. Artık düşüncelerimi okumasına ne şaşırıyordum ne de benim için sürpriz oluyordu.

"Kendi dişlerimin düzgün olmamasından dolayı komplekse kapılıyor ve dişleri düzgün olan insanlar hep dikkatimi çekiyordu" diye açıkladım. Joe'nun kaşlarının hafif çatılması üzerine diş konusuyla ilgili düşüncelerimi açıklamayı kestim.

"Şimdi düşüneyim" dedim, daha ciddi bir tonla. "Eğer ego, tüm sorunlarımın kaynağıysa... Ve kendimi egoist biri olarak görmüyorum ... Neden hiçbir sorunumu çözemediğim ortada. Ama Joe, lütfen söyle bana, nasıl bencilim? Bana öğretmeye çalıştığım şeyleri anlamadığımı sana belli etmemeye çalışmamın, aptal biri gibi görünmek istememin dışında."

"Bu örnekte çok önemli bir ders var "diye ikaz etti. "Onu hafife alma."

Düşüncelerim genç ve upuzun bacaklı, garson kızın yanımıza gelmesiyle bölündü üzerinde o harikulade bacakların yanık tenini hiçbir şekilde yadsımayan kısacık beyaz şort ve altındakileri gizlemeyen sarı askısız bir bluz vardı. Joe'ya gülümsedi. Dişlerinin düzgün olduğunu da görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerini Joe'dan ayırmaksızın ne ısmarlayacağımızı sordu. Joe'nun ona gülümsemesinden ve onun, Joe'nun gözlerinin içine bakmasından hiç hoşlanmadım. Benim ne içeceğimi sormadı bile. Ama Joe'nun ağzından çıkan her isteği dikkatle dinledi. Hiç hoşlanmamıştım bu durumdan.

Joe, flörtcü garson kızımızı, isteklerimizi mutfağa iletmeye gidene dek gözleriyle takip etti. Nihayet bana dönerek hiçbir şey olmamışcasına sordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Sende gözü olduğunu düşünüyorum" dedim. "Biraz adab-ı muaşeret kuralları öğrenmeli" derken kendime engel olamıyordum.

"*Onun* hakkında ne düşündüğünü sormuyorum" dedi gülerek. "Kendin hakkında ne düşünüyorsun?"

Sanki kafama bir tonluk tuğla düşmüştü, Ego! Kıskanıyordum! Bu zavallı duygumun kaynağı *bendim*. "Galiba *bencilim*" dediğimde şaşkınlık içindeydim. Kendime yediremediğim bu imajdan son derece rahatsızdım.

"Üzülme" dedi Joe, ellerimi avucunun içine alarak. "En zor tarafı, itiraf etmektir. Daha sonra gittikçe kolaylaşır."

kadife yumuşaklığındaki kahverengi gözlerinde şakacı bir ışık vardı. "Bir *örnek* istedin, değil mi?" dedi.

İnanamıyordum. Joe, bu flörtçü genç garson kız olayını, sırf kendimi beğenmişliğimi yüzüme vurmak için bir başka ego örneği olarak ayarlamıştı. Bu adamın gücünün bir sınırı yok muydu?

"Tüm bu ego sorununun yanısıra bana göstermek istediğin şey..." diye yutkundum. "Eger senin yaşamının merkezi olmak istemeseydim, beni yaralayamazdın da, değilmi?" diye zorlukla sözümü tamamladım. Başını sallayarak beni onayladı.

Temel nokta kendine dürüst olmayı öğrenmen. O zaman kimse ve hiçbir şey seni tehdit edemez."

"Bu benim aşmam gereken oldukça zor bir sorun." derken, öğrenmem gereken derslerin altında ezildiğimi hissediyordum.

Bana doğru eğildi; gözleri o ana kadar hiç görmediğim bir yoğunluktaydı.

"Christine, tüm eksikliklerinle ve yeteneklerinle kim ve ne olduğunu gerçekten bilseydin, hiçbir anını ve enerjini başka biri olmak için harcamak zorunda kalmayacaktın."

Söylediklerini anladığıma emin olmak için uzunca bir süre bekledi.

"Bundan sonraki adım, eksikliklerini kucaklamak, yeteneklerini açığa çıkarmak" diye devam etti. "Çünkü sen olan her şeyi sevmelisin." Yine bir an sustu ve "Tıpkı *benim* seni sevdiğim gibi" dedi. Dudakları kıvrılmış, gözleri içten gelen parlaklıkla ışıldıyordu.

Yutkundum, gırtlağımdan kelimeye benzer bir ses çıkmıyordu. Joe beni seviyordu? Bu mümkün müydü? Tabi ki mümkündü. Yoo yalan söylemezdi. Zamanını ve enerjisini yalanlara harcamazdı, tanıdığım birçok erkek gibi.

Anlayamadığım şey, Joe hem beni sevdiğini söylüyordu hem de daha önce romantik sevgiyi ileride yaşayacağımı ama onunla olmayacağını söylemişti. Belki de fikrini değiştirmişti.

Yüzüne dikkatle baktım. Beni sevdiğini söyleyen bu yüzde yalanın ipuçlarını arıyor, ama sözlerinin doğruluğunu onaylamasını umut ediyordum.

Yaklaşan günbatımıyla turuncuya dönüşmüş gözyüzü Joe'nun bronz yüzünde sinemanın özel efektleri gibi yansıyordu.

"Bu bir sinema değil, Christine" dedi. Gözlerini gözlerimden ayırmayarak. "Şu anda sen de, beni güzel gördüğün kadar güzel görünüyorsun. Çünkü sen *bensin*. Ve ben de senim.

A .. a. ama, sana aşık olmamamı söylemiştin" dedim çekinerek.

"Evet, öyle dedim" diye yanıtladı, zehirli okunu yüreğime saplayarak. "Ama beni sevmemeni söylemedim. En saf, en katışıksız haliyle... Tıpkı seni sevdiğim gibi."

Zehirli ok, zehrini yitirmiş ve yüreğimde yeniden havai fişekler patlamaya başlamıştı. Şimdi anlıyordum. İşte bu gerçek sevgiydi. Yıllar boyu aradığım türden sevgi.. Her an bende olduğu halde farketmediğim türden sevgi. Birdenbire her şey yerli yerine oturmuştu. Sanki bir şokla bir anda her

şeyin farkına varmıştım. Tüm çektiğim kalp acıları! Geçmişte yaşadığım tüm karşılıksız sevgiler! Ne kadar gereksiz acılardı. Her şeyi şimdi net olarak görebiliyordum. Yapmam gereken tek şey kendimi olduğum gibi görmek, kendimi olduğum gibi *sevmek* ve bu sevgiyi paylaşmaktı. Bana geri gelip, gelmemesi önemli değildi. Önemli olan gerçekten hissetmek için kendime izin vermek ve karşılığında bir şey beklememekti. Neden bu gerçeği yıllar önce görememiştim? Bunca kalp acısını yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Joe, ellerimi iyice sıkarak,

"Gördüğün gibi, egon, seni gerçekten sevmekten alıkoyuyordu. Karşılığını alacağının garantisi olmadıkça, hiçbir şey vermek istemedin. Gerçek hazzın vermekte olduğunu anlayamadın" dedi.

"Peki bu konuda seni istismar eden kişiler için ne diyorsun?" Yanıtını gerçekten duymak istiyordum. "Açgözlülükle verdiğin her şeyi alan, seni sömüren ama asla karşılığında bir şey vermek istemeyen insanlara nasıl davranmalıyım?"

Joe'ya tüm yüreğimle ve ruhumla güveniyordum, ama onun cinsiyetinden olan diğerleri için hala ciddi şüphelerim vardı.

"Onlara vermediğin bir şeyde seni sömürüremezler" dedi. "O insanlara sevgini ver, ama asla *benliğini* verme. O yalnızca sana ait."

Bu mantıklıydı. Ama hala tatmin olmuş değildim. Evlilik bu değil miydi? Kendini tümüyle birine adamak değil miydi? Joe evliliği yadsıyor muydu? İstatistikler de kesinlikle onu destekliyordu.

Doğal olarak, düşüncelerimi işitti. Ellerimi bırakarak arkaya yaslandı. Yüzümü dikkatle incelemeye başladı. Garson kızın önüne koyduğu tabağı bile görmezden geldi.

"Evlilik çok harika olabilir Christine" dedi. "Yakında bunu anlayacaksın. Ama kendi canavarlarını öldürmeyi başarmış iki insan arasında böyle bir evlilik olabilir ancak. Gerçek sevgi, öz farkındalığın tohumlarıyla bezenmiş ve kazanılarak elde edilmiş özsaygının gücünü taşımaya yetkin iki yürek arasında gerçekleşebilir.

Söyledikleri çok doğruydu. Geçmişteki ilişkilerimin neden yürümediğini anlıyordum.

Gelişmek için benim göstermem gereken çaba yerine erkekleri "kolay çözüm" yolu olarak görüyordum. Kendi eksikliklerimin üstünü örten bir yara bandı gibi. Yıllar boyu gerçekten ihtiyacım olan şey, kendime dürüstçe bakabilme cesaretiydi. Tabii bu da egomdan kurtulmamı gerektiriyordu.

Bir süre dalmışım. Joe'nun beni seyrettiğini farkettiğimde günbatımının turunculuğu iyice artmıştı. Her şey akşam üstünün bu yumuşak rengine boyanmıştı adeta. Kumlar, gökyüzü hatta okyanus dalgaları bile turuncumsu bir görünüm almıştı. Joe bu ışık şovunu gururla seyrediyor ve sabırla, benim içimi acıtan ve bir o kadar da beynimi kurcalayan soruyu sormamı bekliyordu. "Peki gerçek sevginin anlamını bilen erkekler var mı bu dünya da?" Böyle erkeklerin varolabileceğine inanamıyordum.

Hayatıma giren o kadar erkeğin içinde, hiçbiriyle bu konuşmaya benzer bir konuşma yapmamıştım. Gerçek sevgi

kavramından haberdar bile değildiler.

"Elbette var" dedi Joe.

"Var mı? Kaç tane? Onlardan birini nerede bulabilirim?" Birdenbire heyecanlanmıştım. Böyle bir erkeği bulmalıydım. Zamanı daha fazla ziyan etmemeliydim.

"Hey, sabırlı ol" dedi gülerek. "Gerçek sevginin ne olduğunu anlayan kadınların sayısının erkeklerden daha fazla olduğunu itiraf etmeliyim. Kadınların algılamaları bu konuda erkeklerden daha güçlü. Ama gerçek sevgiyi bilen erkekler de var."

"Nerede onlar?" diye coşkuyla sordum. Joe, tebessümle başını salladı. Önünde, artık buz gibi olmuş yemeğini yemeye başladı. Tabağımdaki sandviçimi yemek, aklıma gelen son şeydi, ama Joe'yu acele bir yanıt vermeye zorlamanın bir işe yaramayacağını da biliyordum.

"Her yerde" diye nihayet cevap verdi.

"Daha net ol!" diye yalvardım. "Mesela bu restoranda böyle biri varmı?"

Gözlerimle restorandaki müşterileri taramaya başladım.

"Hı hı" dedi başını tabağından kaldırmadan.

"Peki, hangisi? Ona nasıl yaklaşmalıyım?" Bunca kaybettiğim zamanı artık kazanmak için sabırsızdım. Joe, beni çıldırtan bir yavaşlıkla ağzının kenarlarını peçeteyle sildi. Nihayet ağzından sözcükler çıktı.

"*Ona* yaklaşmak olmaz. Bu kadar basit değil."

"Peki, onunla nasıl tanışmalıyım?"

"Onu kendine *çekerek*. Bu, ona yaklaşmaya çalışmaktan daha etkin bir yol."

"Ama tüm güzel giysilerimi attın" diye söylendim. Vır vır etmeye başladığımda kendimden nefret ediyorum.

"*Öyle* değil" diye çıkıştı, atıştırmaya devam ederek. "Yine egon devreye giriyor."

Allah kahretsin. Yine her zamanki gibi haklıydı. Bir türlü bunu öğrenemeyecek miydim?

"Peki onun hormanlarma hitap edemezsem, onu kendime *çekmek* için hangi yolu kullanmalıyım?" Soruyu sorduğum anda yanıtını bulmuştum bile. Ama Joe, benden önce davrandı.

"Dürüst bir yürek kullansan iyi olur" dedi. "Sadece kendin ol. Gerçek kendin. Kendi zevk aldığın şeyleri yap. Kendini rahat hissettiğin, doğal yapına uygun giysileri giy. Gerçekten sana haz veren müziği dinle. Yeni bir rejim kurallarına uymak yerine, sana ne yemen gerektiğini söyleyen bedeninin sesini dinle. Eninde sonunda, aydınlanmış bir erkek doyumlu ruhundan yayılan vibrasyonları yakalayacaktır. ve BAM! Bir şekilde kendisini, senin kapının önünde bulacaktır. İşte bu kadar kolay."

"Ama beni nasıl bulacak?" İşi şansa bırakmaya niyetim yoktu.

"Bu, onun sorunu. Başkalarının neyi, nasıl yapacaklarıyla boşuna kafanı yorma, zamanını tüketme. Sadece kendin olmaya yoğunlaş. Her şey yerli yerine oturacaktır. Şüpheyle bakan gözlerimi yakaladı ve ekledi. "Söz veriyorum."

O akşam yatağıma kıvrıldığımda, Joe'nun bana söylediklerinden başım dönüyordu. O gün konuşulanların en küçük ayrıntılarını bile unutmamak için konuşmamızın özünü bir

deftere kaydetmeye karar verdim. Böylesine önemli bir konuda, sadece belleğime güvenmekle yetinmek istemiyordum.

Yataktan fırlayıp, masamın başına geçtim. Minik odamı ay ışığı dolduruyordu. Okyanusun sesi de kulağıma sakinleştirici bir ninni gibi geliyordu.

Defterime büyük harflerle not düştüm:

EGONDAN KURTUL. GERÇEK OL. AKIŞI GÖZLEMLE.

7

O geceyi takip eden günlerde gerçek bir değişim yaşamaya başladım. İşimden zevk aldığımın farkına vardım. Hatta kendimi zaman zaman tebessüm ederken yakalıyordum. Buna da en çok şaşıran ben oluyordum. Geçmişte de kendimi işin heyecanına kaptırdığım, sonuna kadar mücadele ettiğim anlar olmuştu. Ama hatırlayabildiğim kadar geçmişi taradığımda, hiç bu kadar *haz* almamıştım. Haz almak gerektiğine de inanmıyordum. Çalışma saatlerimi azalttığımdan beri (bu arada gelirimi de azalttığımı söylememe gerek yok) işim artık yıpratıcı olmaktan çıkmıştı. İş, gittikçe ilginç hale gelen yaşamımın, küçük bir bölümünü dolduruyordu.

Belki de *ben* gittikçe ilginç bir insan oluyordum. Günlük yaşamın içinde, egomun kontrolundan kurtulmak, belki de şu ana kadar öğrendiğim en önemli ders olmuştu. At gözlüklerimi çıkardığımdan beri, dünyam ne kadar enteresan hale gelmişti. Artık kendimi ya da imajımı dünyanın merkezi olarak görmüyordum. Çevremde ilgilenecek o kadar çok şey vardı ki. Örneğin, plajda ellerinde metal dedektörlerle dolaşan insanlar ne buluyorlardı? Balıkçılar neler yakalıyordu? Martılar açmak için gagalarına kıstırdıkları midyeleri kayalıkların üzerine düşürüyorlardı.

Nasıl güzel ve seksi olunacağını öğreten sayısız yazılarla

dolu kadın dergilerini okumak yerine, dünya da olup bitenler hakkında bilgi veren gazete ve dergileri okuyordum. Zaten güzel ve seksi olduğumu *biliyordum*. Çünkü öyleydim. Ama en önemlisi, bir aynanın önünden, nasıl göründüğüme bakmaya ihtiyaç duymadan geçip gidebiliyordum. Kendimi eleştirmek için çalışmıyordum. Kendimden haz alacak o kadar çok şey vardı ki.

Son keşiflerimden biri de, Jim Ma Guire adındaki bir müzisyenin saksofon müziğiydi. Artık bir hayli özgürleşen zamanımda sahil kıyısındaki müzik mağazasında dolaşırken, onun henüz pek tanınmamış son CD'sini tesadüfen dinlemiştim. Kenny Loggins veya Carly Simon gibi hafif rock kaseti almayı düşünüyordum. Ama, mağazanın müzik kolonlarından yayılan saksofon sesi beni adeta büyülemişti. Müziğin içindeki bir ton, sanki ruhuma dokunuyor, içimi eritiyordu. Özgürce dansetmek ve bakir bir dağ deresi gibi akmak istiyordum.

Mağazada çalışan genç görevliye bu CD'yi almak istediğimi söyledim. CD ile eve dönüp, kendimi müziğin nağmelerine bırakarak, dansetmek için sabırsızlanıyordum.

CD'de yer alan parçaların içinde, iyi olan sadece mağazada dinlediğim tek parça bile olmuş olsa umurumda değildi.

Eve dönerken, markete de uğradım. Zira buzdolabım neredeyse bomboştu. Son zamanlarda ne kadar plansız programsız olduğumu farketmek beni eğlendiriyordu. Hayatıma Joe girmeden önce, haftada kırk saat çalışıyordum. Pazartesileri alışveriş akşamım, perşembeleri çamaşır

yıkama akşamımdı. Asla ne buzdolabının boş kalmasına, ne de çamaşırın birikmesine izin verirdim. Ama artık bu tür şeyler hiç de önemli değildi. Bu günlerde işte de, ev işlerinde de daha az zaman harcıyor, dünyayı keşfetmeye daha çok zaman ayırıyordum. Bazen yemek yemeyi *unuttuğumu* bile şaşkınlıkla farkediyordum. Böyle bir şeyi daha önce rüyamda bile görmem mümkün değildi.

Ayağımla küçük evimin kapısını iterek açtım. Ellerim yiyecek paketleriyle doluydu. Paketlerden ilk çıkardığım şey Jim Ma Guire'nin saksofon müziğiydi. Yoğurtlu dondurmayı bile dondurucuya yerleştirmeden önce, CD'yi, CD çalara koydum. Kendime nefis bir salata hazırlarken, bir taraftan da parmak uçlarımda yumuşak müziğin ritmine uygun sallanıyordum. Hayatım boyunca, sebzelerle aram hiç hoş değildi, ama son günlerde damak zevkim bile değişmişti. Daha önce salata benim için rejim yemeği anlamına geliyordu. Yani ideal kiloma inmek için kendime uyguladığım bir cezaydı. Ama şimdi gerçekten canım salata *çekiyordu.* Bu inanılmaz bir şeydi. Üzerime kırmızı koşu şortumu geçirdiğimde farkında bile olmadan birkaç kilo vermiş olduğumu görmüştüm. İşte *bu* gerçekten inanılmaz bir şeydi.

Marketten aldığım, iki vanilya kokulu mumu yaktım. Kendime bir kadeh Chardonnay şarabı doldurdum. Ama içmeyi bile unuttum. Gözlerimi kapamış, kollarımla kendimi kucaklamış, Jim Ma Guire'nin müziğini içiyordum. Önce yavaş yavaş, sallanarak dansettim. Müzik, yüreğimin karanlık köşelerini bir yaz güneşi gibi dolduruyordu. Anın coşkusuna kendimi iyice kaptırmıştım. Jim Ma Guire sakso-

fonunu inanılmaz yüksek bir notada üflediği sırada çekyatımın önünden dönerek geçerken... kaslı ve yanık tenli bir çift kolun arasında kendimi buldum. "Joe" diye mırıldandım, gözlerim hala kapalı, onun odada benimle birlikte dansetmesine hiç şaşırmamıştım. Gözlerimi açmadan varlığını hissediyordum.

Hiçbir şey söylemeden, beni kendine çekti. Çenesini başımın üstüne dayamış olarak müziğin mükemmel ritmiyle uyum içinde dansediyorduk Tıpkı onunla ilk karşılaştığım gün gibi, kalp atışları yerine yine okyanus dalgalarının sesini duyuyordum.

Beni kuşatan bu kaslı kollara gözucuyla baktığımda olağanüstü bir rahatlık hissediyordum. Sanki her türlü olası kötülüklerden korunuyordum.

Onunla bir olana dek, beni bedenine çekti. Ayaklarım onun ayağıydı sanki. Jim Ma Guire'in gittikçe azalan müziği tümüyle kaybolana kadar mükemmel bir senkronizasyonla adeta uçarak dansettik. Hangi adımları atacağımı bile düşünmüyordum. Sadece harika bir uyumla uçuyordum. Joe yanımdayken her şey mümkündü.

"Her şey her zaman mümkündür" diye Joe kulağıma fısıldadı. "Seninle olmadığım bir an bile yok. Sadece bunun farkında olmadığın anlar var."

Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Hiçbir şeye de gerek yoktu. Sadece eriyerek...bu... bu varlıkla bir olmaya kendime izin vermem yetiyordu. Müzikle aktık. Odayı dolduran müziğin son notaları da havada kaybolduğunda, yüreğim duyguyla dolup taşıyordu. Tüm kurallara aykırı olduğunu

bilmeme rağmen, bu adama aşıktım. Umutsuzca ve çaresizce aşıktım.

Sesizce, Joe beni krem renkli yumuşak yastıklı kanapeye sürükledi. Rahat kanepeye gömülürken başım hala onun güçlü ve koruyucu omuzlarına dayanıyordu. Gözlerimden yaşlar boşanıyor, yanaklarımdan süzülüyordu. Tarifsiz bir duygunun gözyaşlarıydı bunlar. Üzüntünün değil, coşkunun gözyaşları. Yüzümü çabucak göğsüne gömdüm. Kendimi tutamamış olmaktan ve engelleyemediğim duygularımdan utanıyordum. Bu çocukca akan duygular için ağzımdan "özür dilerim" diyen sözcükler döküldü.

Zarif, uzun parmaklar saçlarımı okşadı. Başıma hafif öpücükler serpiştirerek

"Asla-olduğun gibi olmaktan, gerçek duygularını göstermekten utanma" dedi. Sıcak nefesini, başımın derisinde hissediyordum.

Oh, Tanrım, bu nasıl oldu? Tanrı'ya nasıl aşık olabilirdim? Bu kurallara aykırı olmalıydı. Herhalde bir süre cehennemde yanmayı haketmiştim. Ama böylesine bir sevgi nasıl yanlış olabilirdi ki?

Uzaklaşıp, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü ona çevirerek kaldırdım.

"Seni seviyorum Joe" diye fısıldadım. "Bu da anlaştığımız kurallara aykırı" diye itraf ettim.

Joe, uzunca bir süre sesizce beni inceledi. Derin kahverengi gözlerinde eğlenceli bir pırıltı oluştu. Mükemmel bir New York aksanıyla,

"Yea, öyle mi?" dedi.

Şaşkınlık içindeydim. bana bir nutuk çekmesini beklerken, yeşil ışık yakmıştı. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda, çabucak parmaklarını dudaklarımın üstüne koyarak beni susturdu.

"Christine," dedi yumuşakca ve gözlerindeki pırıltıyla anlamıyor musun? Beni sevmen çok doğal. Ama duygularını *yorumlama* tarzın sana sıkıntı veriyor. Yoksa temel duygunda yanlış olan hiçbir şey yok.

Ona boş gözlerle baktım. Yine söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Galiba, beni bir hatırlatma kursundan geçirmen gerekecek" dedim. Joe'nun kahkahası, fondan gelen saksofon müziği kadar güzeldi.

"Yine kendini acımasızca eleştiriyorsun" dedi.

"Ama anlayamıyorum, Joe" diye şikâyet ettim. "Seninle ilgili romantik duygular taşımamam konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Oysa şimdi kendimi iyice kaptırarak, sana çılgınca aşık oldum."

Yüzümü kocaman avuçlarının içine aldı ve gözlerimin içine baktı. Galiba ilk kez, Onun düşüncelerini işitiyordum. Çünkü dudakları kıpırdamıyordu ama sesini, rüzgar doğru yana estiğinde kulağıma gelen martıların sesi kadar net olarak işitebiliyordum.

"Zannettiğin gibi değil, Christine" diyordu. "Bana olan duyguların gerçek. Tümüyle gerçek. Ama onu yanlış sözcüklerle tanımlıyorsun."

"Ona ne diyorum?"

"Romantik aşk."

"Peki, ya ne?"

"Gerçek sevgi. En katıksız haliyle olan sevgi. Kendisini olduğu gibi ifade etmek isteyen sevgi. Karşılığında bir şey beklemeyen sevgi. Hayatın boyunca aradığın türden sevgi."

Evet, haklıydı. Bu adam *hiç* yanlış olamaz mıydı? Hissettiğim sevgi, geçen gün öğle yemeğinde bana tarif ettiği türden bir sevgiydi. Şimdi de bana bu sevginin pratiğini yaşatıyordu. Joe'yu bu şeklide sevmekte hiçbir mahzur yoktu. Ondan hiçbir şey beklemiyordum. Sadece içimden çekip çıkardığı duyguları ifade etmek istiyordum. Aslında, bu düşündüğünde dünya daki en doğal şeydi. Çünkü ben oydum ve o bendim. Ruhlarımız bir şekilde içice geçmiş, kaynaşmıştı. Böylesine bir sevgi, aramızdaki özel bağın doğal bir sonucuydu.

Hayatımda ilk kez, *gerçek* sevgiyi deneyimliyordum. Ve *acı çekmiyordum.* Ne enteresan! Sevgi, gerçek sevgi acı vermiyor. Aniden, kendimle doldum. Kendime olağanüstü bir sevgi duyuyordum. Nasıl göründüğümün, bu hayatta neyi başardığımın hiçbir önemi yoktu. KENDİMİ SEVİYORDUM! İlk kez. Nihayet.

Bu olağanüstü içgörüyü paylaşmak için Joe'ya döndüm. Ama orada yoktu. Birdenbire yokolmuştu. Transta gibi bir halde kanapeden doğruldum. Evet, bir şekilde transtaydım. Joe'nun gizemli geliş gidişleri hiçbir rahatsızlık vermiyordu artık. Duvarda asılı aynaya doğru yöneldim. Aynadan Joe bana bakıyordu. Güldüm. Güldü.

"Nihayet kendimi seviyorum Joe" dedim ışık saçarak. "Biliyorum" dedi tavuskuşu gibi kabararak.

8

O günden kısa bir zaman sonra yerel gazetede Jim Ma Guire'nin müziğiyle ilgili bir ilana rastladım. Sahil boyunca yer alan gece klüplerinden birinde o baştan çıkarıcı saksofonunu çalacaktı. New Jersey'in müzik zenginliğini, aklı başında hiç kimse yadsıyamazdı. Tabii, bunun için Bruce Sprigsteen'e teşekkür etmeliyiz.

Eğer springsteen "Usta" olarak nitelendiriyorsa, o zaman Ma Guire de "Krema" idi. Pastanın üzerindeki krema, Crème de La Crème.

O gün işten erken kaçtım. Beni böylesine büyüleyen saksofonun ardındaki adamı görmek için, on dolarlık giriş ücretini ödeyerek kulüpten içeri girdim.

Önce karanlık bir mağaraya girmiş gibi hissettim. İçerisi karanlık ve dumanlıydı. Dışarıdaki sıcak yaz gecesinden en az on derece daha serindi.

Salonun aydınlanması, yalnızca Budweiser bira neonlarının kırmızı beyaz ışıklarından ibaretti. Duvarların uzak köşelelerinde üç ya da dört neon asılıydı. Işıklar kalabalığı oluşturan insanların yüzlerine bazen gizemli gölgelerle yansıyordu.

Böyle bir yere geceyarısı şovu için gelmek, bana gençlik yıllarımı hatırlatmıştı. O zamanlar herhangi bir yere gece onikiden önce gitmek "cool"* sayılmazdı. Ama bu akşam,

kendimi kalabalığa "uygun" hissediyordum. Joe'yu tanımadan önce , böyle bir yere gelmek için epeyce süslenir püslenir, giyinir kuşanırdım. Ama Joe, tüm "çarpıcı" kıyafetlerimi attığı için, gideceğim yer neresi olursa olsun, giyim konusunda fazla bir seçimim yoktu.

Her deneyimli onbeş-yirmiüç saatleri arasında çalışan hemşire gibi, hastanedeki dolabımda bir iki "SİVİL" kıyafet dururdu. Beyaz üniformamı çıkarıp, üzerime blucin ve tişört geçirip ayaklarıma spor ayakkabılarımı giydiğimde ruh halimin birden değiştiğini hissederdim.

O gün de böyle bir kıyafet içindeydim. Yüzümü soğuk suyla yıkamış ve hastane losyonuyla nemlendirmiştim. Bu günlerde pek fazla makyaj yapmıyordum. Yüzümde, sahilde uzun sabah yürüyüşleri sayesinde oluşan sıcak bronz rengi ve ruhsal doyumun huzurunun yansıdığı gözlerimdeki parlaklıkla zaten doğal bir makyaja sahiptim.

Bunun üzerine artı boya eklemenin bir anlamı yoktu. Rahat giysilerim ve nemlendirici kremden başka bir şey sürmediğim yüzümle, bu bohem atmosfere uygun görünüyor ve hissediyordum. Bir yere uygun olmanın yolunun uymaya çalışmak için bir çaba göstermemekten geçtiğini keşfetmiştim. Bir şişe maden sodası ısmarladım. Oraya uymak için kendimi içki ısmarlamak zorunda hissetmemiştim. Artık zihnimi alkolle bulandırma ihtiyacını duymuyordum. Gerçek hayat çok daha ilginç ve heyecan vericiydi.

Soğuk maden suyu boğazımdan geçerken içime tatlı bir ürperti doldu. Hastane atmosferinden uzaklaşıp, Greg

Anderson'la karşılaştığım anı düşünmek için rahat bir atmosferde olmak güzeldi. Yoğun bakım ünitesinde olağanüstü trafiğin olduğu bir gündü. Buna rağmen doğru dürüst bir şeyler yemek için kafeteryaya gidebilmiştim.

Ve onunla, hayatımı değiştiren Haziran akşamından beri ilk kez karşılaşmıştım.

Bende bir şeyler değişmiş olmalı ki, Greg yanıma oturdu. Bugünlerde ne kadar güzel ve rahat göründüğüme dair kompliman üzerine kompliman sıralıyordu. Greg'in, görünüşüm hakkında düşüncelerinin beni hiç ilgilendirmediğini şaşkınlıkla farkettim.

Samimi bir ilgiyle ona eşi ve çocuklarının nasıl oduğunu sordum. İyileşmiştim! Artık Greg Anderson beni incitemiyordu. Gücümü kazanmştım.

Maden sodamdan bir yudum daha aldım. Süper sorunlu hiperaktif hemşire; dingin, huzurlu rahatlamış bir müzik aşığına dönüşmeye başlamıştı. Joe'nun derslerinden birini düşünüyordum: her anın hakkını vererek zevk almayı. Ne de haklıydı. Daha önce sadece anın hazzını yaşamak bir yana, her ana coşkulu bir beklentiyle yaklaşmayı bile bilmiyordum. Joe'dan önce, o çok sevdiğim müziği işitmeyi beklerken geçirdiğim anlarda bile sabırsızlık gösterirdim. Merakla beklediğim müzik nasıl da ruhuma dokunmuştu. Onu besteleyen müzisyenin sanki beni çok iyi tanıdığı hissine kapılmıştım.

Joe'nun yaşamıma getirdiği doyumu düşünerek kendi kendime gülümsedim.

Birisi omuzuma çarparak, beni hızla içinde bulunduğum

ana geri getirdi. Gözlerimin tam hizasında deri siyah bir ceket duruyordu. Gümüş renkli fermuarı yukarı doğru takip eden gözlerim kasılı bir boyundan sarkan enteresan görünüşlü bir madolyona takıldı. Daha da yukarıda, gün boyu uzamış sakalın hafif gölgelendirdiği keskin bir çene ve iki yandaki hafif gamze gözüme çarpıyordu. Saçları giydiği deri ceket kadar siyahtı. Saçlarının doğal dağınıklığı ona çocuksu bir ifade vermişti.

"Gülüşünden hoşlandım" dedi, en ufak yapmacık bir tonlama olmaksızın. Farkında olmadan, düzgün olmayan dişlerimle ilgili kompleksimi bir anda yenmeme yardımcı olmuştu. Egomu yenme çabam ise yüzümün kızarmasına ve daha da büyük bir tebessümle gülmeme neden oldu.

"Teşekürler" diye mırıldandım, bu çekici erkeğe başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Niye onu bu kadar acaip bulmuştum? Bana yalnızca bir cümle söylemişti ve ona birden çekildiğimi hissetmiştim. Bu kadar mı zayıftım? Ama kendimi hiç de zayıf ve güçsüz hissetmiyordum. Yoksa bana Joe'yu mu hatırlatıyordu? Evet, bu olmalıydı. Ona baktıkça aradaki benzerlikleri daha çok görebiliyordum.

"Böyle derin ne düşünüyorsun?" diye sordu elindeki şişeden bir yudum alırken. Şaşkınlıkla onun da benim gibi maden sodası içtiğini gördüm. Bir süre önce, ona kolaylıkla "sağlıklı yaşam hastası" etiketini yapıştırabilirdim. Ama şimdi bir bara girip soda ısmarlayacak kadar kendine güvenli olan bir erkekten etkilenmiştim. Sodasını yudumlarken, şişen "Adem Elması"nı görünce gülmekten kendimi alıkoyamadım.

O da benimle birlikte gülerek "komik olan ne?" diye sordu.

"Sana gülmüyordum" derken keşke daha enteresan bir açıklama yapabilseydim diye düşünüyordum. O anda, zihnimde kendim olmamı hatırlatan Joe'nun sesini işittim. Egomu bırakmamı söylüyordu.

"Çok sevdiğim bir arkadaşımı düşünüyordum". dedim. "Onu ne zaman düşünsem, yüzümde tebessüm oluşur."

"Şanslı erkek" dedi uzun boylu yabancı.

"Oh, hayır. Öyle değil" diye çabucak açıklamaya çalıştım. Bu çekici erkeğin, bağlı olduğumu sanmaması için niye böyle teleşa kapıldığımı anlayamıyordum.

"Yani burada tek başına olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu. Koyu kahverengi gözleri hem dansediyor hem de flört ediyordu. Gözlerimi utangaçlıkla yere indirdim.

"Utangaç olma" diye takıldı.

"Peki" dedim. Kadın dergilerindeki, kendi gerçek yüzünü göstermeden erkeği tavlama kurallarının hepsini yıkmaya karar vermiştim.

"Buraya tek başıma geldim" dedim gururla.

"Jim Ma Guire'ın müziğini çok seviyorum. Beni hiçbir güç bu gece buraya gelmekten alıkoyamazdı.

"Ne iyi" diye güldü. "Müzik zevkin harika. Ben de onun müziğini seviyorum. Acaba neden yeterince tanınmıyor diye de merak ediyorum."

"Gerçekten iyi olanlar çok tanınmazlar" dedim. Fıkır fıkır yerimde duramayarak heyecanla konuşmaya başladım. "Biliyormusun onun müziği bana bir şeyler yapıyor.

Yüreğimi erimiş tereyağına çeviriyor."

"Bak, bundan hoşlandım" dedi. Gülüşü dizlerimin bağını çözüyordu. Bu yabancıya neden böylesine ani bir ilgi duyuyordum. Kendimi erkeklere hemen kaptırmamayı artık öğrenmiş olduğumu sanıyordum.

O sırada, elini uzatarak bana ismimi sordu. Birdenbire kendimi ürkek bir tavşan ya da ilk flörtünü yaşayacak olan bir genç kız gibi hissettim. Elimi avuçlarıyla birleştirerek "Ben Christine" dedim. Ondan ne kadar etkilendiğimi, ses tonumdan anlamamasını umut ediyordum.

"Christine ne?" diye sordu. Sevecen bir adamın korkan bir çocuğa sıcaklıkla yaklaştığı gibi. Dayanılmazdı.

"Christine Moore" dedim, biraz daha güvenle kulağının tekindeki elmas küpeye bakarak.

"Peki Christine" derken, gözlerinde afacan ve güleç bir parlaklık vardı. "Seninle yeniden görüşeceğimizi umuyorum" diyerek elimi yumuşak dudaklarına götürdü ve parmaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Bir an nefesim kesildi sandım. Kendimi toparlayana kadar kalabalığın arasında kaybolmuştu bile. Ona ismini sormaya bile fırsat bulamamıştım.

Allah kahretsin diye düşündüm. Niye çekici olanları hemen kaçıp gidiyordu?

"Kaçıp gitmedi" dedi arkamdaki ses "sadece biraz meşgul."

Joe arkamda duruyor, her zamanki gibi düşüncelerimi işitiyordu

"Neyle meşgul?" diye çıkıştım. "Bir erkeğin dikkatini beş

dakikadan fazla çekecek kadar yeterli değil miyim?"

Joe başını salladı.

"Böyle olmadığını biliyorsun, Christine. Başkalarının beklentine uymayan bir davranışını gördüğünde, neden otomatikman *sende* bir eksiklik olduğunu varsayıyorsun? Neden hemen kendini sorumlu tutuyorsun?" İyi bir soruydu.

"Neden bunu hep yapıyorum?" diye soruyu ona yöneltim.

"Sen yanıt ver" diye Joe üsteledi. "Bu basit sorular için bile benden yanıt beklemeyi bırakmanın zamanı geldi. Kendi değerlendirmelerine güvenmeyi öğrenmeye başla."

Ses tonunda sabrının taştığını gösteren en ufak bir belirti yoktu ama onunla tanıştığım günden beri sorularımı yanıtlamasına alışmıştım. Şimdi ise artık yanıtları da kendimin bulmasını istiyordu.

"Pekala, kötü bir alışkanlığım olsa gerek" dedim. "Demek istiyorum ki sen haklısın. Tanımadığım biri bile benimle fazla ilgili görünmüyorsa hemen kendimde bir hata, bir eksiklik olduğunu varsaymamalıyım."

"Devam et" diyerek teşvik etti. "Peki, öyleyse neden yapıyorsun?"

"Tembelik" dedim keşfetmişcesine. "Kötü bir alışkanlıktan kurtulmak için yeterince çaba göstermeyecek kadar tembelim. Mutsuzluğumun bir eksikliğimden kaynaklandığını düşünerek, kendimi suçlamak, insanların birbirleriyle ilgilenmemek için her türlü nedenleri olabileceğini düşünmekten çok daha kolay. Her ilgi duyduğumuz kişi,

çeşitli nedenlerle bize aynı ilgiyi duymayabilir. Bu hayatın bir gerçeği. Kabul etsek de etmesek de. Bu da benim eksikliğimden kaynaklanmıyor."

"Çok iyi" diyerek ellerini çırptı Joe... Benim tek kişilik fan kulübü üyem.

"Bu noktaya gelebilmem oldukça çok düşünmemi gerektirdi" dedim gülerek.

"Yıllar boyu tembellik yolunu seçmeme şaşmamalı."

"Sana küçük bir sırrım var" dedi Joe hınzırca gülerek.

"Ne?"

"Bu adam yalnızca seninle ilgilenmekle kalmıyor, tümüyle aklını başından almış durumdasın."

"Ya, tabi. Lütfen dalga geçme." dedim somurtarak. "O yüzden kaçıp kayboldu, değil mi?"

"Bazen, umutsuz bir vakasın Christine" dedi Joe, atkuyruğu saçımı hafifçe çekerek.

"Uzaklaştı, çünkü sana öylesine yoğun bir çekim duydu ki, ne yapacağını, nasıl bir tepki göstereceğini bilemedi."

"Ooh, hadi" dedim inanmadan. "Bunu nasıl bilebilirsin-ki?"

Joe bir şey söylemedi. Sadece kaşını kaldırdı ve beynimde ampulun yanmasını bekledi.

"Oh, ben ne söylüyorum! Sen Tanrısın, tabi ki her şeyi bilirsin!"

"Beni Tanrı olarak düşünmekten vazgeçsen" dedi biraz rahatsız olmuş bir sesle. "Bu kelime, öylesine boş bir sözcük ki." Elimdeki bardağı alarak, maden sodamdan kocaman bir yudum aldı.

"Seninle işim bitmek üzere Christine" dedi. "Ama beni bir rehber ya da ona benzer bir şey olarak kabul ettiğini bilene kadar, kendimi rahat hissetmeyeceğim. Senin 'Tanrı' imajın bana pek doğru gelmiyor. Bu yüzden bu imajı yıkmanı istiyorum."

O manyetik kahverengi gözlerle sevecenlikle baktı ve sesini iyice alçaltarak devam etti.

"Sana o imajdan daha yakın olmak istiyorum Chiristine, gökyüzünde oturan ve tüm hatalarının skorlarını tutan baba imajından çok daha yakın, çok daha gerçek."

Şimdi gülme sırası bana gelmişti. İlk kez, ben ondan daha çok biliyordum. "Tabi ki bana tahmin ettiğinden çok daha yakınsın."

Gözlerime dolan yaşları saklama ihtiyacı duymuyordum bu kez. Joe bana kendim kadar yakın olmuştu. Sıcak ve yumuşak elini yanağıma götürdüm. "Bana çok şey öğrettin Joe" dedim yüreğimden gelerek. "Seni çok seviyorum. Şimdi senin ben, benim sen olduğunu gerçekten anlıyorum. Nihayet kendim olarak rahatlayabiliyor ve kendimi olduğum gibi seviyorum. Bundan büyük bir armağan ne olabilir ki."

Gözyaşlarım, gözlerimi dolduruyordu. Joe'nun gözlerinde de aynı gözyaşları birikmişti.

Hiçbir şey söylemeden güçlü kollarını doladı ve başımın tepesine öpücük kondurdu.

"Harika bir öğrencisin" diye mırıldandı, "özellikle bu akşam."

"Her şey için kendimi suçlamamayı öğrendiğim için mi?"

dedim boş boş.

"Hayır, eski erkek arkadaşınla karşılaştığın anı kastetmiştim. İsmi neydi?" kollarından kurtularak o güzel yüzüne baktım.

"Greg Anderson? Ondan mı bahsediyorsun?" Akşamın erken saatlerinde onunla hastane kafeteryasında karşılaştığımı unutmuştum bile.

"Evet, ondan" dedi. "Altı hafta önce, onun başkasıyla evlenmiş olduğunu öğrendiğinde yıkılmış mahvolmuş durumdaydın. Bu akşam onunla yine karşılaştın. Ama kılını bile kıpırdatmadın. Sana hiçbir şekilde acı vermedi. İşte buna gelişim denir."

"Yaa, gerçekten öyle" dedim gülerek. Ben de bireysel gelişimimi çarpıcı bir örnekle sergileyen farkı düşündüğümde şok olmuştum şu anda.

"Hey, sana bir hediyem var" diyerek Joe, ceketinin cebinden mücevher kutusuna benzer pakete sarılmış bir kutu çıkardı.

Heyecan ve meraktan konuşamıyordum. Zavallı beynim karmakarışık duyguların çalkantısıyla adeta iflas etmişti. Beceriksizce kutuyu açarken nefesim iyice daralmıştı.

Kutunun kapağını açabildim nihayet. İçinde pamukların arasında Musa'nın dağın tepesinden aşağı indirdiği rivayet edilen tabletlere benzer altın bir tablet duruyordu.

Üzerindeki yazıları okumaya başladım:

1. Duvarlar örme! Onlar mutlu bir yaşam için tehlikelidir, onları aşmayı öğren!

2. Anda yaşa! Her an değerlidir. Onları ziyan etmeden

değerini bilerek yaşa!

3. İlk önce ve en başta kendine bak ve kendinle ilgilen!

4. Egondan kurtul! Gerçek ol! Ve olanı gözlemle!

5. Her an her şey mümkündür.

6. Evrensel Akışla Ol! Birisi verdiğinde almak, cömert bir davranıştır. Çünkü vermekte kazanılan çok şey vardır.

" Bu sonuncuyu anlayamadım Joe" dedim. "Onunla ilgili konuşmalarımızı hatırlayamıyorum". Karışık duygu selim, durulmaya başlamıştı.

"Biliyorum" dedi. "Bu yüzden ona biraz açıklama ekledim. Seninle ilgili programda biraz geride kaldım. Bu sonuncusunu öğrenmek zorundasın. Bunun için de epey pratik yapman gerekecek biliyorsun, bir hemşire olarak çok fazla verme eğilimin var ama sana verileni kabul etmekte zorlanıyorsun."

Joe beni kitap gibi okuyordu. İnsanlara verme, onları kurtarma ve yardımcı olma konusunda rahattım. Ama başkalarının bana yardım etmesine izin vermiyordum. Başkalarının ihtiyaçlarına konsantre olmak çok daha kolaydı. Çünkü kendi ihtiyaçlarımı gözden geçirmeye başlarsam sonunun gelmeyeceğinden korkuyordum. Şimdi kendi gereksinmelerimi karşılamanın ve tek tek onların farkında olmanın zamanıydı.

Birdenbire korkunç bir düşünceyle irkildim. Bu bir son muydu? Bu, bir elveda hediyesi miydi? Ondan ayrılmaya hazır değildim. Hala öğreneceğim çok şey vardı. Ona hala çok ihtiyacım vardı.

"Aramızdaki ilişki asla sona ermeyecek, Christine" dedi

yumuşakça kafamdaki soruyu yanıtlayarak. "Şimdi gerçek olduğumu biliyorsun, varlığımdan şüphe ettiğin anlarda, bu küçük altın tablete bakıp, yaşadıklarımızın hepsinin gerçek olduğunu hatırlarsın."

Oh, hayır. Gidiyordu. Gerçekten elveda diyordu. Bu gerçek kafama dank etiğinde gözyaşlarım akmaya başmamıştı bile.

"Lütfen gitme" diye sesizce yalvarmaya başladım.

"Üzülecek bir şey yok" Bu hayatımda son kez olarak Joe yüzümdeki gözyaşlarını silerek okşadı.

"Seni boşlukta bırakmayacağım. Hayatına girmek üzere bekleyen birçok şey var, düşlediğinden bile öte."

Gözümün önüne dökülmüş saçlarımı toparlayarak kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Bana her zaman açık fikirli olacağına söz ver. Asla benden şüphe etmeyeceğine, birlikte paylaştığımız zamanı unutmayacağına söz ver."

Bu çok saçmaydı. Onu unutabileceğimi nasıl düşünebilirdi.? O anda ışıklar hepten karardı. Jim Ma Guire'in tatlı saksofon nağmeleri havaya yayılırken, uzunca kıvırcık saçlı bir adamın silueti, sanki saksofonuyla bütünleşmişcesine mavi ışıkla hafiften görülüyordu.

Joe'ya baktım. İmajını umutsuzca belleğime kazımak istiyordum. Bu hayatta onu son kez gördüğümü biliyordum.

"Benden sonra sırada kim var?" diye sordum. Bu dünyadaki listesinde kimbilir kimler vardı? Kendi bireysel derslerini öğrenmek isteyen nice insan? Elimi sıktı.

"Bak şu kızı görüyor musun?" diye işaret etti. Kalbim

sıkıştı. Dapdaracık bir mini etek giymiş uzunboylu bir sarışını gösteriyordu. "Onun gibi bir ... bir ... seks... bombasını seçmek... zorunda mıydın?"

Joe güldü. Neden güldüğünü biliyordum.

"Onun gardrobunu da epeyce gözden geçirmek zorundayız" dedi gözkırparak. Bana dönerek, uzun parmaklarıyla çenemi kaldırdı. "Unutma" diye fısıldadı odayı dolduran saksofon müziğinin eşliğinde. "Bir fısıltıdan daha uzak değilim." Burnumun ucunu öperek, daracık mini etekli şanslı kıza doğru yöneldi.

Karanlık ve kalabalık salonda onu artık göremeyinceye kadar gözlerimle takip ettim. Masaya dayandım. Şimdi ne olacaktı? Joe'suz bir yaşam nasıl olabilirdi? Tabi yanıtı biliyordum. Yaşam Joe'nun söylediği gibi her şey olacaktı. Bana öğrettiklerini uygulamayı sürdürdüğüm sürece.

Başımı kaldırdım, Jim Ma Guire'in o harika müziğini içmeye karar verdim. Anda yaşamalı, Joe'nin öğrettiği anın hazzının değerini bilmeliydim. İşte o anda komik bir şey oldu.

Sahnede saksofonundan yüreğini üfleyen adamın silueti tanıdık gelmeye başladı. Evet, tanıdıktı. Uzun boyu, karışık saçları ve boynundan sarkan gümüş madolyonuyla. Jim Ma Guire ile flört etmiştim. *Ben? O* Jim Ma Guire!

Rack yıldızlarının peşinden koşan kadınları hep kınamıştım. Ama birdenbire onların davranışlarıyla ilgili yeni bir perspektif kazanmıştım. O anda bayılacak noktada değildim ama, yüzümdeki şaşkın ifadeden kurtulmak için epeyce bir süre geçmesi gerekiyordu. Jim Ma Guire,

hayranlık ve memnuniyet dolu seyirciyi selamlayarak, o harika müzik ziyafetinin ilk yarısını bitirdi. Kalabalık onun performansından canlanmış ve enerji dolmuştu. Ben ise masamda şaşkın vaziyette oturuyordum. Şimdi ne olacaktı? O, kalabalığı yararak benim bulunduğum yere doğru gelirken hayranlarıyla el sıkışmaktan kolayca ilerleyemiyordu.

Sanki bir ömür boyu sürdü ama nihayet önümdeydi. müziğini ifade etmesinin coşkusu ve enerjisi yüzüne yansıyordu.

"Niye bana söylemedin?" dedim. Onun kim olduğunu bilmeden müziğini öyle coşkuyla methettiğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Ya müziği hakkında hiç de hoş olmayan şeyler söyleseydim?

"Kim olduğumu bilmen bu kadar önemli miydi?" diye sordu gülerek.

"Ayrıca, *dürüst* bir değerlendirme dinlemek çok hoş" diye ekledi sorusuna yanıt vermeme fırsat bırakmadan.

"Peki, müziğinden hiç *hoşlanmadığımı* söyleseydim ne hissederdin?" diye sordum biraz savunmayla.

"Eğer böyle hissetseydin, burada olmazdın değil mi?" diye yanıtladı gözlerinde zafer dolu bir ifadeyle.

"Pekala, senin soruna cevap vereyim" dedim.

"Her iki halde de senin kim olduğun önemli olmazdı. Daima dürüst yanıtlar vermeyi öğrendim. Hayat böyle çok daha kolay. "Elindeki maden sodasını havaya kaldırarak "Şerefe" dedi. "Dürüstlüğe. Ne güzel!" Kocaman bir yudum alarak gülümseyince kızardığımı hissettim.

"Gülüşün çok güzel" dedi. "Sende beni çeken bir şey var. Sana güçlü bir şekilde çekildiğimi hissediyorum."

Evet! Sihirli sözcüğü söylemişti. Bana çekilmişti. Onu kendime çekmiştim, ona yaklaşmaya çalışmamıştım. Joe'nun o gün öğle yemeğinde bana söylediği bu değil miydi? Aydınlanmış ve huzurlu ruhumun, aydınlanmış bir erkeği "çekeceği" gibi bir şeylerden bahsetmişti. Artık Joe'nun bir şekilde, bir yolla daima yanımda olduğunu ve olacağını biliyordum.

"Dinle" dedi Jim Ma Guire, "motosikletle küçük bir gezi yapmak ister misin? Programın ikinci bölümüne başlayana kadar yirmi dakikalık vaktim var."

Bu da inanılmazdı. Ama artık inanılmaz diye bir şeyin olmadığını biliyordum. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu. Jim Ma Guire elini uzattı. Ona elimi vererek kalabalığın içinden beni geçirmesine izin verdim. Yaz gecesinin sıcağıyla buluşurken kontrol, güç mücadelesi gibi kavramlardan öylesine uzaktım ki. Kendime asla izin vermediğim "verilme" duygusunu hissetmek ne güzeldi. Daima kontrol etmeye çalşmıştım. Ama artık gücümü kanıtlama ihtiyacı duymuyordum. Kendimi çok rahat hissediyordum.

Jim, motoru çalıştırırken, bana uzattığı kaskı giyiyordum. Park yerinden çıkarken, ustaca arkasına tırmandım. Kollarımı ona doladığım anda başımız geriye itilirken, büyülü yaz gecesinde yol almaya başlamıştık bile.

Hayat ne kadar harikulade bir serüven, çok şey değişmişti ama en çok değişen *ben* olmuştum. Yeni hayatıma doğru ilerlerken, ruhunu saksofonuna döken bir adamın

Harley'inin arkasından daha uygun bir yer olamazdı.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda, Jim geriye dönüp bana baktı ve gülümsedi.

Ona gülümseyerek, boynunun arkasındaki gümüş zincire dokundum. Kalın gümüş madolyonu arkaya çekerek kırmızı ışıkta incelemeye koyuldum. Daha yakından görebilmek için iyice gözüme yaklaştırdım.

Nasıralı Joseph'in bir resmiydi. Bana göz kırpıyordu.

çıkan kitaplar

KURALDIŞI VE ÖTESİ

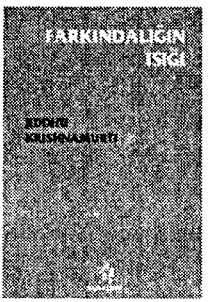
NİL GÜN

BİREYSEL GELİŞİM

Şeriata inanan kadınla, dekolte giyinerek cinselliğini teşhir eden kadın arasında bir fark yoktur.

Çünkü ikisi de kendisini cinsel obje olarak algılar. Biri iyice kapanarak, diğeri iyice açılarak... Biri ataerkil dinsel sömürünün ürünü, diğeri ataerkil kapitalist sömürünün ürünü.

Çarpık doğmaların esiri değil, özgür düşüncenin efendisi olalım. Araştıran beyin, özgür düşünen beyindir. Seks, bir güdüdür. Cinsellik ise sevginin fiziksel boyuttaki ifadesidir. Sevgi bir güdü değil, bir bilinç düzeyidir. Öğrenilen bir kavramdır ve emek ister. Sevmeyi bilmek, insanın kendisini sevmesiyle, kendisiyle barışık olmasıyla başlar. Sevginin bedensel hissedişi olan cinselliği "kötü", "ayıp", "günah" olarak nitelendiren bireyler ve toplumlar kendilerini geri kalmaya ve mutsuzluğa mahkum eder.

FARKINDALIĞIN IŞIĞI

JIDDHU KRISHNAMURTI

Türkçesi: NİL GÜN

FELSEFE

"Farkındalığın Işığı'nda acılar, incinme duyguları, nefret vb. duygular yanar gider".

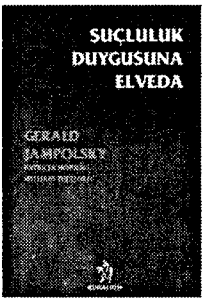
KRISHNAMURTI

Hindistan, İngiltere, İsviçre ve A.B.D.'de yaptığı konuşmalardan derlenen bu kitapta Krishnamurti hem bireysel hem küresel boyutta psikoloji güvensizlik ve endişe sorunlarına derin bir bakış ve anlayışla yaklaşıyor.

Farkmdalık ya da dikkat, gerçek zekanın anahtarıdır. Ancak gerçek zeka ile anlamsızlık, çarpıtılmış ve bazen de tehlikeli düşüncelerle dolu sahte gerçekler girdabından çıkabilir, kendi yolumuzu kendimiz çizebiliriz.

Farkındalığın ışığı bireyin sınırlı düşünceleri aşmasına yardımcı oluyor. Kişinin başkalarıyla ve dünyayla olan sağlıksız ilişkilerini, sorgusuz sualsiz kabullendiğimiz politik ve toplumsal ideolojinin dünyayı nasıl bir yokolma sürecine soktuğunu gözler önüne seriyor.

Krishnamurti ancak "Farkındalık"la özgürleşen zihnin bağımlılık, önyargı, gelenek ve koşullandırılmış kavramlardan kurtularak saf zekaya ulaşacağını söylüyor.
Saf zeka, "Mutlak Güven'dir diyor.

SUÇLULUK DUYGUSUNA ELVEDA

GERALD JAMPOLSKY

Türkçesi : SEVİNÇ İSLAMOĞULLARI

BİREYSEL GELİŞİM

Çoğumuz; neyi başarmamız gerektiği, nasıl davranmamız gerektiği ve başkalarının bize nasıl davranması gerektiği konusunda karmaşık beklentiler içinde yaşıyoruz. Sonuç olarak, suçluluk ve korku içinde kıvranır dururuz. Çünkü isteklerimiz geçmişte karşılanmadığından gelecekte de karşılanmayacağından korkarız. Kaçınılmaz olarak, bu olumsuz duygular, bizim kişisel ilişkilerimizde, kendimize olan güvenimizde ve zihnimizin huzurunda büyük tahribatlar yaratır.

Peki korku ve suçluluktan kurtulursak ne olur? Dünyaca ünlü bir psikiyatrist ve yazar olan Gerald. G. Jampolsky değişim mucizevi olabiliyor diyor. İşin sırrı, kendimizi sağlıklı bir gözle algılamada Dr. Jampolsky ondört derste hayatınızı nasıl değiştirebileceğinizi vurguluyor. Bu dersler;

- Korku ve suçluluğu yaratan ego benliğimizi nasıl susturabileceğimizi
- Gerçek sevgiyi nasıl kabul edip nasıl verebileceğimizi
- Destek ve yol gösterici olarak, içsel sesimizi nasıl dinleyebileceğimizi
- Başkalarını nasıl affedebileceğimizi, böylece yalnızlığın ve ayrılığın, geçmişe ait bir illüzyon haline geleceğini
- Ve daha da fazlasını gösteriyor.

Bu kitap, yaşamda gerçek doyumun anahtarlarını arayanlar için. Geçmişin acılarından kurtulmak ve gerçekten sevginin ne demek olduğunu öğrenmek isteyenler için.

SEVGİ KORKUDAN ÖZGÜRLEŞMEKTİR

GERALD JAMPOLSKY

Türkçesi: SALİH SERİN

BİREYSEL GELİŞİM

İnsanlar giderek artan oranda kendimizi ve dünyamızı mahvettiğimizin farkına varıyor. Dünyayı, diğer insanları ve kendimizi değiştirmeye gücümüz yetmeyecekmiş gibi gözüküyor. Birçoğumuz eski inanç sistemlerine bağlılığımızı sürdürürken, hayal kırıklığından, çatışmadan, acı ve hastalıktan kurtulmak için boş yere çabaladığımızı hissediyoruz.

Kendi içimize döndükçe güvenilir bir yol gösterici olan iç sesimizin de farkına varıyoruz. Fiziki duyularımız sessizliğe gömülüp, işe yaramaz hale geldiğinde, içimizden yükselen sesi dinlemeye başlıyor ve ona sarılıyoruz. O anlarda, iyileşmenin ve gelişmenin gerçekleştiğini farkediyoruz. Bu sessizlikte, kişilik çatışmaları ilgimizi çekmez hale geldiğinden, hayatımızdaki barışın tadına varmaya başlıyoruz.

Hepimiz, sevgiyi kendimizde ve başkalarında görme, duygu ve yaşamaya engel olan tozu dumanı kendimiz üretiriz. Kendi kendimize yarattığımız bu bulanıklık devamlı kullandığımız eski inanç sistemimizde diretmenin sonucudur. Oysa bu, bize istediğimizi sağlamaz.

Belleği, geçmiş hayatımızla ilgili makaralar dolusu sinema filmi olarak düşünebiliriz. Bu görüntüler yalnız birbiriyle yarış halinde değildirler, aynı zamanda, yaşadığımız anı da aynı mercekten görmemize yol açarlar. Sonuç olarak, yaşadığımız anı, asla gerçekten göremez, duyamayız. Bütün gördüğümüz, üst üste yığılmış kırık dökük tonlarca eski anının arasından seçebileceğimiz, yaşadığımız an ile ilgili parçacıklardır.

DİNLER, DEĞERLER, DORUK DENEYİMLER

ABRAHAM H. MASLOW

Türkçesi: H. KORAY SÖNMEZ

HÜMANİSTİK PSİKOLOJİ

Psikolojide, Üçüncü Güç Hareketi'nin önde gelen sözcülerinden olan Abraham H. Maslow, bu kitabında önemli tezlerinden birisini ortaya koyuyor:

"Dinsel" deneyimler, bilimsel araştırmalar ve spekülasyonlar için ele alınabilecek önemli bir konudur. "Bilim Dünyası" konunun önemini, türümüze özgü ruhsal dışavurum gereksinimi kabul ederek ve bunun üzerinde araştırmalar yaparak görecektir. Sağlıklı ve tümüyle işlevsel insanlar tarafından ulaşılabilen "doruk deneyimler" ruhsal dışavurum gereksinmesiyle ilgili bilim dünyasına insan potansiyeli ve doğası konusunda çok önemli katkılarda bulunacaktır.

Hümanistik psikoloji, belirli bir ekolden ziyade "bütünsel psikolojiye yöneliş" olarak tarif ediliyor. Bireyin değerine, ve farklılığına saygı duyan hümanistik psikoloji, insan davranışının yeni boyutları üzerinde araştırma yapıyor. Sevgi, yaratıcılık, öz, gelişim, temel gereksinme-doyumları, kendini gerçekleştirme, yüksek değerler, olmak, oluşum, kendiliğindenlik, oyun, espri, şefkat, doğallık, cana yakınlık, egoyu aşmak, nesnellik, özgünlük, sorumluluk, anlam, hakkaniyet, aşkın deneyim, doruk deneyim, cesaret vb. konular hümanistik psikolojinin incelediği konular arasında yer alıyor.

YALNIZLIK SEVME KORKUSU

IRA J. Tanner

Türkçesi: H. KORAY SÖNMEZ

BİREYSEL GELİŞİM

Yalnızlık duygusu, insanın duygu yelpazesi içinde belki de en ayrım gözetmeyendir. Çünkü zengin-fakir, güzel-çirkin, genç-yaşlı, köylü-kentli ayrımı hiç mi hiç yapmadan kendisini eşit bir biçimde ifade eder. Yalnızlık, insanın duygu dünyasında kendisini yalnız hissetmesidir.

Kalabalık içinde kendini yalnız hissetme duygusunu yaşamamış insan var mıdır bu dünyada?

Duygularını içtenlikle paylaşacak biri var mı yaşamında?

Yoksa niye yok?

Yoksa kimsenin seni anlamadığından mı yakınıyorsun?

Sevgiyi veriyor ama karşılık mı bulamıyorsun?

Yalnızlık duygusu insanın içine hançer gibi saplanan bir duygu. Ama gecenin karanlığında, ama cıvıl cıvıl bir ilkbahar sabahında, ama sıcak bir yaz gününde. Bir çocuğun gözlerinde hüzün olarak görülür yalnızlık, bir yaşlının gözlerinde ise donuklaşan bakışlardadır. Yalnızlık gözgöze bakışmayı bilmez.

Yazar, bu kitapta insanı yaratıcı üretken ve insan kılan "tekbaşınalık" ile temel nedeni Sevme Korkusu olan "yalnızlık" ayrımını net bir şekilde yapıyor.

"Ben sevmekten korkmuyorum, ama yalnızım" mı diyorsun? Hadi Korkma çevir sayfaları. Kendini aldatmak, ya da kendinle yüzleşmek... Hangisi?

HAYAL MÜHENDİSLİĞİ

SERGE KING

Türkçesi: AYSUN BABACAN

BİREYSEL GELİŞİM

Evrenin "mimarı", yaratıcı hayal gücüyle yaşamımızı istediğimiz doğrultuda şekillendirme mühendisliğinin diplomasını da elimize vermiş.

Hadi, bilincinizin tozlu raflarını karıştırarak, bir köşeye atmış olduğunuz diplomanızı bulun ve yaşamınızın baş köşesine asın.

Yaşamın büyüsünü doğmadan önce de biliyorduk. Bu yüzden bunca kısıtlanmaya, acıya, sancıya rağmen dünyaya gelmeyi seçtik. Ve sonra büyüdükçe "büyüyü" unutmaya başladık.

Evet, bu kitap, kendi "büyüsel" gücünü yeniden hatırlamak isteyenler için. İnansak da inanmasak da her birimiz birer hayal mühendisiyiz.

Doktorlar ve ilaçlar yardımıyla sağlığa kavuşmak birisinin bize balık vererek bir öğün beslenmemizi sağlamasına benziyor.

Bu kitap ise, kendimizi ömür boyu besleyebilmek için bize balık tutmayı öğretiyor.

BAĞIMDAŞLIĞA SON

KENDİNİZİ YAŞAMAK MI İSTİYORSUNUZ
ÖYLEYSE BAŞKALARINI YAŞAMAKTAN
VAZGEÇİN

MELODY BEATTİE

Türkçesi: Ayfer ÇELEBİ

BİREYSEL GELİŞİM

■ Başkalarının sorunlarıyla uğraşmaktan kendi sorunlarınızla uğraşmaya zaman bulamıyor musunuz?

■ Başkalarıyla ilgilenmek zorunda kaldığınız için kendinize bakacak fırsat bulamıyor musunuz?

■ Yakınınızdaki insanlar sorumsuz davrandığı için onların sorumluluğunu da siz yükleniyor musunuz?

Sevdiğiniz insan;

■ Alkol bağımlısı mı?

■ Kumarbaz mı?

■ Yemek bağımlısı mı?

■ İşkolik mi ?

■ Seks bağımlısı mı?

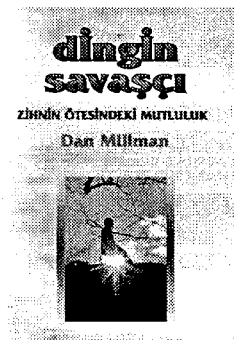
Yaşamınız nevrotik bir anne- babayla, başedemediğiniz "asi" bir evlatla uğraşmaktan altüst olmuş durumda mı?

Öyleyse, bu kitap sizin için.

İyileşmiş bir alkolik ve bağımdaş olan yazar, bağımdaşlık davranış biçimlerini ve kökenlerini, hem kendimizin, hem yakınımızdaki insanların yaşamlarını nasıl etkilediğini sade ve içten bir dille anlatıyor.

Sevdiklerimizin kötü alışkanlıklarını kontrol etme ve düzeltme çabamızdan vazgeçerek nasıl özgürleşeceğimizin değişik yollarını sunuyor.

Birçok dile çevrilen ve satış rekorları kıran "BAĞIMDAŞLIĞA SON", okurlara olduğu kadar psikologlara da yol gösterici klasik bir rehber kitap.

DİNGİN SAVAŞÇI

ZİHNİN ÖTESİNDEKİ MUTLULUK

DAN MILLMAN

Türkçesi: H. Koray SÖNMEZ

SPİRİTÜEL ROMAN

"Dingin savaşçı", dünya trambolin şampiyonu bir cimnastikçi olan Dan Millman'ın kendi yaşam öyküsü. Socrates adını verdiği bilge bir savaşçının rehberliği ve Joy (Haz) adındaki gizem ve coşku dolu doğasını ismine yansıtmış bir kadının dayanılmaz çekiciliğinin etkisiyle yazar yaşamı yeniden öğreniyor

Mutlu ve doyumlu bir yaşamın nasıl olduğunu öğrenmek için Dan, bir savaşçı gibi yaşamayı da öğrenmek zorunda.

Bedenin ve ruhun boyutlarında, romansın ve korkuların içinde, ışığın ve karanlığın dansında, kahkahanın ve gizemin büyülü dünyasında verilen sınavların sonunda kazanılan şey YAŞAM' ın ta kendisi.

Hümanistik psikolojiyi ve spiritüel felsefeyi yaşamın içinden deneyimleyerek öğrenen Dan Millman içsel serüvenini okurlarla paylaşıyor.

Hepimizin yanıtını aradığı içsel sorunlarımızın karşılığını almakla kalmayacak, belki kendi aydınlanma sürecinizi de başlatmış olacaksınız.

Farkındalıkla yaşamak, geçmişle geleceğin ortasında yani "şimdi"de yaşamayı gerektiriyor.

Bu kitap, yaşamı derinden sorgulayan serüvenci ruhlar için.

GEÇMİŞİN GÖLGELERİ

NİL GÜN

BİREYSEL GELİŞİM

Kendini keşfetme, kendini tanıma yolculuğu, yaşam gemisiyle yol alırken karaya tosladığımız anda bile gereken manevrayı yapabilme yürekliliğini ve bilgisini edinmeyi, zorunlu derslerin yanısıra seçimli derslerden de iyi not almayı gerektiriyor.

Herbirimiz bu dünyaya yaşamı deneyimlemeye geldik. Yaşam deneyimlerimiz ne kadar zenginse, BÜTÜN'e katkımız da o kadar fazla olur. Yaşamı duygularla deneyimleriz. Suçluluk duygusundan coşkuya, kızgınlıktan sevgiye uzanan tüm duygularımız değerlidir, gereklidir, olumludur. Eğer şimdi ve burada olan "an"a aitse ve bu "an"ımızın ifadesi ise.

Duygularımızı olumsuz kılan, onları dolu dolu yaşayıp ifade edebilmeyi bilememiz, verdiği mesajları doğru değerlendiremeyişimiz ve duygularımızda zaman kayması yaşamamızdır.

Çoğumuz, belki de hiçbirimiz sağlıklı ve ideal bir aile ortamında büyümedik. Ama suçu geçmişimize yüklemekle gelişemeyiz.

Yaşamın içindeki olaylara gösterdiğimiz tepkilerin sorumluluğunu üstlenerek, değişim gücünü kendimizde bulabiliriz.

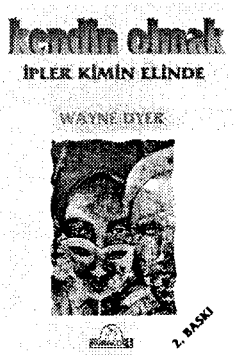
Bu da duyguların dilini ve mesajlarını anlamakla ve kendimizi geçmişten özgür kılmakla mümkün.

Yanlış bir hayat yaşadığımızın farkına vararak mutsuzluğumuzun nedenini anlamak, hangi kabustan daha kötü olabilir?

Her insanın temel amacı mutlu olmaktır. Azize de, fahişe de, bilge de, katil de mutlu olmak ister. Mutlu olmayan kişi de yaşama öfke duyar. Oysa mutlu yaşamın sırrı çok basit. Çünkü ortada sır yok. Yalnızca bizim görmek istediklerimiz var.

Kendi yaşam amacı doğrultusunda "doğru" yaşayan insan kendisini değerli hisseder.

Geçmişin gölgelerinde kaybolmak da yaşam ışığını yakalamak da bizim elimizde. Yeter ki, içsel özgürlüğe kavuşmak için duygusal çöplüğümüzü temizleme cesaretini gösterebilelim.

KENDİN OLMAK

İPLER KİMİN ELİNDE

WAYNE DYER

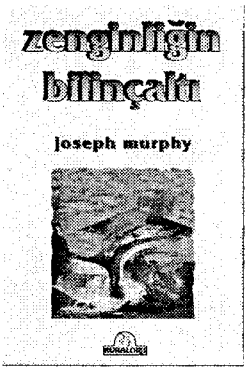
Türkçesi: UFUK ÖNEN

BİREYSEL GELİŞİM

Bu kitap yaşamı gönlünce sürdürmekle ilgilidir. Başkalarının kontrolünden bıkmış ve bundan kurtulmayı hayatta her şeyden çok isteyenler içindir. Ruhunda kanatların varsa ve bu gezegende kısıtlanmadan yaşamak istiyorsan özellikle senin içindir.

Başarı için gerekli riskleri göze almaya hazırsan, senin için de özel bir tür özgürlük var. Tüm seçimlerini kendine göre yapma özgürlüğü.

Yaşamını istediğin şekilde sürdürmek için biraz dikbaşlı ve kendin için bir şeyler yapmaya istekli olmalısın. Davranışlarını kontrol etmeyi en doğal hak olarak görenleri rahatsız edebilirsin ama, gerçekten istiyorsan, başkalarının senin yerine düşünmelerine izin vermemek kendin olmak; eğlenceli, değerli ve kesinlikle eksiksiz bir yaşam biçimidir.

ZENGİNLİĞİN BİLİNÇALTI

JOSEPH MURPHY

BİREYSEL GELİŞİM

Neden bazı insanlar mutsuzken diğerleri mutludur? Neden bir insan neşe ve zenginlik içindeyken diğeri yoksulluk ve sefalet çeker? Neden bir insan korku ve kaygı doluyken bir başkası da inanç ve güvenle doludur? Neden bir insan çok büyük başarılar kaydeder de diğeri hep başaşağı yuvarlanır? Neden bir konuşmacı çok yetenekli ve son derece popülerken diğeri sıradan ve beğenilmeyen biri olarak kalır? Neden bir insan işinde ya da mesleğinde dahiyane işler yaparken diğeri ne denli dirsek çürütürse çürütsün doğru düzgün bir iş beceremez? Neden bir insan herkesin çaresiz dediği bir hastalıktan kurtulurken diğeri ölüp gider? Neden bu kadar iyi, nazik ve dindar insan bedensel ve zihinsel olarak lanetlenmişlerin işkencesine uğrar? Bunca ahlaksız insan neden o kadar başarılı, zengin ve sağlıklı olabiliyor? Neden bir kadın mutlu bir evlilik yapmışken kızkardeşi mutsuz ve bahtsız bir evlilik yaşıyor? Bilincinizin ve bilinçaltınızın bir yerlerinde bu sorulara bir cevap bulabilir misiniz? Kesinlikle evet.

BİLİNÇALTININ GÜCÜ

JOSEPH MURPHY

BİREYSEL GELİŞİM

"Çok güldüm, başıma kötü bir şey gelecek"
"Bugün yine solumdan kalktım. Her şey ters gidecek"
"Kendimi iyi hissetmiyorum"
"İçim sıkılıyor. hayra alamet değil"
"O da beni diğerleri gibi terkedecek"
"Yine beş parasızım"
"Param yok"
"Biliyorsun ay sonu; meteliksizim, sen ısmarla"
"Beni arayacaklarını sanmıyorum"
"Ondan sadece kötülük beklerim"
"Hep korktuğum başıma gelir"

Gibi negatif olumlamaları hepimiz gün boyu yapıyoruz. Farkında olmadan, alışkanlıkla, atasözü olarak tekrarladığımız, bilinçsizce söylediğimiz sözleri de bilinçaltımız "doğru" kabul eder. Bilinçaltı aptaldır. Ne söylerseniz, ne düşünürseniz onu doğru kabul eder. Şakadan hiç anlamaz. Analiz yapmaz (Analiz bilincin görevidir.)

Bu özelliği yüzünden onu, olmasını istediğimiz doğrulara kolaylıkla ikna edebiliriz.

WORKSHOP, YOGA ve MEDİTASYON ÇALIŞMALARI

WORKSHOP: NİL GÜN

KONULAR:

Kendini Tanıma	: 8	gün	(toplam	80	saat)	
Kadın Erkek	: 2	"	("	20	")	
İlişkiler (Çiftler için	: "	"	"	"	"	
Kızgınlık	: "	"	"	"	"	
Utangaçlık	: "	"	"	"	"	
Özgüven Geliştirme	: "	"	"	"	"	
Karakter	: 1	"	("	10	")	

YOGA, MEDİTASYON: LÜTFÜ BOZKURT

Binlerce yıllık geçmişiolan yoga ve meditasyon öğretisi, yoğun yaşam temposunun getirdiği bedensel ve zihinsel gerginlikleri gidererek yaşantınızı daha huzurlu, daha doyumlu yapacaktır.

Ayrıntılı Bilgi İçin : Tel: (212) 513 42 59

SPİRİTÜEL ROMAN

Otuzyedi yaşında, Christine Moore hayatından bezmişti: Sevmediği bir iş, hüsranla biten aşk serüvenleri ve kilolarıyla barışık olmadığı bir beden.

Hayatının tümüyle değişeceğini nereden bilebilir di ki...

"Gölgelerden çık Christine. Gölgelerde saklanmak için yeterinden çok daha fazla zaman harcadın." Onunla konuşan bu yabancı çok çekiciydi. Ve ayışığının aydınlattığı sahilde, Harley-Davidson'unun üzerinde oturuyordu.

Christine, bu yabancıya dayanılmaz bir çekim duyuyordu. Onun hakkında her şeyi biliyordu bu gizemli erkek. Bedenini ve ruhunu tatlı bir dinginlik kapladı.

"Yapacağımız çok iş var, ama sana bu, iş gibi gelmeyecek. Kendini harika hissedeceksin."

Ve Chirstine'in serüveni başladı.

Özgürleşen bir kadın ruhunun Spiritüel gelişimi, özlediği huzuru ve doyumu bulmasının altı harika adımının bir solukta okuyacağınız hikayesi.

Kalbi kırık her kadının, mutluluğu hakettiğine inanan ruhunun hikayesi.

Tanrı, Harleyle de gelebilir. Yeter ki gitmek istediğiniz yeri bilin. Bir araca mı ihtiyacınız var?

eskikitaplarim.com

KORALDIŞI